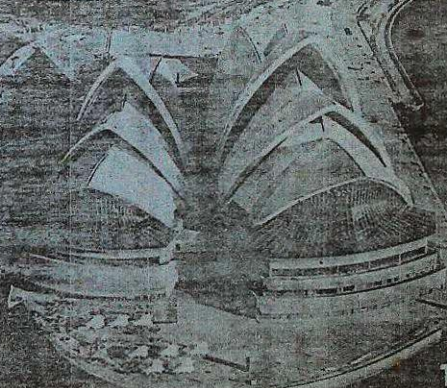

loitraitim.com

CHUYÊN HAY Ý ĐẸP

TẬP 1

<https://tieulun.hopto.org>

Chuyện hay

✧ Ý đẹp

MỤC LỤC

Sự thỏa lòng	1
Tân mạn về hạnh phúc	3
Trần bảo tuyết	5
Tin đồn	7
Thông điệp yêu thương	9
Thăm kịch hay điệu lảnh	11
Một cử chỉ đẹp	13
Mùi hương Giáng Sinh	16
Người con trai	19
Không sót bạn nào	23
Ánh sao đêm	25
Đứa bé của Hòa Bình	30
Món quà một nửa	33
Hãy là chính mình	37
Ngưỡng cửa thời gian	40
Bướm bướm bay	42
Ngon nết trong đêm	45
Đừng cố gắng phải hoàn hảo	48
Sức mạnh của nụ cười	51

Những ngày không mở tivi	54
Một câu chuyện cảm động	56
Bài học từ loài ngỗng	60
Sống trọn vẹn từng ngày	62
Câu hỏi quan trọng nhất	65
Điều kỳ diệu	66
Những hôn đá cuối	68
Sau 1.009 lần bị từ chối	71
Cô bé và chiếc xe đạp	73
Người cha không thể quên của tôi	76
Báu vật	81
Mối tình già	82
Mẹ tôi - Thầy tôi	84
Cái tách kỳ diệu	87
Isagiyoi - Thanh khiết, can đảm	89
Lời nhắn gửi từ người bạn	91
Quà Giáng Sinh	95
Vậy à!	97
Người yêu Valentine muốn đời của tôi	98
Đôi hoa tai hình giọt nước	101
Sự thay đổi kỳ diệu	104
Đuối ma	106

Sự khích lệ	108
Con chuột	110
Bài học đầu tiên	111
Một việc nhỏ	112
Điều bất ngờ	114
Nó sẽ qua	116
Hiện tại	117
Bài học từ Bà Rose	118
Sự thịnh vượng	121
Món quà của sự lãng mạn	122
Lưu bút	124
Người khách trọ	130
Một cuộc sống vô ích	131
Đêm Giáng Sinh	132
Sự tập trung	143
Sử dụng thời gian	144
10 lời khuyên trong giao tiếp	145
Bài ngữ pháp cho bạn trẻ	148
Bảy yếu tố của thành công	149
Hãy quên và ... Hãy nhớ	151
Hát nó xuống và bước lên trên!	152
Tiếng vọng rừng sâu	154

Chuyện cây táo	155
Cha tôi	158
Những vết dính	161
Trở về	163
Một cuộc đầu tư đáng giá	165
Cái chậu nứt	170
Di sản	172
Buổi chiều trong công viên	174
Tình yêu	176
Khi Thương Đế tạo ra người Cha	178
Phân thưởng	181
Quả Giáng Sinh	183
Sắc màu của tình bạn	185
Sự bình yên	189
Sự động viên	191
Sức mạnh của tình yêu	193
Sức mạnh của ý chí	195
Sức mạnh của lời nói	198
Tình thương không lời	200
Xin thầy hãy dạy cho con tôi	203
Lời kết	206

Sự Thoả Lòng

Một người dân ông tôi xin ý kiến một nhà thông thái. Ông ta kể lể:

- Tôi rất cần sự giúp đỡ. Gia đình chúng tôi rất nghèo nên chúng tôi sống chung trong một căn phòng. Tôi, vợ tôi, hai đứa con và mẹ vợ của tôi. Chúng tôi rất mệt mỏi và tù túng, chúng tôi la hét lẫn nhau mỗi ngày. Căn phòng quả thật là một địa ngục.

Nhà hiền triết hỏi:

- Ông hứa là sẽ làm theo những gì tôi bảo chứ?

- Tôi thề đấy,

- Thế thì ông có bao nhiêu gia súc hay gia cầm nhỉ?

- Một con bò, một con dê và sáu con gà.

- Hãy đem nó vào ở chung với gia đình ông. Tuần sau quay trở lại.

Lời khuyên thật kỳ quái, nhưng ông ta đã hứa sẽ làm theo.

Một tuần sau ông ta quay lại, nét mặt phờ phạc, thì thào nói:

- Thân kinh tôi căng thẳng quá mức: sợ dơ bẩn, mùi hôi thối, tiếng ồn. Tất cả chúng tôi sắp điên rồi đây!

- Quay về và đem các con thú ra khỏi phòng, nhà hiền triết nói.

Ông ta chạy như bay về nhà...

Hôm sau ông ta quay trở lại, cảm ơn nhà hiền triết:

- Cuộc đời mới đẹp làm sao. Lũ vật nuôi đã ra ngoài rồi.

Căn phòng chúng tôi đúng thật là một thiên đường: thật yên tĩnh, sạch sẽ và ngăn nắp!

Đã Lạt Ai

Những kẻ nào không thể ghi nhớ được những ngày đã qua thường bị bắt buộc lặp lại chúng.

George Santayana

Tản Mạn Về Hạnh Phúc

Hạnh phúc Vốn là một cặp từ trừu tượng, mà ý nghĩa chân xác nhất là để chỉ cảm xúc khi con người ta đạt một ý muốn nào đó. Nhưng lâu nay, hầu như người ta thường dùng để ám chỉ tình cảm lừa dối, nên thường quên đi và lướt qua những cảm giác hạnh phúc đơn sơ, bình dị, nhỏ nhai mà thông thường luôn hiện diện trong đời sống hằng ngày.

Nụ cười là sự biểu hiện hạnh phúc, khi cười được một cách dễ chịu, vô tư và hồn nhiên, đó là nguồn hạnh phúc vô cùng trong trẻo. Nụ cười của đứa bé được quà là niềm hạnh phúc tinh khôi; nụ cười của cha mẹ khi thấy đàn con khôn lớn, ngoan ngoãn là niềm hạnh phúc thiêng liêng ấm áp; nụ cười của người nông gia trước cây dơn hoa kết trái, của người thợ trước công trình đã được hoàn thành tốt đẹp. Đó là niềm hạnh phúc ngọt ngào của thành quả, khi đi trên đường ta gặp nụ cười của những người quen, một niềm vui nho nhỏ, khoan khoái của thứ hạnh phúc giao cảm, khi chiêm ngưỡng đóa hoa xinh mới nở, tỏa ra mùi hương dịu dịu ta cảm nhận niềm hạnh phúc thanh tao, tinh khiết, nhẹ nhàng biết bao. Một tu sĩ khi đem lễ đạo tình đời giúp cho con người tự thoát được những tội lỗi, những dục vọng thấp hèn, những u mê lầm lạc để sống tốt đẹp hơn, cũng nở được nụ cười hạnh phúc, đó là sự hạnh phúc thanh tịnh và thanh thiện tuyệt vời.

Có thứ hạnh phúc cho và hạnh phúc nhận.

Hạnh phúc cho luôn là sự cao cả, hy sinh, điều đó chỉ có thể có ở những ai thật sự sâu sắc với tình người, và biết rằng "khi ta cho cũng là khi ta nhận".

Hạnh phúc nhận cũng chỉ thật sự đến với những ai biết trân trọng những gì mình được nhận, thì người ta cũng không thể hiểu được đó là thứ hạnh phúc tuyệt vời của sự ban tặng.

Trong hạnh phúc của tình yêu lứa đôi, cũng có nhiều cảm trạng, tùy theo cung bậc tình cảm và sự cảm nhận của mỗi người. Có hạnh phúc thanh cao vô lượng, có hạnh phúc dung tục thương tính. Ở đây, loại trừ sự cho - nhận của những tình loạn, vì đó không phải là hạnh phúc, mà chỉ là sự vay trả. Anh đang tình cái được cho anh đó chăng? Có nghĩa là anh đang vay đấy, anh đang khổ lên vì coi mất của mình đó không? Chính là anh đang trả đấy. Người ta không thể tìm thấy hạnh phúc nếu có quá nhiều tham vọng, bởi lẽ không bao giờ thấy mình là đã đủ, đã được, đã đạt, đương nhiên là không thể có được nụ cười mãn nguyện, đương nhiên là lúc nào cũng thấy mình thiếu thốn.

Vậy bất hạnh ở đâu ra? Ở chính ta.

Hạnh phúc ở đâu ra? Cũng ở chính ta.

Nếu biết hài lòng với chung quanh, thì ta đang có rất nhiều, rất nhiều niềm hạnh phúc đấy.

Đàm Lan

Trận Bão Tuyết

Một người thanh niên cố gắng vượt qua những dãy núi Chugach ở vùng Alaska với hy vọng sẽ tìm được nơi cắm trại trước khi cơn bão tuyết chết người ập tới. Nhưng những đợt gió tuyết và đá đã làm anh ngã quỵ mấy lần khi cố gắng tìm lối đi. Mặc dù ý thức mình đang ở rất gần với nơi cắm trại, nhưng anh ta đã bị mất phương hướng. Cuối cùng, trong bóng tối, anh ta gục xuống một đồng tuyết lạnh, ướt sũng, và hoàn toàn kiệt sức. Anh ta chuẩn bị để chết.

Bỗng anh ta cảm thấy như nghe thấy tiếng gì đó - một tiếng khóc yếu ớt như là tiếng rên rỉ của một chú chó con. Như bị ám thanh đó làm tỉnh dậy, anh ta cố bò theo hướng âm thanh, và thấy một chú chó cũng bị lạc trong biển tuyết. Người thanh niên bắt đầu xoa bộ lông của nó, cố gắng làm cho máu của nó lưu thông. Anh ta sưởi ấm nó bằng hơi thở của mình, và cứ thế tiếp tục suốt đêm với một cố gắng hết mình để chú chó con có thể sống được.

Ngày hôm sau, những hướng đạo sinh trong làng tìm thấy người thanh niên và con chó, cả hai đều còn sống. Họ khám phá ra rằng, khi người thanh niên vận động suốt đêm để cứu sống con chó, anh ta cũng đã giúp mình sống sót.

Khi chúng ta giúp đỡ người khác, lẽ dĩ nhiên chúng ta sẽ làm rất nhiều điều có ích cho họ. Nhưng điều quan trọng là bản thân chúng ta cũng thay đổi, theo hướng tốt đẹp hơn. Chúng ta trưởng thành hơn và "giàu có". Một lúc nào đó thấy tâm hồn mình trống rỗng, bạn nên ngưng nghĩ đến bản thân mình, mà hãy quay ra giúp đỡ người khác. Cách tốt nhất để có một tâm hồn và tinh thần khỏe khoắn là hãy quên đi bản thân mình.

Đã Lại Ai

Chọn một danh tiếng tốt hơn cả những sự giàu sang.

Proverb

Tin Đồn

Một bà có tính hay hóng hớt đi đâu cũng buông chuyện ngồi lê đôi mách về người hàng xóm của mình. Chỉ vài ngày sau, cư dân quanh vùng ai cũng biết. Nạn nhân của câu chuyện ngồi lê đôi mách kia, bị tổn thương nặng nề. Mãi sau, bà có tính hóng hớt mới biết câu chuyện ngồi lê đôi mách mà mình rêu rao không hề đúng sự thật. Bà thấy hối hận, bèn tìm tới ông lão thông thái nhất làng xin ông lời khuyên làm sao để sửa chữa sai lầm của mình.

Ông lão thông thái bảo bà:

- Con hãy ra chợ mua một con gà, giết thịt mang về đây.

Khi về hãy nhớ xé bỏ lông gà và thả dọc đường.

Bà thấy ngạc nhiên với lời khuyên kỳ lạ này, nhưng cũng làm theo.

Ngày kế tiếp, ông lão thông thái lại bảo bà:

- Bây giờ con đi nhặt hết mớ lông gà mà hôm qua con đã thả dọc đường mang về đây cho ta.

Bà đi lại trên con đường cũ, hoảng hốt khi thấy gió di thổi tung lông gà di đầu hết cả. Bà lang thang tìm kiếm hàng giờ liền, nhưng cũng chỉ tìm được một ít lông gà mà thôi.

Con thấy chưa lúc này ông lão thông thái mới nghiêm nghị nói. Thả lông gà đi thì dễ, nhặt lại mới khó. Chuyện ngồi lê đôi mách cũng vậy: buông một tin đồn bậy bạ dễ như trở bàn tay, nhưng một khi lỡ phao tin đồn nhảm, con sẽ không bao giờ sửa chữa được sai lầm của mình.

Đinh Lê Vũ

Không có gì cao thượng và đáng kính bằng lòng chung thủy.

Cicero

Thông Điệp Yêu Thương

Có một người mẹ hay gửi kèm những mẫu giấy nhỏ vào phần ăn trưa của các con khi chúng đến trường. Trên mỗi mẫu giấy là lời cảm ơn về những khoản khác hành phúc đáng nhớ, những việc tốt mà bọn trẻ đã làm, và những lời động viên cho bài kiểm tra sắp tới hay trước một trận thi đấu thể thao. Bọn trẻ rất thích thú khi nhận được những thông điệp ấy; và mỗi khi trở về nhà, để đáp lại chúng cũng gửi những mẫu giấy ngộ nghĩnh cho mẹ.

Khi đứa con trai lớn vào phổ thông, cậu không còn muốn nhận những mẫu giấy ấy nữa, vì cậu cho rằng mình đã lớn và biết tự suy nghĩ. Nhưng người mẹ bảo rằng, chúng cần thiết cho bà hơn là cho cậu, và dù cậu không muốn bà vẫn cần phải viết. Người mẹ liếp tục thói quen cho đến khi cậu tốt nghiệp phổ thông.

Sau đó người con vào đại học, tốt nghiệp, và trở thành cố vấn luật pháp cho một công ty lớn. Công việc bận rộn đã cuốn cậu rời khỏi gia đình trong nhiều năm. Một ngày nọ, cậu về thăm nhà. Sau hai tuần nghỉ ngơi, cậu chuẩn bị trở lại với công việc và những kế hoạch mới. Theo thói quen, người mẹ lại chuẩn bị phần ăn trưa cho đứa con trai nhỏ, và không quên chuẩn bị cả phần cho người con trai lớn. Hãy tưởng

Lượng sự ngạc nhiên của người mẹ khi nhận được điện thoại của đứa con trai 24 tuổi:

Có phải con đã làm điều gì sai? Có phải con không còn là con của mẹ? Hay mẹ không quan tâm đến con nữa?

Chàng trai nói một hơi, rồi ngừng lại và hỏi:

Mẫu giấy của con đâu rồi mẹ?...

Tuổi thơ con người hạnh phúc khi được sống trong vòng tay yêu thương, chở che của cha mẹ. Nhưng khi trưởng thành, ta thường muốn tự khẳng định mình, muốn tự lập, và dần rời xa chỗ dựa vững chắc ấy. Cho đến một ngày, khi quá mệt mỏi với cuộc sống xô bồ và vòng xoáy của công việc, ta thêm biết bao vòng tay yêu thương và những lời động viên, khích lệ... bởi lúc nào ta cũng bé bỏng trong mắt mẹ cha...

Vân Anh

Cách tiên đoán tương lai hay nhất là xét ở quá khứ.

John Sherman

Thăm Kịch Hay Điều Lành

Nhiều năm trước đây, ở đất nước Scotland, có một gia đình nông dân chân chất là gia đình Clack. Ông Clack và vợ làm việc vất vả, tiết kiệm dành dụm cho mơ ước đưa 9 đứa con cùng họ sang định cư ở nước Mỹ, lúc đó vẫn là thiên đường cho những người cùng khổ.

Cả gia đình đã phải mất nhiều năm cực khổ mới đủ tiền để lấy được hộ chiếu, giấy thông hành và đặt chỗ cho 11 thành viên trên một con tàu lớn duy nhất đi sang Mỹ. Mọi người đầy ắp hy vọng và phấn khích khi nghĩ về cuộc sống mới đang chờ họ phía trước. Tuy nhiên, 7 ngày trước khi khởi hành, cậu bé út của gia đình Clack đột nhiên bị chó cắn. Bác sĩ phải khâu vết cắn và băng bó cho cậu bé đang thương, đồng thời theo những định kiến khắt khe vào thời đó, một lần biến vàng được gắn trước cửa ra vào của gia đình Clack báo hiệu cả nhà phải bị cách ly khỏi cộng đồng trong vòng 14 ngày để đề phòng dịch bệnh.

Các thư sang Mỹ của cả nhà xem như tan thành mây khói. Ông Clack vừa thất vọng vừa giận dữ, ông đứng lặng nhìn theo con tàu từ từ tách bến, con tàu mà ông đã đặt chỗ cho cả nhà nhưng cuối cùng lại không mang được họ đến với cuộc sống mới đang đợi chờ ở nước Mỹ xa xôi. Ông gạt những giọt nước mắt lúc giận và không tiếc lời nhức nhối

dứa con trai lên Thượng đế vì đã làm tiêu tan mọi kế hoạch của ông.

Nhưng chỉ 5 ngày sau, một tin bất hạnh đã lan ra khắp đất nước Scotland: con tàu Titanic khổng lồ đã bị đắm. Con tàu đẹp đẽ, vĩ đại, và tưởng chừng như không thể nào bị đắm ấy cuối cùng lại vỡ tan, chìm xuống đáy biển mang theo sinh mạng của hàng trăm con người. Lẽ ra gia đình Clack cũng đã có mặt trên con tàu đó, nhưng vì cậu con trai bị chó cắn nên họ đã bị bỏ lại ở Scotland. Khi nghe tin về lần thảm kịch của con tàu Titanic, ông Clack ôm đứ con trai vào lòng và cảm ơn nó đã cứu mạng cả nhà. Ông cảm ơn Thượng đế đã giành lại cuộc sống cho họ, biến điều mà ông tưởng là tệ hại nhất trở thành điều may mắn nhất cho gia đình ông. Và có đôi khi chúng ta cũng không ngờ được những biến đổi lạ lùng. Đúng quá tuyệt vọng bị quan trước những tình huống khó khăn, hãy nên nhớ rằng: cuộc sống đầy ắp những phép màu...

H.A

Tha thứ cho quân thù còn dễ hơn là tha thứ cho người bạn.

Dorothea Deluzy

Một Cử Chỉ Đẹp

Foreman quyết định làm một "cử chỉ đẹp" bằng cách dùng chính câu chuyện về "cử chỉ đẹp" của bà vợ để dẫn nhập vào bài học. Các học sinh trung học của ông lặng đi một thoáng rồi đồng loạt vỗ tay hoan hô sau lời kết thúc của thầy giáo.

- Các em, hãy nhớ, niềm vui sống khởi đi từ những chuyện nho nhỏ như thế. Mỗi ngày ước gì mỗi người trong chúng ta đều làm được ít nhất một "cử chỉ đẹp" tương tự, các em nhé!

Ở lớp ấy có cô bé Mary vốn là một học sinh cá biệt, luôn ương bướng lì lợm, cũng như là một đứa bé lười biếng trong gia đình. Cô về nhà trong tâm trạng hết sức hân hoan phấn khởi, và quyết định sẽ làm một "cử chỉ đẹp" với cha mẹ. Cô lặng lẽ thu dọn, lau chùi, quét tước, nấu nướng và giặt giũ xong xuôi mọi việc trước khi mẹ cô ở xưởng thợ và cha cô ở tòa báo trở về. Đập tối, hai ông bà bước vào nhà và hiểu ra ngay đã có một sự đổi thay kỳ lạ nơi có con gái đang tuổi dậy thì! Hồi mãi có bé mới kể lại câu chuyện về "cử chỉ đẹp" cô đã nghe thầy giáo Foreman kể ở lớp. Cô hứa với bố mẹ, mọi chuyện hôm nay cô đã làm ở nhà sẽ không phải là một cử chỉ đẹp duy nhất cô sẽ cố gắng thực hiện.

Sau bữa cơm chiều thật vui và đầm ấm, ông Alfonso, chủ của Mary, vốn là một phóng viên của một tờ báo địa phương, khoan khoái ngồi vào bàn làm việc. Ông quyết định phải viết ngay một bài báo về câu chuyện "củ chỉ đẹp"..... Chỉ đến chiều ngày hôm sau thôi, cả miếu đều xôn xao rộn rã khi đọc được bài báo. Người ta bảo nhau ít nhất mỗi ngày hãy nhớ làm một "củ chỉ đẹp" nho nhỏ cho nhau, cho cuộc sống.....

Chia sẻ câu chuyện vào bài giảng ngày chủ nhật kể đó: một diễn giả chọn câu chuyện làm chủ đề chính cho một buổi mạn đàm ở hội trường lớn của thị trấn, một bà mẹ kể lại cho đứa con như một chuyện cổ tích để ru nó vào giấc ngủ ngon; một đôi bạn trẻ đang yêu nhau cùng thỏai thuận từ nay sẽ dành cho nhau những củ chỉ đẹp thay vì những trò giận dỗi nhau vô lý. Người đi đường phố, người đi xe không vứt bỏ kẹo chewing-gum bừa bãi; những người lái xe cố gắng tránh không làm tạt những vũng nước trên đường lên khách bộ hành; trong nhà giam, viên cai ngục hiền lành quyết định sẽ có những củ chỉ đẹp với các tù nhân, người đi mua hàng ở tiệm tạp hoá nói một lời cảm ơn lịch sự, còn có bán hàng thượng hay cau có thì đã biết nở một nụ cười khả ái để đáp lại; một cầu thủ bóng đá vốn nổi tiếng là chơi xấu, giờ đây trong trận đấu cuối tuần đã chạy lại đỡ một cầu thủ đội bạn bị ngã với lời xin lỗi.

Một củ chỉ đẹp, vâng, chỉ một củ chỉ đẹp nho nhỏ mỗi ngày thôi cũng đủ để làm cho cuộc sống thêm ý nghĩa đậm đà, và niềm vui bởi sự quan tâm đến nhau trong yêu thương được nhen nhúm, rồi bùng cháy, lan toả đến tất cả mọi người.....

Mai Văn Khởi

Cứ yêu rồi làm điều gì mình muốn
T. Augustinô

Mùi Hương Giăng Sinh

Tôi đã lên bảy tuổi. Và có chuyện lớn phải làm rồi đây. Ngày thứ nhì của mùa Vọng đang đến gần, và phải tặng một món quà Giáng Sinh cho mỗi người trong gia đình.

Tôi đặc biệt quyến luyến với bà nội. Bà yêu chúng tôi, các đứa cháu của bà, bằng một tình yêu trẻ thơ và không chút dè dặt mà chỉ những người khôn ngoan mới biết ban tặng. Còn tình yêu thương của chúng tôi thì vô hạn.

Tất nhiên, tôi chỉ có thể tặng bà một món quà thật đặc biệt, một cái gì đó mà bà thấy là vô giá.

Tôi đã có một ý tưởng như thế. Tôi biết rằng bà nội rất chăm chú, đến về ngoại. Bà luôn bỏ nhiều công sức vào việc làm một thanh lịch, kín đáo kéo không cho vào chai nước. Một khi xong, bà mở ngăn kéo bàn ngủ, cẩn thận lấy ra một chai nước hoa bằng thủy tinh. Bà xịt một ít lên cổ, rồi chai nước hoa lại biến mất trong ngăn kéo.

Còn có thứ quá nào khác tôi có thể tặng bà đây? Để tránh ánh mắt của mọi người, một hôm tôi mở ngăn kéo và nhẹ nhàng lấy ra chai nước hoa. Tôi chẳng mấy khó để đọc được nhãn chai. Tôi đã chuẩn bị kỹ: mang theo tờ giấy và bút chì để viết lại hiệu nước hoa rất lạ đối với tôi. Đến nay điều duy nhất mà tôi còn nhớ là nó có một tên Pháp. Bù lại, tôi

còn nhớ rất rõ kỷ niệm khi bước vào hiệu bán mỹ phẩm sang trọng giờ đây đã không còn, mà tìm đập như trống rỗng.

Tôi rút rề bước đến quầy, run run bởi ánh những chai lọ lấp lánh, chói sáng vàng bởi mùi hương lải, hoa hồng, xạ hương..... Lửa hương ngào ngạt khắp cửa hiệu. Tất nhiên, có bán hàng không khỏi mỉm cười khi trông thấy một cậu bé hỏi mua một chai nước hoa lạ. Quả là tôi cứ lòng ngong phát âm hiệu nước hoa kia. Cuối cùng tôi đành lấy trong túi ra mẫu giấy nhàu nát mà tôi đã ghi với nét chữ nguệch ngoạc trẻ con. Hành động này đã cứu thoát tôi. Có bán hàng trở lại, trên tay cầm một chiếc hộp màu kem và nhìn tôi với ánh mắt ngỡ ngàng.

- Có thật là em thích loại nước hoa này không?

Cô hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Tôi e dè nắm gút đầu. Nhưng khi nghe nói giá, mặt tôi tái xanh và nuốt nước bọt ừng ực. Tôi lắp bắp trả lời là sẽ suy nghĩ lại, rồi bước ra khỏi cửa hiệu với đôi chân run rẩy, lòng tràn ngập xấu hổ.

Mẹ tôi là người đầu tiên nhận ra có điều gì đó không ổn. Khi trở về nhà, tôi trốn tự trong phòng. Mẹ tôi vào ngồi bên giường và kiên nhẫn vấn hỏi cho đến khi tôi kể lại tất cả. Tôi không hiểu tại sao bà lại không bật cười, nhưng dù sao bà vẫn gợi ý:

- Hình như bà nội thích nhất một món quà mà con tự làm đấy!

- Nhưng là cái gì chứ? - Tôi hỏi mà lòng tuyệt vọng.

Hai mẹ con ngồi đó suy nghĩ, rồi mẹ tôi nảy ra sáng kiến: con thử tặng bà một đồ cầm bút cho cây bút máy của bà xem sao? Tôi có thể mua da thuộc, tiền thì dễ dãi. Phần còn lại tôi có thể làm được.

Tôi miễn cưỡng làm. Tôi vẫn mơ đến chiếc lọ lấp lánh và thứ nước hoa chứa bên trong. Tôi xuống phố mua da, nhò và một chiếc kim may đặc biệt. Nhưng tôi thật sự không thích bắt tay vào việc. Làm sao một mảnh da thuộc do một đứa trẻ may vụng về lại so sánh được với vẻ long lanh của lọ nước hoa lấp lánh trong cửa hiệu chứ?

Tuy nhiên, tôi vẫn ngồi vào bàn, bắt đầu cắt và may miếng da một cách kỹ lưỡng. Hai giờ sau, tôi thật sự háo hức với chiếc túi da nhỏ màu xanh biển mà tôi vẫn chưa hề nhìn thấy. Trong suốt thời gian làm, tôi không hề nghĩ đến chiếc lọ nước hoa óng ánh kia.

Đêm Giáng Sinh, niềm hạnh phúc của tôi càng tăng thêm. Khi bà tôi mở cái gói quà nhỏ, mắt bà sáng lên. Bà vuốt ve chiếc túi xanh và hỏi tôi hai lần liên:

- Có thật là cháu đã tự tay làm cho bà không?

Đúng, tôi đã tự tay may cho bà! Đánh răng cho bà mà! Tôi thật ngạc nhiên khi bà tỏ ra sung sướng như một đứa trẻ. Tuy lúc bà đã buồn và lạng đã hơi cồng, Bà ôm tôi vào lòng,

hôn lên má tôi và thì thầm vào tai tôi bao lời cảm ơn. Bà giữ chiếc túi trong tay suốt đêm đó.

Từ đêm Giáng Sinh ấy, chiếc túi xanh luôn nằm trên bàn ngủ của bà. Mỗi khi bà mang kính vào để viết thư, bà bước đến bàn cầm cái túi và lấy cây bút từ trong đó ra. Mỗi khi có khách đến thăm, bà hạnh diện nói nhỏ:

- Chính cháu nó đã làm cho tôi đó!

Bà tôi không sống đến Giáng Sinh năm sau. Ở lại chưa lâu này đã tạo nên nỗi tuyệt vọng đầu tiên của tôi. Từ đó, tôi hiểu rằng sự mất mát một người thân sẽ ghi khắc mãi mãi suốt đời trong ta.

Một buổi tối, mẹ vào phòng tôi với chiếc túi xanh trên tay. Hai mẹ con chuyện trò thật lâu về bà. Mẹ không tìm cách an ủi tôi mà chỉ nói:

- Con có biết, con đã khiến bà sung sướng biết bao với chiếc túi này không?

Rồi mẹ bảo tôi giữ lấy chiếc túi.

Từ hôm đó, chiếc túi xanh đã theo tôi có mặt ở khắp nơi, nằm trên mọi bàn giấy mà tôi từng ngồi. Nó nhắc tôi nhớ lại một khoảnh khắc đáng nhớ trong tuổi thơ của mình: một cửa hiệu nước hoa sang trọng, một cô bán hàng diều cọt, một lọ nước hoa lấp lánh. Nhưng trên hết, nó nhắc tôi nhớ đến bà, niềm hoan hỉ của bà trước món quà bé nhỏ.

Minh Luân

Người Con Trai

Bưởi chiều trên một con đường ở khu Brooklin, thành phố New York. Một ông già gầy gò đang lê bước trên đường bỗng ngã xuống đất. Mọi người xúm lại và đưa ông vào bệnh viện Kings County. Ở bệnh viện, ông lão mê man, lâu lâu chợt tỉnh, miệng luôn đòi gặp con trai.

Một y tá trong phòng cấp cứu tìm thấy trên người ông lão một lá thư cũ nhàu nát vì đọc đi đọc lại nhiều lần. Người ta biết được con trai ông đang làm linh thủy ở đồn Carolino Base. Hình như ông không còn ai thân thuộc nữa.

Bệnh viện đã gọi điện khẩn cho Hội Chữ thập đỏ ở trại lính Carolina Base. Biết ông lão đang nguy kịch, một nhân viên Chữ thập đỏ và một sĩ quan đã dùng xe Jeep tốc độ tìm chàng trai lúc ấy đang tập trận trên một đám lầy và vội đưa anh ta đến phi trường. Ở đó có một chiếc phi cơ đã sẵn sàng chờ anh về New York.

Vừa mới mỗi vừa lo lắng, anh ta hồi hả lao vào bệnh viện. Cô y tá đưa anh tới bên giường của người hấp hối và nói:

- Con trai cụ đã lời rồi đây!

Ông lão từ từ mở mắt, đôi mắt yếu ớt, đã dai dẳng vì cơn bệnh, ngược nhìn chàng trai. Một tia hạnh phúc ánh lên trên

giương mặt gầy gò, nhăn nhoe của ông. Dường như ông muốn nói một điều gì đó, nhưng không thể. Ông lão từ từ chìa tay ra. Người linh thủy nắm lấy bàn tay gầy gò của ông và siết chặt.

Đêm ở bệnh viện thời gian như dừng lại. Người linh thủy thức suốt đêm trong căn phòng mờ mờ sáng, tay nắm chặt bàn tay ông lão. Thỉnh thoảng, cô y tá lại bước vào bảo để có coi sóc ông giúp anh một lúc. Chàng trai đều từ chối.

Trong phòng, chàng trai cứ chăm chú nhìn người bệnh và dường như không nhận ra cô y tá đang bước vào. Thỉnh thoảng chàng lại nói một điều gì đó để an ủi ông lão. Người bệnh không nói gì cả, chỉ bấu chặt lấy tay chàng trai suốt đêm dài.

Khi ông lão trút hơi thở cuối cùng thì trời gần sáng. Chàng trai đặt bàn tay đã không còn chút sinh khí của ông lão xuống giường, bàn tay mà chàng không hề rời xa suốt đêm qua. Anh bước ra khỏi phòng, đứng lặng lẽ hút thuốc.

Cô y tá bước ra định nói lời chia buồn.

- Ông lão đó là ai vậy?

Cô y tá sửng sốt:

- Thì chính là cha của anh!

- Không, tôi chưa hề gặp ông lần nào.

- Vậy sao anh không nói gì hết khi tôi đưa anh vào?

Chàng trai trầm ngâm:

- Tôi đã nhận ra ngay là người ta đã lừa. Nhưng ông đang hấp hối, và tôi thấy có thể làm được điều gì đó cho ông lão, nên lại thôi. Và ở lại.

Hai hôm sau, người con trai thực sự của ông lão đã về đến New York để đưa tang cha. Thì ra ở căn cứ có hai quân nhân cùng lên nêu phòng quản lý nhân sự đã nhảm lẫn.

M. T

Mang sẵn những tư tưởng cao thượng thì chẳng bao giờ thấy mình cô độc.

Sir P. Sidney

Không Sốt BẠN Nào

Chad là một thiếu niên lạng lẹ và hay mắc cở. Ngày kia, cậu về nhà nói với mẹ rằng cậu muốn làm thiệp Ngày Tình yêu cho các bạn trong lớp. Trái tim bà mẹ như chùng xuống. Bà nghĩ:

- Ước gì nó đừng làm điều đó!

Bởi bà đã nhìn thấy những đứa trẻ khi chúng từ trường trở về, và Chad của bà luôn đi sau chúng. Chúng bám lấy nhau nói cười vui vẻ nhưng không bao giờ có Chad trong đó. Vì thế bà quyết định theo dõi con. Bà mua giấy, hồ và bút chì vẽ. Trong ba tuần lễ, hết đêm này qua đêm khác, Chad cần cù làm được 35 tấm thiệp.

Ngày Tình yêu đến, Chad loay hoay với vẻ xúc động. Cậu cẩn thận xếp những tấm thiệp vào một cái túi rồi lao ra khỏi cửa.

Mẹ cậu làm cho cậu những chiếc bánh mà cậu ưa thích, bà sửa soạn những cái bánh đẹp nhất và nóng hổi với một ly sữa lạnh cho cậu khi cậu đi học về. Bà biết chắc cậu bé sẽ thất vọng và có thể sẽ đau khổ. Bà đau đớn khi nghĩ rằng con bà sẽ không nhận được nhiều tấm thiệp Ngày Tình yêu, có thể là không được một tấm thiệp nào.

Chiều hôm đó, bà sắp sẵn những chiếc bánh và sữa trên bàn. Khi nghe tiếng trẻ con ở ngoài, bà nhìn ra cửa sổ.

Chắc chúng đã đến, chúng cười vui vẻ vì đồ lủ lủ
thứ vị nhất và Ched ở đó, luôn đi sau cùng. Nó bước nhanh
hơn thường lệ. Bà nôn nóng đợi chờ cậu bé đến nỗi khi cậu
vừa bước vào nhà, đôi mắt bà rướm lệ. Bà thấy hai tay cậu
trống không. Bà lau vội nước mắt và bảo Ched:

- Mẹ đã làm bánh và sữa cho con!

Nhưng cậu bé hầu như không nghe thấy tiếng bà. Cậu
cứ tiếp tục bước, gương mặt rạng rỡ và chỉ thốt lên được
câu:

- Không sót bạn nào! Không sót bạn nào! ....

Trái tim bà chùng xuống.

Rồi cậu bé nói thêm:

- Con không quên bạn nào, không một bạn nào cả, mẹ à!

Lê Nguyễn Đức Khởi

Chỉ những ai làm đầy đủ bốn phần trong việc nhỏ
hàng ngày mới làm tròn được trách vụ lớn lao.

C. Kingsley

Ánh Sao Đêm

Cô gái tên X. rút rè bước vào Trung tâm tư vấn
"Tâm lý - Giáo dục và Tình yêu hôn nhân gia
đình" với vẻ hốt hoảng, bốn chân lo lắng. Cô lúng túng:

- Một chuyện sai lầm, thật sự sai lầm. Vì em mà một gia
đình đang đổ vỡ. Em không biết làm gì bây giờ.

Tôi nhìn cô gái, chưa rõ là có chuyện gì.

- Em có thể bình tĩnh kể cho tôi nghe được không?

Cô gái ngồi lặng đi một lúc rồi nói:

- Cuộc đời em thì bỏ đi rồi, chị à. Nhưng em không thể
đứng nhìn một người phụ nữ tốt đang phải khổ sở vì em.
Chính vì thế mà em đến đây. Em đã gọi điện cho vợ một bạn
đồng nghiệp và nói anh ấy có bố. Chỉ có biết em thì tẻ đến
mức nào không? Em đã lập gia đình và có con, nhưng đã ly dị
chồng. Hiện nay em rất muốn chinh phục một người đàn ông
đã có vợ, có con, cùng làm chung với em. Khi không đạt mục
đích, em cảm thấy ghen tị với hạnh phúc của vợ anh ấy nên
đã làm thế để phá vỡ hạnh phúc của họ. Bấy nay họ đang
căng thẳng với nhau. Em lại cảm thấy ân hận quá. Phải giải
thích lại với vợ anh ấy như thế nào? Liệu chị ấy có tin em

không? Người ta có thể nghĩ về em đề tiện thế nào cũng được, lúc này em chỉ muốn họ làm lành với nhau.

Tôi hiểu đây không là chuyện đùa ác ý do quá trốn, mà đã trở nên nghiêm trọng. Tôi vội trấn an:

- Em cứ yên tâm và tin rằng một khi đã có ý hướng tốt thì rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Em hãy tự tin vào chính mình. Mặc dù em đã có những lầm lỡ trong quá khứ, nhưng bản chất em vẫn là người tốt. Diễn hình là em đã biết nghĩ lại, biết đồng cảm với cái đau của người khác. Vấn đề là em đã nói dối, bây giờ em hãy nói thật. Tôi sẽ là cầu nối cho em nói chuyện lại với chị vợ của anh ấy, được chứ?

Cô gái gật đầu và trao cho tôi số điện thoại của chị D. Quả đúng là chị D, đang trong cơn sốc và buồn nản vô cùng, đau mấy lời giới thiệu và nói rõ sự ân hận của cô X., tôi trao máy cho hai người nói chuyện với nhau. Cô gái đã thuật lại câu chuyện như đã nói với tôi, khiêm tốn xin lỗi, nhìn nhận sai trái của mình và khích lệ chị D. hãy tin vào chồng với câu kết:

- Em làm công việc này tất cả vì hạnh phúc của gia đình chị.

Bỏ máy xuống, cô gái như cảm thấy nhẹ nhõm rồi nói tiếp:

- Cảm ơn chị, câu chuyện hôm nay đã giải quyết xong, nhưng đời em thường nối tiếp những chuyện tương tự như thế. Em không làm chủ được bản thân mình trong bất cứ chuyện gì. Nhưng em cũng không thể trơ ra trước đau khổ của người khác, vì thế mà em không có được những giây phút thanh thản. Từ năm 18 tuổi, em đã quen sống buông thả, lén lén trong một gia đình giàu có, bà mẹ ly dị nhau. Em có mọi sự nhưng chỉ thiếu tình thương. Với óc thông minh năng động, em tham gia vào nhiều cuộc vui chơi quá độ. Em lấy chồng khi đang cấp bỏ với một người khác. Đau khi có con, chúng em chia tay nhau vì không có tình yêu. Thế rồi từ đó đến nay, mỗi tối sau khi chăm sóc cho con ăn ngủ, em vẫn tới vũ trường, vẫn nghe điện thoại gọi và đi chơi có khi tới sáng mới về. Kết quả chỉ là chán nản và trống rỗng khủng khiếp! Có lần từ những cơn chơi trở về, em đã muốn tự tử, nhưng nghĩ mình vẫn còn trách nhiệm với con nên lại thôi. Hiện em chẳng còn một chút niềm tin nơi bản thân mình. Nói chuyện với chị, em cảm thấy thanh thản, muốn dứt khoát với những thói quen không lành mạnh, nhưng cuộc sống thực tế với những buồn chán lại gọi mời em bước theo lối cũ. Em đã thực sự đánh mất mình, chỉ còn lại bóng tối nơi em thôi.

Cô gái ngừng nói, nhìn tôi ánh mắt như chờ đợi. Tôi trầm nghĩ, nơi mỗi người đều có bóng tối và ánh sáng, yếu đuối và sức mạnh. Thử hỏi xem trong những người bình

thường được mấy ai nể. Cầm với đàn khổ của người khác, và đã con đâm mở lời xin lỗi như cô gái này. Tiếp cận với cô, lời càng thêm thía điều Karl Roger đã nói, bởi ông tin nơi đây sâu tâm hồn bất cứ người nào cũng đều vươn tới sự hoàn thiện. Vâng, đã có biết bao con người đang sống trong "đêm tối", nhưng nơi họ cũng có những "ánh sao" rất đẹp soi sáng cho cuộc đời.

Tôi nói với cô gái:

Nhưng chị đang nhìn thấy có ánh sao đêm trong tâm hồn em đấy. Một ánh sao trong đêm đen đủ tạo nên một bức họa đẹp em ạ. Chị tin rằng khi em bắt đầu nhận ra sự thật về mình, khi em đang cố sống theo sự thật, thì cũng là lúc em đang trên đường tìm lại con người mình đấy. Nếu em cứ tiếp tục làm theo những tác động của lương tâm như hôm nay, em sẽ có kinh nghiệm về sức mạnh của em và tin vào mình hơn. Thực ra, con người nào cũng có khả năng tự chủ và khả năng sống yêu thương nếu có quyết tâm. Hơn nữa, em hãy thể hiện những nghĩa cử yêu thương để luyện tập tính tự chủ. Để có khả năng nói "không" với lời rủ rê của bạn bè xấu, em hãy chăm sóc cho con em tận tình hơn, hãy tạo cho nó một niềm vui bất ngờ để rồi chính tình yêu trong lòng của nó sẽ giúp em vui sống với phẩm chất tốt của người mẹ, và điều ấy sẽ đem lại sự bình an đích thực cho em. Hy vọng khi đó em sẽ dễ thương hơn, hấp dẫn hơn, không phải với những đôi

luyến, lợi dụng niềm vui mà là với những người chân thành ngưỡng mộ vẻ đẹp chân thật. Từ hôm nay, chị hứa sẽ là bạn của em.

Nhìn cô gái bước ra, tôi cứ hình dung trên trời đêm có một ánh sao vừa lúc.

Phạm Thị Oanh

Người sống nhiều nhất là người có suy tư nhiều nhất, cảm được cái tình thanh cao nhất, và hành động đẹp đẽ nhất.

P.J. Bailey

Đứa Bé Của Hoà Bình

Những người da đỏ miền Đông Bắc Hoa Kỳ thường truyền tụng một câu chuyện xa xưa, được kể lại ở ngôi thứ nhất theo thói quen của họ.

"Khi ấy tôi còn là một thanh niên, thường có nhiệm vụ đi thám thính cho bộ lạc của mình. Hôm ấy là một ngày cuối mùa đông, tuyết phủ đầy, gió buốt lạnh khủng khiếp mà lương thực hầu như đã cạn sạch, mọi người đều đói lả. Chúng tôi lại còn phải đi truy lùng những kẻ thù của bộ lạc chúng tôi, và bản thân tôi hết sức hăng diện được phải đi thi hành nhiệm vụ khó khăn ấy.

Sau ba ngày ba đêm ròng rã, tôi phát hiện một túp lều của kẻ thù. Tôi bò lùng bước đến gần và khoét một lỗ nhỏ gần bằng bàn tay trên vách lều. Nhìn vào trong, tôi thấy một đôi vợ chồng trẻ đang ngồi sưởi ấm bên bếp lửa, và một thằng bé chưa đầy 2 tuổi đang chơi cạnh đó. Với bước đi chập chững, nó đứng dậy cầm chiếc thìa gỗ thọc vào nồi súp, rồi nó bắt chước người lớn khuấy đi khuấy lại nhiều lần.

Bất thần đứa bé lại quay sang nhìn đứng vào cái lỗ mà tôi đã khoét để ngó vào trong lều. Tôi hốt hoảng sợ bị phát giác. Nhưng đúng vào lúc bố mẹ của nó đang cúi mặt bên bếp lửa, đứa bé lại thọc cái thìa gỗ vào nồi múc lấy một ít

súp và đưa thẳng vào miệng tôi. Cứ thế, nó xúc cho tôi ăn liên tiếp nhiều lần mà bố mẹ nó vẫn không hề hay biết.

Cuối cùng thì tôi quyết định phải rút lui và tìm đường trở về bộ lạc của mình. Nhiệm vụ đã hoàn tất, tôi đã tìm được vị trí đóng trại của kẻ thù để anh em của tôi có thể bất ngờ đến đánh úp giữa đêm tối và tiêu diệt họ y như họ đã từng làm như thế đối với bộ lạc chúng tôi cách đây vài năm.

Tôi cặm cõ chạy trên tuyết cho tới khi đuối sức thì dừng lại, ngồi nghỉ trên một móm đá giữa rừng vắng và bắt đầu suy nghĩ về những gì vừa diễn ra: hình ảnh và cử chỉ của thằng bé đã không buông tha tôi lấy một giây. Nó là ai? Tại sao nó lại can đảm múc súp cho kẻ thù của bố mẹ, của cả bộ tộc nó? Sức mạnh thiêng liêng nào đã thúc đẩy nó làm như thế?

Cứ thế, tôi suy nghĩ miên man về thằng bé, nó phải được sống một trong trăm của một trăm người của bộ lạc chúng tôi. Tôi chợt nảy ra ý phải quay trở lại tức khắc, bí mật giết chết bố mẹ thằng bé rồi bắt cóc nó đem về nuôi dạy theo phong tục của bộ lạc chúng tôi. Thế nhưng thú thật tôi không thể làm như thế vì thằng bé còn quá nhỏ, nó cần được chính bố mẹ nó nuôi nấng.

Nghĩ như vậy, tôi quay trở lại túp lều, đi thẳng vào cửa trước. Bị bất ngờ, đôi vợ chồng trẻ kinh hoàng, nhưng tôi ra dấu trấn an họ ngay. Nhận thấy tôi không có ý gì đe dọa, họ đã vui vẻ mời tôi vào ngồi bên bếp lửa hồng. Người chồng

chuẩn bị một lẩu thuốc, người vợ bụng nổi súp ra để mời khách, còn thằng bé thì mừng rỡ như nhận ra khuôn mặt quen thuộc của tôi. Và thế là nó lại lấy chiếc thìa gỗ xúc một ít súp, còn phùng miệng thổi phồng phồng cho bớt nóng rồi mới đưa vào tận miệng tôi.

Tôi chậm rãi tiết lộ tông tích của mình và báo họ:

- Trước tiên vì sự hỗn nhiên vô tư của thằng bé, kể đó vì lòng hiếu khách của anh chị, tôi sẽ không làm hại gì đến gia đình bé nhỏ này. Anh chị hãy mau lánh nạn đi chỗ khác. Không sớm thì muộn bộ lạc chúng tôi cũng sẽ phát hiện nơi này, họ sẽ đến và chiến tranh hận thù sẽ xảy ra.

Hình ảnh cuối cùng mà tôi còn giữ mãi chính là hình ảnh thằng bé được mẹ dịu trên lưng, tay vẫn múa mấy chiếc thìa gỗ và mỉm cười với tôi.

Mãi từ khi trong tôi đã được thay thế bằng mùi súp nóng thơm phức mà thằng bé đã đưa tận miệng tôi hôm nào. Tôi đã từ bỏ thói hung hăng hiếu chiến, lòng thù hận dai dẳng trong tôi cũng đã tắt ngấm. Càng có tuổi, tôi càng tin rằng tất cả chúng ta cần phải có một "dứa bé hòa bình" như thế, mãi mãi ở giữa chúng ta!

Mai Văn Khởi

Có những kẻ nhân danh bình đẳng, chỉ mong hạ người trên xuống bằng mình mà không muốn kéo người dưới lên bằng mình.

Samuel Johnson

Món Quà Một Nửa

Món quà càng có ý nghĩa khi có tình thương và sự chăm chút đi kèm.

Tôi lên 10 tuổi và anh Nick 12 tuổi. Ngày các bà mẹ sắp tới. Chúng tôi chuẩn bị mua quà tặng mẹ. Đây là lần đầu tiên trong đời chúng tôi làm việc này. Chúng tôi nghèo nhưng món quà phải cho ra quà chứ. Hai anh em chúng tôi đi làm thêm để có tiền mua quà tặng mẹ.

Khi chúng tôi nghĩ đến việc dành cho mẹ một sự ngạc nhiên thì chúng tôi càng phấn chấn hơn. Chúng tôi bàn chuyện với bố và bố tự hào lắm. Bố nói:

- Ý kiến của các con rất hay. Các con sẽ làm cho mẹ hạnh phúc lắm đấy!

Qua giọng nói của bố, chúng tôi biết bố đang nghĩ gì. Bố rất ít khi tặng quà cho mẹ trong cuộc sống hôn nhân của hai người. Mẹ đã làm việc vất vả suốt ngày trong nhà để chăm sóc chúng tôi. Mẹ nấu nướng, giặt quần áo, làm mọi công việc nội trợ mà không hề kêu ca. Mẹ không cười nhiều, nhưng khi mẹ cười, nụ cười thật rạng rỡ. Bố hỏi:

- Các con định tặng quà gì nào?

- Mỗi đứa tặng quà riêng bố ạ - tôi trả lời.

Anh Nick nói với bố:

- Bỏ hay nói với mẹ về chuyện này để mẹ phần khởi chờ đợi nhất!

Bố đáp:

- Đó là một ý nghĩ lớn xuất phát từ những cái đầu nhỏ bé đấy!

Nick bật cười. Anh đặt tay lên vai tôi và nói:

- Bỏ cũng nghĩ vậy, em à!

Tôi đáp:

- Không, em không nghĩ thế, nhưng món quà của em sẽ nói lên điều đó.

Trong những ngày sau, chúng tôi cũng tỏ ra bí mật với mẹ. Khuôn mặt mẹ rạng rỡ hơn khi làm việc, bình như mẹ chưa biết gì và mẹ thường cười nhiều hơn. Đáng tiếc của mẹ đây ắp tình yêu thương.

Nick và tôi lên về món quà sẽ mua. Anh nói:

- Anh em mình "bật mí" cho nhau biết là sẽ mua quà gì nào?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, tôi mua một cái lược gỗ đánh vai viên đá lấp lánh. Những viên đá này trông như kim cương vậy. Anh Nick rất thích món quà của tôi nhưng anh không nói anh sẽ mua gì.

- Chúng ta sẽ tặng quà khi nào anh nhắc em nhé!

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Lược gỗ hả anh?

- Bí mật mà. Vì phải có chuyện gì đó đi kèm với món quà của anh. Em đừng hỏi thêm!

Đáng hôm sau, khi mẹ tôi chuẩn bị chùi sàn nhà, anh Nick bảo tôi lấy quà để tặng mẹ. Mẹ đang quỳ gối chùi sàn nhà. Mẹ dùng giẻ cũ cần thận chùi từng vết bẩn. Đây là công việc mẹ ghét nhất. Anh Nick đưa quả của anh ra. Mặt mẹ trở nên tái nhợt khi mẹ nhìn thấy món quà. Đó là một cái chổi chùi nhà có tay cầm và giẻ cuốn sẵn. Mẹ nói giọng xúc động:

- Chổi chùi nhà.... Một quà tặng nhân Ngày các bà mẹ đây. Chổi chùi nhà!

Những giọt nước mắt lăn trên đôi má anh tôi. Anh lặng lẽ cầm cái chổi và bước xuống cầu thang. Tôi cũng bỏ lược vào túi và chạy theo anh. Anh khóc và tôi cũng bắt đầu khóc.

Anh Nick nức nở:

- Con không tặng quà này nữa.

Bố đáp:

- Không, đây là món quà tuyệt vời. Chính bố đã không nghĩ đến món quà này.

Chúng tôi trở lên lầu. Mẹ đang chùi sàn nhà bếp.

Không nói lời nào, bố chà xà phòng vào sàn và dùng chổi chùi sạch sàn nhà. Bố nói với mẹ:

- Em để cho Nick làm tiếp đi. Một phần quà của con là chổi sàn nhà sạch mà. Đáng không Nick?

Hơi chút xấu hổ, Nick hiểu ra.

Nhưng mẹ đã nói với giọng thông cảm:

- Việc này hơi nặng cho con đấy, vì con còn bé mà.

Còn thì tôi mới hiểu bố. Bố nói:

- Ô, có cái chổi này thì công việc không vất vả nữa. Tay con vẫn sạch và con không phải quý gói để làm đầu.

Nói xong, bố làm thử cho mọi người xem.

Mẹ ôm anh Nick:

- Ô, mẹ thật đại dột như thế đấy, con ạ.

Mẹ hôn anh. Rồi bố hỏi tôi:

- Còn quà của con đâu?

Anh Nick nhìn tôi. Tôi thấy cái học của mình không giá trị như cái chổi của anh, đầu sọc nó cũng có những viên đá lấp lánh như kim cương. Tôi nói buồn bã:

- Chỉ bằng nửa cái chổi thôi.

Và anh Nick nhìn tôi triu mến.

N. T. Da

Tiếng tăm là cái gì mà con người biết về ta, còn
tính khí là cái mà Thượng Đế biết về ta.

Thomas Paine

Hãy Là Chính Mình

Lương tâm, sự trung thực, sự liêm khiết: đó là ba giá trị để đối diện với tương lai.

Đối với ông bà nội của tôi, người ta hoặc là sống trung thực hoặc là không. Ông bà đã cho gắn lên tường phòng khách câu châm ngôn sau đây:

- Cuộc đời như một cánh đồng phủ đầy tuyết mới, mỗi bước chân của ta sẽ lộ ra con đường ta đi.

Bằng vào bản năng của mình, họ đã hiểu rằng sống liêm khiết, đó là có một ý thức đạo đức và ý thức này không biến đổi theo lợi ích hay hoàn cảnh nào: Sự liêm khiết là một chuẩn mực cá nhân cho phép tự đánh giá cách ứng xử của mình. Tiếc thay, phẩm chất này mỗi ngày mỗi hiếm đi. Thế mà sự liêm khiết lại quan trọng cho mọi tầng lớp xã hội, và chúng ta cần phải tự đòi hỏi cho bản thân mình.

Một phương cách tốt để đánh giá sự trung thực của mình là tuân giữ điều mà tôi gọi là "tam giác liêm khiết", dựa trên ba nguyên tắc sau đây.

* Bảo vệ các xác tín của mình bằng mọi giá. Lấy ví dụ về một nữ y tá bắt đầu ngày làm việc đầu tiên giữa một nhóm bác sĩ phẫu thuật của một bệnh viện nổi tiếng. Cô chịu trách nhiệm về các dụng cụ và thiết bị trong ca phẫu thuật vùng bụng. Cô nói với bác sĩ:

- Bác sĩ chỉ lấy ra 11 miếng bông tím, trong khi chúng ta đã dùng đến 12 miếng. Chúng ta còn phải tìm ra miếng còn lại.

Bác sĩ đáp:

- Tôi đã lấy ra hết rồi. Giờ thì chúng ta bắt đầu may lại vết mổ.

- Bác sĩ không được làm như thế - cô y tá nghiêm giọng. Hãy nghĩ đến bệnh nhân.

Với nụ cười trên môi, bác sĩ nhón chân lên và chỉ cho cô y tá miếng bông thứ 12. Rồi ông nói với cô:

- Tôi tin rằng cô sẽ trở nên xuất sắc trong nghề này.

Khi bạn biết, chắc mình có lý, hãy giữ vững lập trường của mình.

* Luôn nhìn nhận giá trị đúng đắn của người khác. Bạn đừng sợ những người có ý tưởng hay hơn bạn hoặc những người xem ra thông minh hơn bạn. Đây là nguyên tắc mà David Ogilvy, người sáng lập công ty quảng cáo nổi tiếng Ogilvy and Mather, đã nhắc nhở các cán bộ lãnh đạo mỗi ông tặng mỗi người một con búp bê Nga bên trong có 5 hình nhân nhỏ dần. Trong hình nhân bé nhất, ông đặt một tờ giấy có ghi hàng chữ:

- Nếu mỗi người trong chúng ta chọn những người cộng sự nhỏ hơn mình, chúng ta sẽ trở nên một công ty của những người lùn. Nếu chúng ta chọn những người cộng sự lớn hơn

mình, thì lúc ấy Ogilvy and Mather sẽ trở thành một công ty của những người khổng lồ.

Và quả thật, Ogilvy and Mather đã trở thành một trong những công ty quảng cáo lớn nhất và được kính trọng nhất trên thế giới.

* Hãy trung thực với chính mình và chấp nhận nhân cách của mình. Khi người ta thiếu các giá trị chính yếu, người ta có xu hướng dựa vào các yếu tố bên ngoài - đáng đáp - để tự trấn an. Người ta sẽ hành động vì đáng đáp bề ngoài ấy chứ không phải vì sự phát triển của các phẩm chất cá nhân. Do đó, hãy là chính mình. Đừng bao giờ che đậy các mặt yếu kém trong nhân cách của mình. Hãy nhìn thẳng vào thực tế, và trước các thử thách hãy hành động như một người trưởng thành.

Đừng tự trọng và một lương tâm trong sáng, đó là các thành tố chủ yếu của sự liêm khiết. Đó cũng chính là những phẩm chất thiết yếu nếu như ta muốn cải thiện mối quan hệ với người khác.

Một cuộc sống có nguyên tắc không hạ mình trước sức cám dỗ của một thứ đạo đức dễ dãi, sẽ luôn giành phần thắng. Cuộc sống đó sẽ dẫn đường cho chúng ta vào thế kỷ 21 mà không cần phải xem xét lại xem ta có đang đi đúng đường hay không.

N.T. Đa

Ngưỡng Cửa Thời Gian

Qua năm tháng, mỗi người chúng ta đều để lại một dấu vết nhỏ của mình.

Đã đến lúc phải sơn lại nhà bếp. Tôi và chồng tôi đang bàn với nhau chọn một màu sơn thích hợp, trong lúc các con tôi ngồi cách đây không xa - đồng thanh lên tiếng:

- Không sơn mất cây thước chứ?

- Không! - Tôi trấn an bọn trẻ.

Về cây thước này, chính xác là mặt sau của cánh cửa bếp, chúng tôi đã đánh dấu sự trưởng thành của các con mình bằng cách ghi lại chiều cao của chúng vào mỗi ngày sinh nhật. Qua bao năm tháng, chúng tôi đã dùng đủ thứ viết, gào là viết mực, viết chì, như màu... và cánh cửa đã trở nên giống như một bức tranh thuộc trường phái ấn tượng.

Bao bàn tay đã viết nguệch ngoạc những tên người, những năm tháng trên cánh cửa, và tôi có thể nói lại ai đã đo cho ai: con gái tôi 8 tuổi đã đo cho em gái 3 tuổi của nó; một cháu gái đã đo cho bà ngoại; còn tôi, chính chồng tôi đã đo cho tôi. Vào những lúc chúng tôi có mời bạn bè đến chơi, khi cánh cửa không ngừng mở ra khép vào, thì các bạn ấy đã dừng lại để thử giải mã hệ thống đo lường của chúng tôi. Thường thì nếu họ muốn, chúng tôi để ngủ họ cũng đo, và họ thậm gia rất vui vẻ.

Phản lên những con số ghi trên cửa luôn tăng trưởng, còn những con số khác thì chững lại. Có cả những con số đã rời bỏ chúng tôi: Khi mẹ tôi đến dự lễ tốt nghiệp của con gái lớn của tôi, bà cũng để lại vết mực trên cánh cửa, và đây là lần cuối cùng bà đến thăm chúng tôi...

Chúng tôi chưa tìm được màu để sơn lại nhà bếp. Nhưng có một điều chắc chắn rằng: dấu chúng tôi có chọn màu nào, vàng chanh, đỏ cà hay xanh di nữa, thì cánh cửa vẫn sẽ luôn luôn là màu trắng. Màu trắng với nhiều những cái tên, những năm tháng đầy màu sắc ấy.

Lê Văn Luận

Kẻ nào quyết định một sự kiện mà không nghe
cả đối phương thì dù có đúng đi nữa cũng không
thể coi là công bằng được.

Đencha

Bướm Bướm Bay

Khi con nhộng chui ra khỏi được cái kén chật hẹp của mình, nó sẽ tung bay vào bầu trời xanh rộng bao la đầy hoa và nắng ấm. Và đây là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời của nó.

Một ngày kia, tổ kén trên cành cây hé mở một chút. Một người ngồi gần đó quan sát: đã hàng mấy tiếng đồng hồ, chú bướm cứ cố gắng chui ra khỏi cái tổ nhỏ xinh ở đầu kén. Rồi bỗng chú bướm bất động, dường như nó đã kiệt sức và không thể chui ra thêm một đoạn nào nữa. Thế là người dân ông quyết định giúp đỡ chú bướm. Ông ta lấy kéo và tỉn cái miệng kén cho rộng thêm ra. Chú bướm liền chui ra một cách dễ dàng. Nhưng nó chỉ là một thân nhộng trần trụi với đôi cánh nhàn nhụi và khô giòn như chiếc lá cháy xém dưới sức nóng của ánh mặt trời. Người dân ông tiếp tục quan sát, chú bướm, vì ông ta nghĩ rằng thế nào đôi cánh đó cũng mọc lớn lên để kịp nâng thân bướm khi nó rời khỏi kén. Thế nhưng cả hai điều đó đều không xảy ra. Chú bướm dùng thời gian ngắn ngủi còn lại của đời mình lướt quanh với một thân nhộng trần trụi và đôi cánh khô nhàn nhụi. Nó chẳng bao giờ có thể bay được.

Điều người dân ông tối bụng kia không biết là miệng kén chỉ mở rất hẹp và con nhộng kén cần phải nỗ lực hết mình, đến mức kiệt sức để có thể chui ra. Và cách thiên

nhiên tạo ra loài bướm là chính khi con nhộng dùng hết sức để chui ra khỏi miệng kén như vậy. Cơ thể nó sẽ tiết ra một loại dịch nhờn và bơm vào đôi cánh của nó để đôi cánh sẽ lớn dần lên và chú bướm có thể tung bay vào bầu trời xanh bao la ngay khi nó rời hẳn cái kén.

Nhiều lần trong đời, chúng ta cần phải nỗ lực đến kiệt sức để có thể đạt được điều mình mơ ước. Nếu cuộc sống cho chúng ta một cuộc đời không có những trở ngại và gian truân, thì chính cuộc đời đó sẽ làm cho chúng ta què quặt. Chúng ta sẽ rất yếu ớt và không thể có được một sự mạnh mẽ mà lẽ ra chúng ta phải có. Chúng ta cũng chẳng thể nào tung bay được.

Nếu chúng ta xin sức mạnh, cuộc sống sẽ gọi đến cho chúng ta những gian truân để làm chúng ta mạnh mẽ lên.

Nếu chúng ta xin sự khôn ngoan, cuộc sống sẽ gọi đến cho chúng ta những vấn nạn để chúng ta phân đoán và giải quyết.

Nếu chúng ta xin sự thịnh vượng, cuộc sống sẽ gọi đến cho chúng ta một khối óc và sức mạnh của cơ bắp để làm việc.

Nếu chúng ta xin lòng can đảm, cuộc sống sẽ gọi đến cho chúng ta những hiểm nguy để chúng ta vượt qua.

Nếu chúng ta xin tình yêu, cuộc sống sẽ gói đến cho chúng ta những người đang gặp hoàn nạn để chúng ta giúp đỡ.

Nếu chúng ta xin sự giúp đỡ, cuộc sống sẽ gói đến cho chúng ta những cơ hội.

Chúng ta thường không nhận được những gì mình muốn, nhưng lại nhận được mọi thứ mình cần.

N.T.D

Với thời gian và lòng kiên nhẫn, lá dâu xanh
cũng biến thành tơ lụa.

Tục ngữ

Ngon Nén Trong Đêm

Cứ mỗi tuần một lần, vào sáng thứ sáu, tôi đều lái đến một bệnh viện tại Strokie, bang Illinois để phân phát các giá nến cầu nguyện cho những nữ bệnh nhân Do Thái ở đó. Thắp nến là một truyền thống mà người Do Thái vẫn làm để chào đón ngày Sabbath. Nhưng do nội quy bệnh viện không cho phép bệnh nhân đốt nến thật, nên chúng tôi dành mang nến điện để họ thắp lên vào chiều thứ sáu.

Một sáng nọ, khi tôi đến bệnh viện như thường lệ, tôi nhận ra một bà cụ - có lẽ đã 90 tuổi. Tóc của bà bạc trắng, da mặt và tay đều nhăn nheo. Dù vậy, đôi mắt bà vẫn sáng, xanh, và giọng nói thì vẫn mạnh mẽ. Dựa vào danh sách của bệnh viện, tôi biết tên bà là Sarah Cohen.

Sarah nói với tôi rằng bà không bao giờ muốn bỏ sót một lần thắp nến nào trong đời, do vậy tôi phải cắm ngọn nến điện vào cạnh giường, nơi bà có thể với tới để dàng để tắt mở. Ngay khi tôi rời khỏi phòng, bà nói:

- Ta hy vọng các cháu của ta sẽ đến đây kịp lúc để nói lời từ biệt sau cùng với ta.

Khi vừa ra khỏi phòng, tôi gặp một cô gái khoảng 20 tuổi. Tôi nghe bà Sarah nói:

- Malka! Bà rất mừng được gặp cháu. Vậy David đâu?

Sáng chủ nhật, tôi trở lại bệnh viện để thu các giấy nén. Khi đến gần phòng của bà Sarah, Malka đã chờ sẵn ở cửa:

- Chỉ có thể để giá nén lại cho tôi vài giờ được không? - cô ta hỏi tôi.

Tôi thật sự ngạc nhiên trước đề nghị này.

- David đang ở Israel. Nó đã hay tin bà ốm nặng và sẽ bay đến đây vào khoảng 12 giờ trưa nay. Liệu chị có thể để giá nén lại cho đến lúc đó được không?

Tôi thật sự không hiểu mối liên quan giữa cái giá nén và chuyến viếng thăm của David. Malka giải thích:

- Đối với bà nội của tôi, Sabbath là một ngày vui vẻ. Do vậy, bà không muốn chết vào ngày này. Nếu chúng ta làm cho bà tin rằng vẫn còn ngày Sabbath, có thể bà sẽ cảm ơn được cho đến khi gặp David.

Tôi nói với Malka rằng tôi sẽ làm theo yêu cầu của cô. Thật ra trong suốt ngày hôm qua, tôi không sao quên được bà Sarah Cohen. Đường như ở bà cụ này có một sức mạnh và tình yêu rất lớn. Do vậy, bà không muốn cho người thân của mình buồn bã vì cái chết của mình.

Khi trở lại bệnh viện vào tối chủ nhật, tôi chạy như bay đến phòng bà Sarah. Tôi bước vào trong. Chiếc giường hoàn toàn trống trải, và ngọn nến điện đã tắt. Đoạn tôi nghe một giọng nói dịu dàng từ phía sau, giọng của Malka:

- David đã đến vào trưa nay. Nó đã kịp nói lời cuối cùng với người bà thân yêu, đặc biệt là nó cũng kịp thông báo cho bà một tin vui: vợ nó đã có thai. Nếu đó là một bé gái, tên đứa bé sẽ là Sarah.

Tôi quán dây điện vào chân đế của giá nén. Nó vẫn còn ấm, và tôi vừa nhận ra một lẽ: giống như ngọn nến thấp trong đêm, tình yêu cũng mang đến cho trái tim con người niềm tin, hy vọng và lòng can đảm.

Phan Đơn

Đường bốn phần là đường dẫn đến hạnh phúc.

Southey

Đừng Cố Gắng Phải Hoàn Hảo

Cuộc sống không phải là một cái bẫy đặt ra để làm chúng ta thất bại.

Có một cuốn sách mà tôi coi như một cuốn truyện cổ tích dành cho người lớn: "The Missing Piece" của Shel Silverstein. Nó kể câu chuyện về một chiếc vòng bị cắt đi một mảnh hình tam giác. Cái vòng muốn được trọn vẹn, không thiếu mất một mảnh nào nên lang thang tìm kiếm mảnh thất lạc. Nhưng bởi vì nó không hoàn hảo nên chỉ có thể lăn đi rất chậm. Nó chiêm ngưỡng những bông hoa trên đường. Nó tán gẫu với những con sâu. Nó lặn ngắm ánh nắng mặt trời. Nó đã thấy rất nhiều những mảnh vỡ khác nhau, nhưng không có cái nào là vừa với nó. Và nó đã lật cạ lại bên đường, rồi tiếp tục cuộc tìm kiếm.

Đến một ngày kia, chiếc vòng tìm thấy một mảnh rất vừa vặn. Thật là hạnh phúc. Giờ đây nó có thể hoàn vẹn, không thiếu chút gì. Nó lấp lại cái lỗ đã mất và bắt đầu lăn. Bấy giờ, nó đã là một cái vòng thật hoàn hảo, nó có thể lăn rất nhanh, quá nhanh để có thể lui ý lại những bông hoa và nói chuyện cùng lũ sâu. Và khi nó nhận ra thế giới đổi khác như thế nào khi lăn quá nhanh, nó dừng lại, với mảnh vỡ vừa tìm lại được ở bên đường, và tiếp tục lăn đi chậm rãi.

Với tôi, câu chuyện mang lại một bài học khá kỳ lạ: chúng ta càng trở nên toàn vẹn hơn khi chúng ta mất đi hay bỏ lỡ một cái gì đó. Trên một phương diện nào đó, một người có tật cả mọi thứ là một người đáng thương. Anh ta sẽ không bao giờ có được niềm thích thú để khát khao, để hy vọng và nuôi dưỡng tâm hồn mình bằng những ước mơ về một điều tốt đẹp hơn. Anh ta cũng sẽ không bao giờ có được cái cảm giác được một ai đó yêu thương, cho anh ta những cái anh ta luôn luôn mong muốn mà không bao giờ có. Một con người toàn vẹn là người nhận thức được những hạn chế của mình, là người có đủ can đảm từ bỏ những giấc mơ viễn vông của mình mà không cảm thấy đó là một sự thất bại. Một con người toàn vẹn là người biết rằng họ có đủ sức mạnh để vượt qua những thử thách và tồn tại, là người có thể thất bại mà vẫn cảm thấy bình an. Mình đã thoát khỏi điều tồi tệ nhất mà vẫn nguyên vẹn.

Cuộc sống thực sự giống như một mùa bóng, ở đó ngay cả đội bóng giỏi nhất cũng có thể thua 1/3 số trận nó tham dự, và ngay cả đội bóng tệ nhất cũng có những giờ phút huy hoàng. Mục tiêu của chúng ta là có nhiều trận thắng hơn là thất bại. Tôi tin tưởng rằng cái mà cuộc sống đòi hỏi ở chúng ta không phải là "hãy hoàn hảo", mà là "hãy toàn vẹn".

Và cuối cùng, nếu chúng ta đủ dũng cảm để yêu, đủ mạnh mẽ để tha thứ, đủ rộng lượng để vui mừng vì hạnh phúc của những người khác, và đủ khôn ngoan để hiểu rằng hạnh

phúc có cho tất cả mọi người, chúng ta sẽ tận hưởng được cảm giác hoàn toàn sung sướng mà không có một sinh vật nào có được.

Nguyễn Vũ Thành

Một vật cứng rắn đến đâu, cũng sẽ tan chảy trong lửa tình yêu. Nếu vật ấy không tan chảy, chính là vì ngọn lửa không mạnh đủ.

Gandhi

Sức Mạnh Của Nụ Cười

Tôi viết ra điều này từ kinh nghiệm bản thân mình. Một ngày nọ, mệt mỏi sau một ngày làm việc, tôi bước từ sở làm về với khuôn mặt nặng trĩu. Thế rồi một người chẳng quen biết gì trên xe điện mỉm cười với tôi, và theo phản xạ, tôi cũng cười đáp lại. Đột nhiên, mọi mệt mỏi trong tôi dường như tan biến.

Có một câu chuyện của Saint Exupéry mà tình cờ tôi đọc được. Những người say mê văn học không xa lạ gì với tác giả cuốn Hoàng tử bé. Ông từng là phi công tham gia chống phát xít trong chiến tranh thế giới thứ hai. Từ những năm tháng này, ông đã viết ra "Nụ cười". Tôi không biết đây là một tự truyện hay một truyện hư cấu, song tôi tin rằng nó có thật. Trong truyện, Saint Exupéry là một tù binh bị đối xử khắc nghiệt và ông nghĩ rằng nay mai mình sẽ bị xử bắn như những người khác. Ông viết:

"Tôi trở nên quẫn trí. Bàn tay tôi co giật và rút từ túi ra một chiếc thuốc. Nhưng tôi lại không có diêm. Qua chấn song, tôi nhìn thấy người cai tù. Anh ta không thấy tôi, nên tôi đành gọi:

- Xin lỗi, anh có lửa không?

Anh nhún vai rồi tiến lại gần. Khi rút que diêm, tình cờ mắt của anh nhìn vào mắt tôi. Ngay lập tức, tôi mỉm cười. Tôi

chẳng hiển tại sao mình làm thế. Có lẽ vì khi muốn làm thân với ai đó, người ta dễ dàng nở một nụ cười.

Lúc này, dường như có một đốm lửa bùng cháy ngang qua khe hở giữa hai tâm hồn chúng tôi, giữa hai trái tim con người. Tôi biết anh ta không muốn, song do tôi cười nên anh phải mỉm cười đáp lại. Anh bật điềm, đến gần tôi hơn, nhìn thẳng vào mắt tôi và miệng vẫn cười. Giờ đây, trước mặt tôi không còn là một viên sỏi tẻ nhạt mà chỉ là một con người.

- Anh có con không? Anh ta hỏi tôi.

- Có - Tôi đáp, và lời từ từ ra ghiếc bốp có tấm hình gia đình mình. Đoạn anh ta cũng lôi từ túi ra tấm hình của những đứa con và bắt đầu kể những hy vọng của anh đối với chúng.

Đôi mắt tôi nhòa lệ. Tôi biết rằng mình sắp chết và chẳng bao giờ gặp lại người thân. Anh ta cũng khóc. Dột nhiên, không nói một lời, anh mở khóa và kéo tôi ra khỏi buồng giam. Anh lặng lẽ đưa tôi ra khỏi thành phố, thả tôi ra rồi quay trở về.

Thế đó, cuộc sống của tôi từ đó được cứu rỗi nhờ một nụ cười.

Từ khi đọc được câu chuyện này, tôi nghiệm ra được nhiều điều. Tôi biết rằng bên dưới mọi vỏ bọc mà chúng ta tạo ra để bảo vệ mình, bảo vệ phẩm giá và vị thế, bên dưới những điều này còn có một dải đất quý giá mà tôi gọi là tâm hồn.

Tôi tin rằng nếu tâm hồn bạn và tâm hồn tôi nhận ra nhau, thì chúng ta chẳng còn gì phải sợ hãi hay căm thù nhau. Nếu bạn từng có một khoảnh khắc gần bó với người khác qua sức mạnh của nụ cười, thì tôi tin bạn cũng đồng ý với tôi đó là một phép lạ nho nhỏ, một món quà tuyệt vời mà chúng ta có thể dành cho nhau. Mẹ Theresa Calcutta đã cảm nhận điều này trong cuộc sống và bà đưa ra một lời khuyên chân thành:

- Hãy mỉm cười với nhau, mỉm cười với vợ bạn, với chồng bạn, với con cái bạn và với mọi người - dù đó có là ai, vì điều này sẽ giúp bạn lớn lên trong tình yêu của nhau.

Phan Đan

Mỗi cá nhân đều có chỗ quan trọng trên quả đất này, dù họ muốn hay không.

A. Hawthorne

Những Ngày Không Mở Tivi

Chúng tôi buộc phải ngưng mở máy truyền hình trong một tuần bằng cách đưa nó xuống tầng hầm. Phản ứng đầu tiên của hai đứa con trai và cô em gái của chồng tôi là ngạc nhiên, sau đó là ân hận, rồi khốc liệt: khán đài được xem một chương trình nào đó trên truyền hình. Tiết mục nào cũng được.

Không chỉ có mình chúng là bứt rứt, mà cả vợ chồng tôi cũng thấy thiếu một cái gì đó khi truyền hình không còn. Vì vậy, chúng tôi chờ bọn trẻ đi ngủ để mang TV lên xem một chương trình ưa thích, hay xem một bộ phim mới. Nhưng khát vọng xem truyền hình mất dần khi bọn trẻ đến động tác nặng nhọc mang TV từ dưới tầng hầm lên phòng rồi mang xuống. Trong thực tế, sự vắng mặt của truyền hình mang lại kết quả tốt, đến nỗi tôi có thể nói với các bạn rằng nó làm cho trái tim bạn trở nên đáng yêu hơn. Đáng yêu vì không có truyền hình! Hiện tượng này không xảy ra trong ngày thứ nhất hay thứ hai thiếu TV, mà là ngày thứ ba trở đi. Lúc đó, bạn sẽ hết sức kinh ngạc khi khát vọng đọc sách, nói chuyện với gia đình, gọi điện thoại cho bạn bè... lại trở về.

Thiếu TV, chúng ta khám phá lại những gì có trong vườn. Bọn trẻ hạnh phúc trên chiếc ghế bố. Con gái tôi thoải mái ngồi trong "ngôi nhà làm cây" với các búp bê, hoặc ăn trái

ngoài trời. Trong lúc thời tiết lạnh hay khắc nghiệt, con bé còn thích vẽ tranh trong nhà, giải câu đố và "sáng tác" ca khúc. Hai đứa con trai sông sinh thì chơi cờ. Thỉnh thoảng chúng lại diễn một vở kịch với kịch bản của riêng chúng. Chúng hóa trang, đóng vai nhân vật mình ưa thích. Tất cả những điều này không hề xảy ra nếu chúng xem truyền hình.

Nguy hiểm của truyền hình ở chỗ: nó biến con người thành cỗ máy mở TV như phản xạ ngay khi vừa bước chân vào nhà. Hành động mở TV trở thành bình thường như xem xét hòm thư hoặc mở đèn. Vậy mà khi nhìn vào các nghiên cứu cho thấy: con người bỏ ra rất nhiều thời gian chúi mũi vào TV mỗi ngày. Một số người biện bạch:

- Nào có xem TV nhiều như thế đâu khi TV đơn giản chỉ là tiếng ồn và ánh sáng nhấp nháy kết hợp lại.

Lập luận kiểu này cũng giống như những người hút thuốc phún trần:

- Tôi không hề hút đến ba gói mỗi ngày. Phần lớn các điều thuốc lá tự cháy trên tay.

Vậy thì khi nào việc xem truyền hình đi từ thói quen sang cơn nghiện? Bạn hãy tự trả lời bằng phương cách sau: tắt TV một tuần để xem hậu quả ra sao. Lúc đó bạn sẽ phát hiện một điều: bạn chỉ có thể tự duy thực sự khi TV không làm việc này giúp bạn.

Trung Nguyên

Một Câu Chuyện Cảm Động

Câu chuyện đã xảy ra từ nhiều năm trước. Lúc đó, cô Thompson đang dạy tại trường tiểu học của một thị trấn nhỏ tại Hoa Kỳ. Vào ngày khai giảng năm học mới, cô đứng trước những em học sinh lớp 5, nhìn cả lớp và nói cô sẽ yêu thương tất cả các học sinh như nhau. Nhưng thực ra cô biết mình không làm được điều đó, bởi cô đã nhìn thấy cậu học sinh Teddy Stoddard ngồi lì lì ngay bên đầu. Năm ngoái, cô đã từng biết Teddy và thấy cậu bé chơi không đẹp với bạn bè, quần áo thì lôi thôi lếch thếch, còn người ngom thì lại quá bẩn thỉu.

- Teddy trông thật khó ưa - cô nghĩ.

Chẳng những thế, cô Thompson còn dùng cây bút đỏ vạch một chữ thập ra đậm vào hồ sơ cá nhân của Teddy và ghi chữ F đỏ chói ở phía ngoài (chữ F là hạng kém). Ở trường này, vào đầu năm học, mỗi giáo viên đều phải xem thành tích học tập của từng học sinh trong lớp mình chủ nhiệm. Cô Thompson đã nhét hồ sơ cá nhân của Teddy vào cuối cùng. Mới mở ra xem, và cô rất ngạc nhiên về những gì đọc được. Cô giáo chủ nhiệm lớp 1 đã nhận xét Teddy như sau:

- Teddy là một đứa trẻ thông minh và luôn vui vẻ, học giỏi và chăm ngoan, ... Em là nguồn vui chơi người xung quanh.

Cô giáo lớp 2 nhận xét:

- Teddy là một học sinh xuất sắc, được bạn bè yêu quý, nhưng có chút vấn đề vì mẹ em ốm nặng, và cuộc sống trong gia đình thật sự là một cuộc chiến đấu.

Giáo viên lớp 3 ghi:

- Cái chết của người mẹ đã tác động mạnh đến Teddy. Em đã cố gắng học, nhưng cha em không mấy quan tâm đến con cái, và đời sống gia đình sẽ ảnh hưởng đến em nếu em không được giúp đỡ.

Giáo viên chủ nhiệm lớp 4 nhận xét:

- Teddy tỏ ra lập dị và không tỏ ra thích thú trong học tập. Em không có nhiều bạn và thỉnh thoảng ngủ gục trong lớp.

Đọc đến đây, cô Thompson chợt hiểu ra vấn đề và cảm thấy tự hổ thẹn. Cô còn thấy áy náy hơn khi đến lễ Giáng Sinh, tất cả học sinh trong lớp đem tặng cô những gói quà gói giấy màu và gắn nơ thật đẹp, ngoại trừ món quà của Teddy. Em đem tặng cô một gói quà bọc vụng về bằng loại giấy gói hàng nâu xỉn mà em tận dụng lại từ loại túi giấy gói hàng của tiệm tạp hóa. Cô Thompson cảm thấy đau lòng khi mở gói quà ấy ra trước mặt cả lớp. Một vài học sinh đã bật cười khi thấy cô giơ lên chiếc vòng giả kim cương cũ đã sứt mất vài hạt đá, và một chai nước hoa chỉ còn lại một ít. Nhưng cô đã dập tắt những tiếng cười nhạo kia khi cô khen chiếc vòng đẹp, đeo nó vào tay, và xịt một ít nước hoa trong chai

lên cổ tay. Hôm đó, Teddy đã nán lại cho đến cuối giờ để nói với cô:

- Thưa cô, hôm nay cô thơm như mẹ em ngày xưa.

Sau khi đưa bé ra về, cô Thompson đã ngồi khoe cả giờ đồng hồ. Và chính từ hôm đó, ngoài dạy học, cô còn lưu tâm chăm sóc cho Teddy hơn trước. Mỗi khi cô đến bán em để hướng dẫn thêm, tinh thần Teddy dường như phấn chấn hẳn lên. Cô càng động viên, em càng tiến bộ nhanh. Vào cuối năm học, Teddy đã trở thành học sinh giỏi nhất lớp. Và trái với phát biểu của mình vào đầu năm học, cô đã không yêu thương mọi học sinh như nhau. Teddy là học trò cưng nhất của cô.

Một năm sau, cô tìm thấy một mẫu giấy nhét qua khe cửa, Teddy viết:

- Cô là cô giáo tuyệt vời nhất trong đời em.

Sáu năm sau, cô lại nhận được một bức thư ngắn từ Teddy. Cậu cho biết đã tốt nghiệp trung học, đứng hạng ba trong lớp và "cô vẫn là cô giáo tuyệt vời nhất trong đời em".

Bốn năm sau, cô lại nhận được một lá thư nữa. Teddy cho biết dù hoàn cảnh rất khó khăn khiến cho cậu có lúc cảm thấy bế tắc, cậu vẫn quyết định tốt nghiệp đại học với hạng xuất sắc nhất, nhưng "cô vẫn luôn là cô giáo tuyệt vời mà em yêu quý nhất trong đời".

Đời bốn năm sau nữa, cô nhận được bức thư trong đó Teddy báo tin cậu đã đậu tiến sĩ và quyết định học thêm lên. "Cô vẫn là người thầy tuyệt nhất của đời em", nhưng lúc này tên cậu đã dài hơn. Bức thư ký tên Theodore F. Stoddard - giáo sư tiến sĩ.

Câu chuyện vẫn chưa kết thúc tại đây. Một bức thư nữa gửi đến nhà cô Thompson. Teddy kể cậu đã gặp một cô gái và cậu sẽ cưới cô ta. Cậu giải thích vì cha cậu đã mất cách đây vài năm, nên cậu mong cô Thompson sẽ đến dự lễ cưới và ngồi ở vị trí vốn thường được dành cho mẹ chú rể. Và bạn thử đoán xem việc gì đã xảy ra? Ngày đó, cô đeo chiếc vòng giả kim cương bị rớt hột mà Teddy đã tặng cô năm xưa, xé thư nước hoa mà Teddy nói mẹ cậu đã dùng vào kỷ Giáng Sinh cuối cùng trước lúc bà mất. Họ ôm nhau mừng rỡ, và giáo sư Stoddard thì thăm vào tai cô Thompson:

- Cảm ơn cô đã tin tưởng em. Cảm ơn cô rất nhiều vì đã làm cho em cảm thấy mình quan trọng và cho em niềm tin rằng mình sẽ tiến bộ.

Cô Thompson vừa khoe vừa nói nhỏ với cậu:

- Teddy, em nói sai rồi. Chính em mới là người dạy cô rằng, cô có thể sống khác đi. Cô chưa từng biết dạy học cho tới khi cô được gặp em.

Dam Thu

Bài Học Từ Loài Ngỗng

Vào mùa thu, khi bạn thấy bầy ngỗng bay về phương Nam để tránh đông theo hình chữ V, bạn có tự hỏi những lý lẽ khoa học nào có thể rút ra từ đó. Mỗi khi một con ngỗng vỗ đôi cánh của mình, nó tạo ra một lực đẩy cho con ngỗng bay ngay sau nó. Bằng cách bay theo hình chữ V, đàn ngỗng tiết kiệm 21% sức lực so với khi chúng bay từng con một.

Khi là thành viên của một nhóm, người ta cũng chịu sẽ những mục tiêu chung, người ta sẽ đi đến nơi họ muốn nhanh hơn và dễ dàng hơn, bởi vì họ đang đi dựa trên sự tin tưởng lẫn nhau.

Mỗi khi một con ngỗng bay lạc khỏi hình chữ V của đàn, nó nhanh chóng cảm thấy sức lười kẻo và những khi khám phá việc bay một mình. Nó sẽ nhanh chóng trở lại đàn để bay theo hình chữ V như cũ, và được hưởng những ưu thế của sức mạnh từ bầy.

Nếu chúng ta cũng có sự cảm nhận tinh tế của loài ngỗng, chúng ta sẽ chia sẻ thông tin với những người cũng đang hướng đến cùng một mục tiêu như chúng ta.

Khi con ngỗng đầu đàn mỏi mệt, nó sẽ chuyển sang vị trí bên cạnh, và một con ngỗng khác sẽ dẫn đầu.

Chúa sẽ vị trí lãnh đạo sẽ đem lại lợi ích cho tất cả, và những công việc khó khăn nên được thay phiên nhau đảm nhận.

Tiếng kêu của bầy ngỗng từ đằng sau sẽ động viên những con đi đầu giữ được tốc độ của chúng.

Những lời động viên sẽ tạo nên sức mạnh cho những người đang ở đầu con sông, giúp họ giữ vững tốc độ, thay vì để họ mỗi ngày phải chịu áp lực công việc và sự mệt mỏi triền miên.

Cuối cùng, khi một con ngỗng bị bệnh hay bị thương và rơi xuống, hai con ngỗng khác sẽ rời khỏi bầy để cùng xuống với con ngỗng bị thương và bảo vệ nó. Chúng sẽ ở lại cho đến chừng nào con bị thương lại có thể bay hoặc là chết, và khi đó chúng sẽ nhập vào một đàn khác để tiếp tục bay về phương nam.

Nếu chúng ta có tinh thần của loài ngỗng, chúng ta sẽ sát cánh bên nhau khi khó khăn.

Lần sau có cơ hội thấy một đàn ngỗng bay, bạn hãy nhớ....

Bạn đang hưởng một đặc ân khi là thành viên của một nhóm.

Nguyệt Thủy

Chúng ta không thể đứng một chỗ, cũng không thể lùi bước, vậy chúng ta hãy cùng nhau bước tới.

Gerald R. Ford

Sống Trọn Vẹn Từng Ngày

Trong một buổi diễn thuyết vào đầu năm học, Brian Dison - Tổng giám đốc của Tập đoàn Coca Cola - đã nói chuyện với sinh viên về mối tương quan giữa nghề nghiệp với những trách nhiệm khác của con người.

"Bạn hãy tưởng tượng cuộc đời như một trò chơi tung hứng. Trong tay bạn có năm quả bóng mang tên là: công việc, gia đình, sức khỏe, bạn bè và tinh thần. Bạn đang tung chúng lên không trung. Bạn sẽ hiểu ngay rằng công việc là một quả bóng cao su. Vì khi bạn làm rơi nó xuống đất, nó sẽ nảy lên lại. Nhưng bốn quả bóng còn lại - gia đình, sức khỏe, bạn bè và tinh thần - đều là những quả bóng bằng thủy tinh. Nếu bạn lỡ tay đánh rơi một quả, nó sẽ bị vỡ nát, có tí vết, bị nứt, bị lư hỏng hoặc thậm chí bị vỡ nát mà không thể sửa chữa được. Chẳng bao giờ trở lại như cũ. Bạn phải hiểu điều đó và cố gắng phần đầu giữ cho được sự quân bình trong cuộc sống của bạn.

Bạn làm thế nào đây?

Bạn đừng hạ thấp giá trị của mình bằng cách so sánh mình với những người khác. Đó là vì mỗi chúng ta là những con người hoàn toàn khác nhau, chúng ta là những cá nhân đặc biệt. Bạn chớ đặt mục tiêu của bạn vào những gì mà người

khác cho là quan trọng. Chỉ có bạn mới biết rõ điều gì là tốt nhất cho chính mình.

Bạn chớ nên thờ ơ với những gì gần gũi với trái tim của bạn. Bạn hãy nắm chắc lấy như thể chúng là những phần trong cuộc sống của bạn. Bởi vì nếu không có chúng, cuộc sống của bạn sẽ mất đi ý nghĩa.

Bạn chớ để cuộc sống trôi qua kẽ tay vì bạn cứ đắm mình trong quá khứ, hoặc ảo tưởng về tương lai. Chỉ bằng cách sống cuộc đời mình trong từng khoảnh khắc của nó, bạn sẽ sống trọn vẹn từng ngày của đời mình.

Bạn chớ bỏ cuộc khi bạn vẫn còn điều gì đó để cho đi. Không có gì là hoàn toàn bế tắc, mà nó chỉ thật sự trở nên bế tắc khi bạn thôi không cố gắng nữa.

Bạn chớ ngại nhận rằng mình vẫn chưa hoàn thiện. Đó chính là sự chỉ mong manh rằng buộc mỗi người chúng ta lại với nhau.

Bạn chớ ngại mạo hiểm. Nhờ mạo hiểm với những vận hội của đời mình, mà bạn học cách biết sống đúng cảm.

Bạn chớ khóa kín lòng mình với tình yêu bằng cách nói bạn không có thời gian yêu ai. Cách nhanh nhất để nhận được tình yêu là hãy cho đi. Cách chậm nhất để đánh mất tình yêu là níu giữ thật chặt. Còn phương thế tốt nhất để giữ được tình yêu là bạn hãy chấp cho nó trôi đi.

Bạn chờ băng qua cuộc đời nhuần đến nỗi không những bạn quên mất nơi mình sống, mà còn có khi quên cả bạn định đi về đâu.

Bạn chờ quên nhu cầu tình cảm lớn nhất của con người là cảm thấy mình được đánh giá đúng.

Bạn chờ ngại học. Kiến thức không có trọng lượng. Nó là kho báu mà bạn có thể luôn mang theo bên mình một cách dễ dàng.

Bạn chờ phí phạm thời giờ hoặc lời nói một cách vô trách nhiệm. Cả hai điều đó một khi mất đi thì sẽ không khi nào bắt lại được. Cuộc đời không phải là một đường chạy, nó là một lộ trình mà bạn hãy thường thức từng chặng đường mình đi qua.

Quá khứ đã là lịch sử. Tương lai là một mẫu nhiệm. Còn hiện tại là một món quà của cuộc sống, chính vì thế mà chúng ta gọi đó là *lặng phẩm* (*).

Dàm Thư

(*) *Present*, cách chơi chữ trong tiếng Anh, có nghĩa là "hiện tại" đồng âm với "lặng phẩm".

Câu Hỏi Quan Trọng Nhất

Vào tháng thứ hai của một khóa học tại trường đào tạo nghề vụ y tá, giảng viên cho chúng tôi làm một bài kiểm tra về kiến thức phổ thông. Tôi vốn là một sinh viên chăm chỉ cho nên dễ dàng trả lời mọi câu hỏi trong bài kiểm tra, trừ câu hỏi cuối: "Chị tạp vụ ở trường tên là gì?". Tôi nghĩ đó chỉ là một câu hỏi vui. Tôi đã trông thấy chị ta vài lần. Chị có dáng người cao, mái tóc nâu sẫm và khoảng 50 tuổi. Nhưng làm thế nào mà tôi có thể biết tên chị kia chứ? Tôi nộp bài và bỏ trống không trả lời câu đó.

Trước khi tan học, một sinh viên đứng lên hỏi giảng viên về cách tính điểm câu hỏi cuối trong bài kiểm tra vừa làm. Giáo sư bộ môn trả lời:

"Tất nhiên là có tính điểm. Trong mọi ngành nghề, các anh chị luôn phải gặp gỡ và tiếp xúc với nhiều người. Tất cả những con người đó đều có ý nghĩa. Họ đáng được các anh chị quan tâm chú ý đến, cho dù tất cả những gì ta có thể làm cho họ chỉ là một lời chào hỏi và một nụ cười.

Tôi đã không quên bài học đó trong suốt cuộc đời mình. Tôi cũng đã biết được tên của chị làm tạp vụ trong trường, cho dù muộn màng. Chị ta tên là Dorothy.

Dàm Thư

Điều Kỳ Diệu

Ông ngoại tôi trước đây là một thợ mộc. Trong một số ngày đặc biệt nào đó, ông đóng một số thùng gỗ để đựng những quần áo mà nhà thờ sẽ gửi sang cho các trẻ mồ côi ở Trung quốc. Một hôm, trên đường về nhà, ông đưa tay vào túi áo sơ mi của mình để tìm cặp kính, nhưng nó đã biến mất. Nhắm lại trong đầu những gì mà mình đã làm, ông chợt đoán ra cặp kính đã trượt khỏi túi áo mà ông không biết và rơi vào một trong các thùng gỗ mà ông đã đóng đinh lại. Cặp kính mới kính của ông đang trên đường tới Trung quốc!

Thật là một sự thần. Ông đã phải trả 20 đôla cho cặp kính đó, mới sáng nay. Ông rất buồn bực với ý nghĩ phải mua lại một cặp kính mới.

- Thật là không công bằng - ông nói với Chúa trong khi về nhà với tâm trạng thất vọng. - Con đã rất thành tâm khi dành thời gian và tiền bạc cho công việc này, và bây giờ thì thế đây.

Vài tháng sau, giám đốc của trại trẻ mồ côi về Mỹ nghỉ phép. Ông muốn thăm tất cả những nhà thờ đã giúp đỡ ông ở Trung quốc. Vì vậy một ngày chúa nhật, ông đến nói chuyện tại nhà thờ nhỏ của ông ngoại tôi ở Chicago. Nhà truyền giáo bắt đầu bằng lời cảm ơn tấm lòng của tất cả mọi người trong việc giúp đỡ trại trẻ mồ côi.

- Nhưng trên tất cả - ông nói - tôi muốn cảm ơn cặp kính mà các bạn đã gửi cho tôi năm ngoái. Các bạn biết đấy, trận động đất đã làm sụp đổ trại trẻ mồ côi, hủy hoại tất cả, kể cả cặp kính của tôi. Tôi rất tuyệt vọng. Thậm chí nếu tôi có tiền, việc thay cặp kính cũng không đơn giản chút nào. Đến cạnh việc không thể nhìn thấy rõ, tôi cứ bị nhức đầu suốt ngày, vì thế các cộng sự và tôi đã cầu xin Chúa. Rồi thì các thùng gỗ của các bạn đến. Khi các nhân viên mở nắp thùng ra, họ nhìn thấy cặp kính nằm ở trên cùng.

Nhà truyền giáo ngừng lời đủ lâu để những lời của ông lắng xuống. Rồi, vẫn chìm lắng trong cảm xúc về điều kỳ diệu đó, ông tiếp tục:

- Thưa các bạn, khi tôi thử đeo cặp kính vào, nó như thể là đã được đo làm riêng cho tôi vậy! Tôi muốn cảm ơn các bạn đã làm nên một phần của điều kỳ diệu.

Mọi người lắng nghe, hạnh phúc vì cặp kính kỳ diệu đó. "Nhưng nhà truyền giáo chắc chắn là đã nhầm lẫn nhà thờ của họ với một nhà thờ khác" - những người trong nhà thờ nghĩ vậy. Không có cặp kính nào trong danh sách các món mà họ đã gửi ra nước ngoài. Nhưng ngồi yên lặng ở phía sau, nước mắt đầm gương mặt, người thợ mộc lại thầm tạ ơn Chúa về điều kỳ diệu đó.

Ngọc Quỳnh

Những Hòn Đá Cuội

Trong một buổi nói chuyện với một nhóm các doanh nhân, một chuyên gia trình bày về cách sử dụng thời gian có hiệu quả. Đứng trước những người khá thành đạt trong cuộc sống, ông mỉm cười:

- Sau đây là một câu hỏi trắc nghiệm.

Ông ta lấy từ gầm bàn một cái lọ có 4 lít, rộng miệng, và một túi chứa những hòn cuội to bằng nắm tay. Ông lần lượt đặt từng hòn đá vào lọ cho đến khi không thể bỏ vào được nữa.

- Cái lọ đầy chưa? - ông hỏi.

- Đầy rồi - mọi người đáp.

- Thật không?

Ông lấy từ gầm bàn ra một túi sỏi nhỏ cỡ từ từ vào lọ và lắc cho các hòn sỏi chen vào tất cả các khoảng trống giữa các hòn đá cuội. Ông nhướn miệng cười và hỏi:

- Cái lọ đầy chưa?

Lần này thì mọi người dường như bất kịp ông. Ai đó trả lời:

- Chắc là chưa.

- Tốt!

Ông nói và lấy ra một túi cát đổ vào lọ và cát chen đầy vào các khoảng trống giữa những hòn đá cuội và những hòn sỏi. Một lần nữa, ông hỏi:

- Cái lọ đầy chưa?

- Chưa - mọi người nhao nhao.

- Tốt!

Ông lặp lại và với lấy bình nước đổ vào lọ cho đến khi nước ngập đến miệng lọ. Ông ngược nhìn mọi người và hỏi:

- Minh họa này nói lên điều gì?

Một nhà kinh doanh nhanh nhẩu đáp:

- Vấn đề là dù cho kế hoạch làm việc của bạn có tồi tệ thế nào đi nữa, nếu cố gắng, bạn luôn có thể làm thêm nhiều việc nữa!

- Không phải - ông đáp - đó không phải là vấn đề. Điều minh họa vừa rồi nói lên là nếu bạn không đặt những hòn đá cuội vào lọ trước, bạn sẽ không bao giờ có thể nhét chúng vào được.

Cái gì là những "hòn đá cuội" trong cuộc sống của bạn? Có thể là một dự án, một hoài bão mà bạn muốn thực hiện, thời gian với những người mà bạn thương yêu, học vấn của bạn, sức khỏe của bạn.... Nhưng nhớ đặt những "hòn đá cuội" đó vào lọ trước, hoặc bạn sẽ không bao giờ nhét chúng vào được. Chúng ta luôn cố gắng làm thật nhiều việc trong khoảng thời gian giới hạn của mình. Nhưng điều quan trọng là

những việc mà bạn đang làm có thật sự có ý nghĩa? Thế thì tối nay hãy sáng mai, khi bạn suy gẫm về câu chuyện này, hãy tự hỏi chính bản thân mình rằng điều gì là những "hòn đá cuội" trong cuộc sống của chính bạn, và hãy đặt chúng vào trong lọ nước.

Minh Triết

Ngày nào bạn không còn thấp sáng tình yêu,
ngày đó nhiều người sẽ chết vì giá lạnh.

F. Mauriac

Sau 1.009 Lần Bị Từ Chối

Đại tá Sanders bắt đầu sự nghiệp của mình ở tuổi 65. Điều gì đã khiến ông hành động? Ông từng quần và cô độc. Để tiền bảo hiểm xã hội đầu tiên ông nhận được là 105 đôla, và ông cảm thấy vô cùng bức tức. Nhưng thay vì lên án xã hội, ông bắt đầu tự hỏi:

- Mình có thể làm điều gì để mang lại lợi ích cho những người khác?

Rất nhiều người có những ý tưởng hay nhưng đại tá Sanders thì khác. Ông không chỉ có những ý tưởng hay mà còn lao vào thực hiện chúng. Ông bắt đầu đi gõ cửa các nhà hàng và nói với các ông chủ rằng:

- Tôi có một công thức gà rán tuyệt hảo. Tôi nghĩ nếu ông sử dụng nó thì nhà hàng của ông sẽ tăng doanh số, và tôi vui lòng chỉ nhận phần trăm trên doanh số tăng thêm.

Nhiều người cười vào mặt ông, họ nói:

- Nay ông già. Cút xéo đi cho. Ông mặc cái bộ đồ trắng ngu xuẩn kia làm gì cơ chứ?

Đại tá Sanders có bỏ cuộc? Hoàn toàn không. Ông có chiếc chìa khóa số một của sự thành công. Thay vì buồn phiền khi nghĩ đến những nhà hàng vừa qua đã từ chối ông, ông lập tức tập trung nghĩ xem mình nên nói thế nào cho hiệu quả hơn ở nhà hàng tới.

Bạn thử đoán xem bao nhiêu lần đại tá Sanders bị từ chối cho đến khi ông nhận được câu trả lời mong đợi? Ông bị từ chối 1.009 lần trước khi nhận được sự đồng ý. Ông đã mất hai năm đi khắp nước Mỹ trên chiếc xe cá tắng của mình, ban đêm ngủ ở ghế sau của xe trong bộ đồ trắng nhàu nát, mỗi sáng thức dậy lại hăm hở chia sẻ ý tưởng của mình với một ai đó.

Hiện nay, Công ty KFC (Kentucky Fried Chicken) do ông lập ra đã trở thành một trong những hệ thống bán lẻ thức ăn lớn nhất trên thế giới. Hằng năm, hai tỉ suất thức ăn của đại tá Sanders được bán ra trên khắp nước Mỹ. Không chỉ thế, KFC còn có mặt ở 82 nước trên thế giới.

Hãy nghĩ về con số 1.009. Các bạn chắc hẳn chưa từng cố gắng vài trăm lần hay thậm chí vài chục lần để thành công. Hầu hết mọi người đều cố gắng tám, chín hay mười cách để thành công, và khi những cách đó thất bại, họ đánh bỏ cuộc. Hãy bắt đầu bằng câu hỏi: "Mình có thể làm gì để mang lại lợi ích cho những người khác?", và điều quan trọng là hãy hành động một cách kiên định, và thành công đang chờ bạn ở phía trước.

Minh Triết

Cô Bé Và Chiếc Xe Đạp

Đến một ngày, những đứa con của chúng ta phải tự cất cánh.

Một lần, tôi tìm được một con bướm màu hồng. Lúc ấy, tôi lên 8 tuổi và đã để ý đến con bướm khi bước ra hành lang. Con bướm cứ cố tìm đường bay ra ngoài trời nhưng vô vọng....

Không phải là lần đầu tôi bắt gặp một chú ong hay con bướm bị mắc bẫy trong hành lang. Tôi bắt và thường thả chúng ra. Nhưng con bướm này có màu đặc biệt mà tôi chưa hề thấy: một con bướm hồng. Tôi bắt nó và giữ chặt trong tay.

Một cậu bé làm gì đây với một con bướm hồng? Tôi lấy chiếc hộp đựng giấy, cho cỏ và nước uống vào cho nó, rồi nhốt con bướm trong hộp.

Con bướm chết. Phải rồi, ta không thể nhốt kín các con vật lâu được. Chúng cần được tự do, bay nhảy. Tôi liệng cả cái hộp vào giỏ rác và chôn con bướm trong vườn.

Đến nay tôi vẫn ngập ngừng do dự giữa ước muốn giữ bên mình những người thân yêu và ước muốn để cho họ tự do. Tôi nhớ lại buổi chiều bé Karen tự tập đi xe đạp lần đầu. Đó là một ngày đầu thu. Tôi đã tháo hai bánh đỡ, nhưng

Karen cứ nâng nấc muốn tôi phải nắm tay lái và yên xe suốt chặng đường.

- Bỏ thả một lát nhé?

- Dừng, dừng, bỏ đi!

Một ngày nào đó, Karen sẽ là luật sư hoặc ca sĩ, nào ai biết được? Có thể con sẽ có một phát minh khoa học nào đó hoặc sẽ sinh ra đời một bé gái. Tôi miên mẩn nghĩ như thế.

Nhưng con tôi không tập lái. Khi giúp con nắm tay lái, tôi cảm thấy mái tóc con chạm nhẹ vào má tôi.

Khoảng vài tuần, Karen đã tự tin để tôi có thể thả tay lái được rồi, nhưng vẫn cứ giữ chặt yên xe cho con. Nó vẫn nài nỉ:

- Bố, đừng thả nhé!

Đổi lá vàng bát dầu rụng. Gió, trời mưa và lạnh. Cha con tôi ít ra ngoài nhà. Tôi treo xe đạp lên tường nhà xe.

Qua một mùa đông, trời đang ấm lên. Tôi nói với vợ khi thức dậy:

- Em nghe tiếng chim hót không? Chim cổ đỏ đấy.

Chúng tôi nghe tiếng chim hót. Dưới nhà lũ trẻ đang xem tivi.

Đầu bữa ăn sáng, tôi bắt gặp Karen trong nhà xe đang hí hục lấy chiếc xe đạp xuống. Tôi giúp con đưa xe ra ngoài.

Nó leo lên xe, tôi đẩy xe ra đường và tôi hích mạnh một cái.

- Thả ra, bỏ đi!

Karen hơi lạng qua lạng lại. Nó cười hơn hồ trước khi đạp xe chạy xa dần trên con đường trải nhựa, trong lúc tôi đứng nhìn theo.

Nhà bác học Einstein đã nói về thời gian, tốc độ ánh sáng, các vật thể xấp lại gần nhau và rời xa nhau. Còn tôi, tôi muốn chạy kịp Karen, nắm yên xe cho con, nắm tay lái, cảm thấy tóc con chạm vào má mình. Song tôi vẫn kêu lên:

- Chạy nữa đi con. Đạp mạnh lên!

Rồi tôi vỗ tay.

Đừng tìm cách giữ lại con bướm hồng, cũng đừng giữ chặt con cái mình. Chúng nó tự xoay xở được một mình, miễn là để cho chúng tự do.

Hãy đạp xe nữa đi, Karen ơi!

N.T.Đa

Nếu bạn nhảy xuống một cái giếng thì Thượng Đế không bắt buộc phải xuống vớt bạn lên

Ngạn ngữ Ba Tư

Người Cha Không Thể Quên Của Tôi

Sau khi cha tôi mất vì bệnh thận ở tuổi 35, mẹ tôi dần dần quen một số người khác.

- Đây là Al, mẹ tôi giới thiệu về ngưỡng ngưỡng. Al Sbarra.

- Tên thật của chú là Attilio, ông ta nói giọng thân thiện. Nhưng ai cũng gọi chú là Al, còn bạn thân thì kêu là Al Bananaa.

Một năm sau, Al không những ăn tối ở nhà tôi mà còn dự lễ lập gia đình với mẹ. Tôi rất khó chịu khi thấy bức hình của Al đặt lại vị trí trước kia là khung hình của bố.

"Nếu gọi ông ta là bố thì khác nào tôi không còn nhớ gì đến cha ruột của mình" - tôi đã nghĩ vậy.

Suốt nhiều năm sau, tôi chỉ xem Al như là một người bạn của mẹ, thường xuyên đến dùng bữa cơm tối và lúc nào cũng ra về trước lúc 22 giờ. Cuối cùng, khi Al chính thức lập gia đình với mẹ, tôi đã trưởng thành, đậu đại học và ở riêng. Một ngày kia, khi lại vào thăm nhà, tôi nghe văng vẳng giọng hát Frank Sinatra và thấy mẹ đang khiêu vũ với Al trong nhà bếp. Tôi chưa bao giờ thấy mẹ cùng bố khiêu vũ trước kia cả. Dội hết bài nhạc, tôi vào phòng Al tỏ vẻ vui khi thấy tôi.

- Nay, có một việc ở Jersey lương 2.25 đôla một giờ. Nếu cháu thích, ngày mai hãy đi với chú!

Dang kiểm việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè, tôi đồng ý ngay. Sau ngày làm việc đầu tiên, tôi mệt rã người. Al hỏi thăm và động viên sau khi lắng nghe tôi kể về công việc.

Trong tôi vẫn chưa muốn thừa nhận Al là cha mình thì ông ta lại luôn ân cần với tôi. Khi nghe tôi mới quen được một cô gái, Al hỏi ngay:

- Nói cho chú biết về cô ấy đi! Mẹ cháu kể cô ta dễ thương lắm mà...

Thái độ ân cần của Al chỉ khiến tôi bức mình. Hết kỳ hè, Al đề nghị tôi phụ ông ấy khi nhận thêm vài công việc, vất vào những ngày thứ bảy để kiếm thêm thu nhập. Khi làm, Al đặt hộp đồ nghề cạnh bên mình và chỉ yêu cầu tôi làm các công việc đơn giản. Dường như ông ấy muốn tôi tự học khi quan sát và nghe hướng dẫn.

Một ngày kia, tôi kể với Al công việc sẽ làm sau khi tốt nghiệp và lộ vẻ bức tức khi không tìm được việc hợp với sở thích hơn. Al an ủi tôi, cho rằng rồi thì việc gì cũng quen cả, và rằng không phải lúc nào mình cũng đạt được nguyện vọng, ước mơ. Sau đó, Al kể tại sao người ta lại gọi ông là Bananaa. Bố Al đẩy xe bán chuối dạo khắp đường phố Philadelphia sau khi bị mất việc. Thường theo cha đi bán chuối như thế, Al phải đến từng nhà gọi mời. Từ đó, bạn bè bắt đầu đặt cái tên Bananaa cho ông.

- Cha chú kiếm được ít tiền lắm..... - Al nói thêm.

Tôi bắt đầu là nhờ hiểu Al thường kiếm việc làm cho tôi, và đó là một cách để tôi nhận ra giá trị của sức lao động. Không bày tỏ lòng thương yêu bộc trực, Al đã đóng vai trò một người cha đích thực trong việc giáo dục ý nghĩa cuộc sống cho tôi, theo hết cách bố ông ấy đã dạy dỗ ông ấy. Al khác gì cha ruột tôi đâu, từ lúc ông ấy mua cho tôi chiếc xe cứu hỏa, khi tôi vẫn còn nằm liệt trên giường bệnh cách đây nhiều năm...

Trưa hôm sau, Al đến căn hộ tôi, mang theo số tiền lương.

- Châu trông không được khỏe, Al nói. Thôi, để chú về nói mẹ cháu làm món súp gà. Cháu cần thêm gì không?

Không suy nghĩ, tôi nói ngay:

- Một chiếc xe cứu hỏa, được không chú?

Al lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng mỉm cười:

- Được thôi.

Khi chú ấy đặt món tiền lương lên cái bàn cạnh giường, tôi nói:

- Cảm ơn... Bố

Vài tuần sau, Al gọi điện nói ông định viếng mộ bố mẹ mình, và hỏi tôi có đi cùng không. Tôi đồng ý, bởi nghĩa trang đó cũng là nơi có mộ bố ruột tôi. Khi thấy Al trầm lặng cúi đầu trước mộ bố mẹ chú ấy, tôi đi tìm mộ bố mình. Lát sau, Al quay lại, nói:

- Bố cháu là một người tốt...

Tôi bật khóc...

Trên đường về nhà, tôi bắt đầu cảm nhận được ý nghĩa hành động của Al. Chú ấy muốn tôi cùng đến nghĩa trang, dường như là để tôi có thể lấy lại một phần của cuộc đời mà tôi thậm chí không biết nó đang mất hay rất quan trọng cho đến khi đối diện với nó. Đó chính là kỷ ức về bố tôi. Al đã chỉ cho tôi thấy, bằng cách cùng có mặt trước mộ bố tôi, rằng có một khoảng trống trong tim tôi dành cho cả bố tôi lẫn chú ấy.

Hơn 10 năm sau, vào một ngày hè, Al thức dậy với cơn đau quặn. Bản phim quảng tuyến cho thấy Al bị ung thư phổi. Tuy vậy, Al vẫn không tỏ vẻ bi quan hay than phiền về những cơn đau của mình. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy bố - vàng, Al đã thực sự là bố tôi. Bố mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc ẩn dưới ống truyền đường khi:

- Đừng lo gì cả. Chuyện gì cũng giải quyết được hết mà!

Tôi nắm tay bố khi giờ khắc ngắn ngủi của cuộc đời bố đang cạn dần. Tôi tự hỏi không biết bố đang nghĩ gì... Khi đến lúc phải ra về, tôi nói:

- Con yêu bố!

Al ngước lên, gạt đầu nhẹ, bóp tay tôi và mỉm cười. Bố đã hiểu... Trưa hôm sau, bố mất. Tôi bàng hoàng lúc nhận được tin.

Và tuần sau đám tang, tôi lấy hộp đồ nghề của bố m. run rẩy với nỗi buồn thăm và tiếc nuối. Nhìn thấy mẹ, bấy giờ lần đầu tiên tôi mới hiểu bố quan trọng như thế nào trong quãng đời của mẹ... Tôi mang hộp đồ nghề của bố về căn hộ mình và sẽ trân trọng gìn giữ như một kho tàng. Tôi sẽ không bao giờ quên những gì bố đã dạy, về tình yêu không chút vị kỷ, về sự tha thứ những nỗi đau quá khứ. Chỉ khi như vậy, trái tim chúng ta mới thực sự rộng mở.

M.K

Ở đời có ba điều đáng tiếc : một là hôm nay bỏ qua,
hai là đời này chẳng học, ba là thiên này lỡ hư.

Chu - Hi

Báu Vật

Để nhận thức được giá trị của một tháng
Hãy hỏi bà mẹ vừa sinh con chưa đầy tháng tuổi.

- Để nhận thức được giá trị của một tuần

Hãy hỏi biên tập viên tuần báo.

- Để nhận thức được giá trị của một giờ

Hãy hỏi những người yêu nhau đang chờ cuộc hẹn.

- Để nhận thức được giá trị của một phút

Hãy hỏi người vừa trẻ một chuyến xe.

- Để nhận thức được giá trị của một giây

Hãy hỏi người vừa trải qua một tai nạn trong gang tấc.

- Để nhận thức được giá trị của một sao

Hãy hỏi người vận động viên vừa đoạt huy chương vàng Olympic.

Hãy trân trọng mỗi phút giây bạn có!

Ngày mai là bí ẩn còn đó
Hôm nay là món quà mà chúng ta có được.
Đó là lý do chúng ta gọi nó là "hiện tại".

Lại Tử Quỳnh

Một kẻ can đảm là một người đẩy lòng thành tin.

Cicero

Mối Tình Già

Ai cũng có những khoảnh khắc bất chợt bất gặp một hình ảnh nào đó dễ rồi xúc động và nhớ mãi.... Riêng tôi không thể nào quên được hình bóng của đôi vợ chồng già in trên đại lộ thành thang và dãy xe cộ.....

Lúc bấy giờ, bọn tôi đứng trên lan can nhà thiếu nhi để thưởng thức không khí mát mẻ của buổi sáng thị xã.

7 giờ sáng - giờ cao điểm - các em học sinh như những đàn bướm trắng tung tăng đến trường, xe cộ bắt đầu lấp nập, kẻ đi chợ, người đi đến công sở, nhộn nhịp ồn ào.... Giữa cảnh hỗn loạn ấy, bên kia đường, một ông lão áo phong phenh, quần ngắn, chân đất còng một bà lão áo nâu, nhỏ nhắn, ốm yếu trên vai (sau này tôi mới biết ông còng bà đi đi về về để chăm cứu trị bệnh) như chẳng quan tâm đến mọi vật xung quanh. Ông đi chậm chạp, lính thông lý tuy quẹt mõ hỏi trăn, ông nói nho nhỏ với bà một câu gì đó, mới bà liền nở một nụ cười móm mém.... Nhìn ông còng bà đi khuất sau công viên 1-5, mắt tôi bỗng thấy cay cay....

Vài ngày kế tiếp, Lôi có ý đứng đón với hy vọng ghi được một vài tấm ảnh "Mối tình già ấy", nhưng không còn thấy ông bà đâu cả, có thể là bà đã khỏi bệnh, cũng có thể là....!!

Hình ảnh ấy rất đời thường, và đôi vợ chồng già yếu, nghèo khó kia chẳng phải là vĩ nhân, cũng chẳng phải là

thành phần nổi bật trong xã hội, nhưng đối với tôi, họ tượng trưng cho tình nhân bản của con người Việt nam: thủy chung, nghĩa tình trong bất kỳ hoàn cảnh nào, xã hội nào, thời đại nào....

Huỳnh Thị Hồng Vân

LIU XÁ SINH VIỆN HÒA HUNG
104B Tô Hiến Thành P15 Q10

Anh cầu nguyện trong khi nguy khốn và cần kíp; thiết tưởng anh cũng nên cầu nguyện trong khi tràn ngập sự vui mừng và trong những ngày phong phú.

Kahlil Gibran

Mẹ Tôi-Thầy Tôi

Tôi nhìn triu mến vào bức thư, nét chữ quen thuộc làm tôi liên tưởng đến giọng nói không lẫn vào đâu của mẹ. Tiếng Thái của mẹ nhuần nhuyễn đến nỗi chỉ mang chút xiu âm điệu Quan thoại, và chữ viết thì khéo đến độ ai cũng nghĩ đó là người bản xứ...

Mẹ tôi di cư đến Thái lan cách đây hơn 60 năm. Khi tôi còn bé, mẹ vẫn chưa sử dụng thành thạo tiếng Thái và trở thành trò đùa cho vài người hàng xóm khiếm nhã.

Ngay cả bố tôi - người Thái, cũng tỏ vẻ xem thường tiếng Thái lôm bôm của mẹ. Tôi chưa bao giờ có thể hiểu được tại sao một người trí thức từng du học tại Anh như bố lại chọn mẹ làm vợ. Một phụ nữ có học vấn sẽ thích hợp với bố hơn. Cuối cùng, bố chọn sắc đẹp làm tiêu chuẩn lập gia đình. Thế rồi, qua năm tháng, sắc đẹp của mẹ tàn phai và bố trở nên chán nản khi nhận ra rằng ông đang sống với một phụ nữ trung niên mà hai người gần như chẳng hiểu nhau.

Chuyện bắt đầu thay đổi khi tôi tới tuổi cấp sách đến trường. Mẹ ép tôi phải dạy lại cho bà những gì tôi vừa học được. Bà nhờ tôi giải thích nội dung trong các sách giáo khoa. Tôi cảm thấy bực mình trước những câu hỏi của mẹ. Sự đau khổ của tôi càng tăng bội phần khi gia đình nhận được một thông báo của chính quyền. Tôi có thể đi lên được.

tất nhiên, nhưng mới học lớp 3 thì làm sao tôi có thể hiểu nội dung viết trong đó nói gì. Một ngày kia, mẹ bắt đầu dùng sách tiểu học của tôi để học viết và đọc tiếng Thái. Thật tréo ngoe, tôi trở thành thầy dạy cho mẹ. Thay vì hãnh diện, tôi cảm thấy rất khó chịu. Mẹ đã ở tuổi 36 và tôi thậm chí chưa lên 10 tuổi.

Sau những buổi cơm chiều, mẹ và tôi ngồi tại bàn ăn cùng học. Thỉnh thoảng, mẹ ngắt quãng tôi khi hỏi về cách phát âm một từ nào đó, làm tôi phải ngưng chuyện học của mình để giải thích cho mẹ. Chẳng bao lâu, các quyển tập cũ của tôi đầy những dòng chữ thích của mẹ. Đây giờ, khi nghĩ lại, tôi mới nhận ra mình thu thập được rất nhiều điều từ phương pháp học đầy lòng kiên nhẫn của mẹ. Nhưng lúc đó, tôi nghĩ chuyện mẹ học chỉ khiến tôi hao phí thời giờ. Bài tập của tôi rất nhiều mà mẹ thì cứ hỏi hết câu này sang câu khác. Đến giờ, tôi còn nhớ rất rõ hình ảnh mẹ ngồi bình thần khi đưa con gái duy nhất của bà cầu nhau liên tục. Nếu trong trường hợp tương tự, chắc tôi đã bỏ cuộc từ lâu, nhưng mẹ tôi thì không... Sau 5 năm học như thế, mẹ tôi đã có thể đọc được tất cả mọi thứ bằng tiếng Thái, từ tiểu thuyết, sách lịch sử đến báo chí. Khi sử dụng tiếng Thái nhuần nhuyễn, bà lại học thêm tiếng Anh.

Như hầu hết phụ nữ cùng thế hệ, mẹ tôi làm chuyện nhà suốt ngày, gần như không bao giờ ra ngoài, giải trí duy nhất

là nghe radio. Thế giới phụ nữ gói gọn trong chuyện nội trợ và đợi chồng con đi làm về. Với mẹ, khẩu năng hiểu được tiếng Thái đã mở ra một thế giới rộng lớn cho bà. Mẹ bắt đầu hiểu quê hương thứ hai này và cách sống của dân bản địa. Nét u buồn trước kia thường xuất hiện trên gương mặt mẹ nay đã biến mất, và thay vào đó là cảm giác hạnh phúc. Mẹ không còn là gánh nặng của ai nữa.

Bây giờ, mẹ lại dạy cho đám cháu của bà, vì tôi không có thời giờ chăm sóc con mình. Bà biến những khó khăn trong chuyện học của bản thân thành bài học cho tụi nhỏ. Bà nói với chúng:

- Thoạt đầu, khi cố làm điều gì đó, các cháu cảm thấy rất khó khăn. Khi cố vượt qua, các cháu sẽ nhận thấy chắc mình không bao giờ thành công. Nhưng nếu cứ tiếp tục, các cháu có thể hoàn thành nguyện vọng với cảm giác thật dễ chịu.

Nghe mẹ dạy bọn trẻ bằng tiếng Thái rõ ràng, tôi mỉm cười hạnh phúc, hồi tưởng lại những đêm nóng nực mà bà cùng học với tôi. Bà nói đơn giản rằng mình không muốn dạy bọn trẻ đứng lên trong khi bản thân lại ngồi co ro. Bài học giá trị nhất mà mẹ truyền lại cho tôi là tất cả những gì cần khi bắt tay thực hiện một chuyện khó khăn, là sức mạnh và niềm tin mình có thể làm được.

M.K.

Cái Tách Kỳ Diệu

Khi sống ở New York, văn hào Anh Somerset Maugham thường xuống khu phố Ritz Carlton. Một hôm, tôi thất lộ với ông là tôi rất tò mò về món đồ trông có vẻ hoàn toàn xa lạ, không phù hợp với khung cảnh bài trí trong phòng làm việc của ông: một cái tách cũ kỹ, có nứt một đường.

Maugham mỉm cười đáp:

- Chính nó giúp cho tôi nhớ rằng những lợi ích, những tiện nghi lớn nhất trên đời lại là những cái gì đơn giản nhất và cũng lại bị xem thường, đánh giá thấp nhất, chỉ vì chúng ta cho đó là điều quá tự nhiên.

Và ông kể tiếp cho tôi nghe câu chuyện về cái tách nứt ấy. Vào năm 1940, khi nước Pháp bị quân Đức Quốc xã chiếm đóng, vài trăm công dân Anh sống ở miền Côte d'Azur được gửi trở về quê hương trên hai chiếc tàu chở hàng loại nhỏ. Tàu phải chạy quanh co, ngoằn ngoèo để khỏi bị tàu ngầm địch phát hiện.

Hai chiếc tàu nhỏ chở quá nhiều người nhưng không đem theo đủ lương thực, vì vậy phải phân phối cho mỗi người một ít. Tất mọi người đều đổ ngẫu, áo quần bẩn thỉu, nhất là ai cũng cảm thấy khát nước, phải xếp hàng nối đuôi lĩnh phần lương thực nghèo nàn của mình.

- Chính cái tách nứt đó - Mongham vịn trở ngón tay vịn nói, tôi đã dùng nó để đựng khẩu phần nước vô cùng ít ỏi của mình... Đây giờ, mỗi lần mở đến những món ăn cao lương mỹ vị, mỗi khi ước được trâm mình trong một khung cảnh tràn ngập tiện nghi, hoặc những lúc thêm khát được đóng vai một nhân vật lỗi lạc quan trọng, tôi liền đem cái tách cũ kỹ đó đặt nó dưới vòi nước. Và, từng hớp từng hớp, tôi uống một cách chậm rãi. Bỗng chốc các mộng ước viễn vông biến mất, tôi liền trở về với thực tại

Thanh Thanh

Điều quan trọng trong đời là có mục đích lớn lao, và quyết tâm đạt mục đích ấy.

Goethe

Longiyo! - Thanh Kiệt, Can Đảm

Em từ Việt Nam về đến Nhật buổi tối rất lạnh, 30 độ C. Lại năm nay, lượng phần hoa ở thành phố nhiều gấp 8 lần so với mọi năm. Bệnh dị ứng mùa đang lan rộng, em cũng bị mất ngủ, nước mũi chảy, không tập trung được, khó chịu lắm.

Nhưng em không ghét mùa xuân đâu. Người Nhật - không hiểu sao, nhưng yêu mùa này. Có lẽ vì sau một thời gian dài thời tiết lạnh, thời gian ban ngày ngắn nên con người tự nhiên mong đợi ánh sáng mặt trời ấm áp. Cũng có người nói đến mùa xuân, mình thấy trong người như "dê mê".

Từ cuối tháng 3, trên khu phố Tokyo, hoa anh đào bắt đầu nở. Đối với người Nhật, anh đào là một loại hoa rất đặc biệt. Năm nào gần mùa xuân ai cũng nhắc, cũng mong ngày hoa anh đào nở. Nhiều người nước ngoài không hiểu, thậm chí phì cười lúc biết báo chí Nhật Bản đưa tin dự báo những ngày hoa nở từng vùng trên đất nước từ miền Nam tới miền Bắc.

Em không biết vì sao, nhưng hoa anh đào nở thì người Nhật tự nhiên vui lên và kéo nhau ra phố ngắm hoa. Cây anh đào nhiều khi được trồng ven đường, ven sông. Trên cánh cây, hoa nở màu hồng hồng thật dễ thương, thơ mộng. Đồng

đảo người Nhật trải tấm nylon dưới cây, ngắm hoa cùng bạn bè với trà rượu cả ngày lẫn đêm.

Hoa anh đào có đặc trưng không giống các loại hoa khác là nở một vài ngày thì rụng ngay; chưa kịp hót mà vẫn còn tươi tốt. Hoa nở đẹp là điều tất nhiên, còn cách hoa anh đào rụng lại đẹp như tuyết đang rơi từ trên trời xuống đất. Nhất là khi gió mạnh thì như là một cơn bão hoa nhỏ xiu.

Có người nói, người Nhật hàm mộ tính Isagiyoi - là thanh khiết, can đảm và không hề nhút, Chính vì thế, dân tộc Nhật Bản yêu mến hoa anh đào, bởi hoa nở không bao lâu mà rụng một cách Isagiyoi

Ako Akiba

Sự thử thách của lòng can đảm không phải là
đám chết mà chính là dám sống.

Alifieri

Lời Nhắn Gửi Từ Người Bạn

Một tiếng gõ cửa lớn vang lên. Cậu bé ra mở cửa. Một người đàn ông lạ mặt xuất hiện trong bộ quần áo nhàu nát. Anh ta cười và trên tay mang một chiếc giỏ đầy thức ăn cho Ngày Lễ Tạ Ơn.

Cả gia đình rất đỗi ngạc nhiên. Người đàn ông nói:

- Món quà này từ một người biết các bạn đang cần và mong muốn các bạn hiểu rằng các bạn được quan tâm và yêu mến.

Lúc đầu ông bố không muốn nhận, nhưng người đàn ông nói:

- Tôi chỉ là người mong đến họ - và anh ta đặt chiếc giỏ vào tay cậu bé đang đứng gần cửa rồi quay đi.

Vào giây phút đó, cuộc đời của cậu bé đã thay đổi vĩnh viễn. Qua hành động đơn giản của lòng tốt đó, cậu hiểu rằng có nhiều người - kể cả "người không quen biết" - thật sự quan tâm. Cậu cảm thấy biết ơn vô hạn và hứa với lòng mình rằng một ngày nào đó cậu sẽ tặng những người khác bằng cách tương tự. Vào năm 18 tuổi, chàng trai trẻ bắt đầu thực hiện lời hứa. Với thu nhập ít ỏi của mình, anh chạy đi mua thức ăn, rau quả và bánh kẹo, không phải cho bản thân nhưng cho hai gia đình nghèo mà anh biết là họ rất cần. Anh lái xe đi tặng những giỏ thức ăn trong bộ quần áo cũ như thế anh là

người đi giao hàng. Khi anh đến cửa nhà chị, nổi đầu tiên, anh gặp một người phụ nữ nhìn anh đầy vẻ nghi ngờ. Cô ta có 6 đứa con.

Chàng trai trẻ nói:

- Tôi mang hộ những thứ này đến cho bà - anh mang ra những giỏ thức ăn và bánh kẹo. Người phụ nữ mừng rỡ, còn lũ trẻ thì reo lên sung sướng.

Bà mẹ trẻ ôm chầm lấy chàng trai và hôn anh ta. Cô ta lắp bắp:

- Anh đúng là món quà của Thượng đế. Thượng đế đã phái anh đến!

- Không! Không! - chàng trai nói. Tôi chỉ là người giao hàng. Đây là món quà từ một người bạn.

Anh chia cho người phụ nữ một mảnh giấy trên đó viết:

- Đây là lời nhắn gửi từ một người bạn. Bạn và gia đình bạn xứng đáng có nó. Hãy biết rằng bạn được thương yêu. Và một ngày nào đó, nếu bạn có cơ hội, hãy làm điều tương tự với những người khác.

Chàng trai trẻ tiếp tục mang những giỏ thức ăn cho nhiều người khác. Anh cảm thấy vui sướng và tràn đầy lòng yêu thương. Mỗi lần anh quay ra từ một cửa nhà, anh cảm thấy rất xúc động. Khi ngoái đầu nhìn lại những gương mặt tươi cười của những người anh đã giúp đỡ, anh cảm thấy "cái ngày

khủng khiếp" trong quá khứ đã dần dần biến mất, anh đến một cuộc sống đầy ý nghĩa.

Chắc các bạn cũng muốn biết chàng trai trẻ trong câu chuyện trên là ai, và hiện có đang tiếp tục thực hiện lời hứa của mình hay không. Chàng trai trẻ đó chính là Anthony Robbins, 39 tuổi, hiện là người sáng lập và chủ tịch của Anthony Robbins Companies, một công ty nổi tiếng ở Mỹ trong lĩnh vực tư vấn phát triển tài năng. Robbins đã tư vấn về phát triển tài năng cho rất nhiều lãnh đạo cao cấp ở các công ty như IBM, AT&T, American Express, Mc Donnell Douglas và US Army, cũng như nhiều câu lạc bộ thể thao chuyên nghiệp như Los Angeles Dodgers, Los Angeles King và nhiều vận động viên đoạt huy chương vàng Olympic.

Với ước nguyện của mình, anh luôn luôn dành nhiều thời gian, công sức và tiền bạc để giúp đỡ rất nhiều người vượt qua khó khăn và số phận khắc nghiệt. Năm 1991, anh thành lập Tổ chức từ thiện Anthony Robbins để giúp những trẻ em khuyết tật, những người vô gia cư, những người già. Cho đến nay, với thu nhập hàng năm lên đến hơn 1 triệu USD, Anthony Robbins vẫn cùng những người thân trong gia đình và cả một đội ngũ đông đảo những người tình nguyện đi tặng những món quà cho hơn 10.000 gia đình trong 400 cộng đồng khác nhau ở Mỹ và Canada.

Cuộc sống là một món quà, và tất cả chúng ta khi có khả năng, phải nhớ rằng chúng ta có trách nhiệm cho lại những người khác. Hãy cùng nhau giúp những người kém may mắn hơn có được những gì tốt hơn trong cuộc sống. Đó chính là lời nhắn gửi từ một người bạn.

Minh Triết.

Con người sinh ra không phải để hạnh phúc mãi mãi nên người... và đối phó nguy nan

Vô danh

Quà Giáng Sinh

Từ lâu lắm rồi, tôi không còn tin chuyện ông già Noel chui qua ống khói tặng quà cho trẻ em. Nhưng năm nào cũng vậy, bố đều tặng tôi một món quà Giáng sinh. Có năm quà tặng là quả bóng da xinh xắn để tôi quần banh cùng lũ trẻ trong khu phố, năm thì bố đem về cái chiếu thủy tinh với những chi chít ba dưới đồng ánh...

Bây giờ tôi đã tốt nghiệp đại học. Sau ba tháng tích cực gõ cửa các công ty, tôi vẫn thất nghiệp. Chán ngấy, tôi nằm lì suốt ngày trong nhà mặc cho mùa Noel sôi động đến gần. Qua tấm màn cửa, chốc chốc mẹ tôi lại nhìn trộm đứa con trai đang buồn phiền dưới ánh mắt dịu hiền. Bố thì suốt ngày phóng xe xuống phố chẳng biết để làm gì đến tối mới về, rồi lại dún mất vào các tờ báo quảng cáo tuyển người làm việc.

Thế rồi một tối kia, tôi nghe tiếng bố vừa về vừa hát. Bố đem về hai cái túi rò to, đặt xuống bàn lau mồ hôi trán, bố bảo: "Giáng sinh này bố con mình cũng làm ông già Noel nhé!". Nói rồi bố tung ra hai bộ đồ ông già Noel đồ chơi ngộ nghĩnh, hai bố con cùng phá lên cười.

Suốt mấy ngày liền trong vai ông già Noel, hai bố con tôi rong ruổi khắp miền quê sinh lấy heo hút, nơi vừa trải qua cơn bão kinh hoàng. Những ngôi nhà đổ nát tiếp nối những

ngôi trường, xiêu vẹo, bàn ghế chông chênh. Những đứa trẻ mồ côi bắt cả buổi ngày lem luốc với ánh mắt tò mò khi nhận từ ông già Noel những món quà bé xiu mà chúng chẳng thể nào đọc được những chữ chúc mừng trên các tấm thiệp. Đôi những cụ già mắt đã mờ mịt đợi chờ người thân trở về từ phong ba bão tố trong tiếng ho sù sụ bám lấy vai lời như mong tìm lại được điều gì thiêng liêng nhất.

Khi gói quà cuối cùng được trao thì đêm Giáng sinh cũng vừa đến. Đêm miền quê se lạnh với những cơn gió diu diu từ biển xa thổi vào. Trời trong xanh, những vì sao lấp lánh như những ánh mắt thiên thần tỏa sáng bình yên. Trên đường quê vắng lặng, chỉ còn hai bố con lặng lẽ bước bên nhau. Ôi miền quê khó nghèo này sao mà thân thương quá! Siết chặt tay bố, tôi thưa:

- Bố ơi, con muốn về làm việc ở đây bố ạ!

- Tuyệt lắm. Bố nắm lấy vai tôi. Theo bố thì hạnh phúc lớn nhất của con là đem lại niềm vui ánh sáng cho miền quê khó nghèo này. Đây là nơi thử thách nghị lực và khơi dậy lòng trắc ẩn trong con, con của bố. Bố mẹ rất tự hào và tin rằng chính tại nơi này con sẽ tìm được niềm vui và hạnh phúc.

Tôi siết chặt tay bố, cả hai cùng hít vạng rồi rảo bước trên con đường quê gặp ghềnh gió cát.

Vô Danh.

Vậy à!

Trong một làng nọ có một cô gái đẹp đột nhiên có thai. Cha mẹ cô giận dữ tra hỏi cô về cha của đứa bé. Lúc đầu, cô gái nhất quyết không thú nhận, nhưng sau đó cô đau khổ và bối rối chỉ ra Hakuin, một Thiền sư cao thâm rất được mọi người tôn kính vì đức hạnh và sự thanh bạch. Khi cha mẹ cô buộc tội Hakuin, ngài chỉ trả lời đơn giản:

- Vậy à!

Khi đứa trẻ được sinh ra, cha mẹ cô đem đứa trẻ đến cho Hakuin, giờ đây đã bị toàn thể dân làng khinh rẻ. Họ yêu cầu ngài phải nuôi nó, vì đó là trách nhiệm của ngài.

- Vậy à? - Hakuin điềm tĩnh trả lời và nhận lấy đứa bé.

Nhiều tháng trôi qua, ngài chăm sóc đứa bé rất cẩn thận cho đến khi nó gái nọ không thể nào chịu đựng nổi sự đối trả mà cô đã dự định. Cô thú nhận rằng người cha thật sự của đứa bé là một thanh niên trong làng người mà cô đã ra sức bảo vệ. Cha mẹ cô gái lập tức đến gặp Hakuin và hỏi xin lại đứa bé. Đáp lại những lời giải thích và xin lỗi không ngơi của họ, Hakuin chỉ trao đứa bé cho họ và nói:

- Vậy à?

Ngọc Dung

Người Yêu Valentine Muốn Đời Của Tôi

Cha tôi chọn ngày Valentine để biểu lộ tình yêu đặc biệt dành cho những người đặc biệt trong đời mình. Trong nhiều năm, tôi luôn xem cha mình là người yêu Valentine của tôi.

Hồi ức của tôi về điều kỳ diệu mà cha tạo ra vào Ngày Tình Yêu là vào năm tôi 6 tuổi. Tôi đã ốm dậy suốt mấy ngày ngói cất những tấm thiệp Valentine cho các bạn học. Mỗi đứa chúng tôi phải làm một "hộp thư" và đặt lên bàn để bạn bè trong lớp bỏ thiệp Valentine vào. Chiếc hộp ấy cùng với những gì chứa trong hộp gọi ra một chuỗi những kỷ niệm buồn vui ngày tôi bước vào thế giới của những cuộc ganh đua xem ai là người được nhiều người yêu mến nhất thể hiện qua số thiệp nhận được, những lời chọc ghẹo về "lỗ bịch"..... và sự nâng niu tôi dành cho tấm thiệp nhận được từ anh bạn có duyên nhất trong lớp.

Sáng hôm ấy tại bàn điểm tâm, tôi nhìn thấy một tấm thiệp và một gói quà ở chỗ ngồi của mình. Tấm thiệp ghi "Yêu con, bố!". Và món quà là một chiếc nhẫn hột thủy tinh đỏ, tượng trưng cho hồng ngọc - tháng sinh của tôi. Với một đứa trẻ lên 6, thủy tinh đỏ và hồng ngọc chẳng khác nhau là bao, và tôi nhớ mình đã đeo chiếc nhẫn với một niềm tự hào

mà không tấm thiệp nào trên thế giới này có thể mang lại cho tôi.

Những năm sau đó, quà cho tôi là những hộp hình trái tim chứa loại socola tôi thích nhất và luôn có tấm thiệp đặc biệt kèm theo với hàng chữ: "Yêu con, bố!". Những năm sau đó, càng ngày lời cảm ơn của tôi đối với bố càng mang tính chiều lệ. Các tấm thiệp dường như bớt quan trọng, và tôi quan niệm quà Valentine bố tặng tôi là điều đương nhiên phải có. Sau nhiều năm đặt "hộp thư" trên bàn học, tôi bắt đầu hy vọng và ước ao nhận được thiệp và quà từ những anh chàng tôi để ý. Hàng chữ "Yêu con, bố!" chưa đủ với tôi.

Chẳng biết cha tôi có hay rằng mình đã bị "ra rìa" hay không, nhưng ông không bao giờ biến lạ ra hết mặt. Khi nhận thấy niềm thất vọng của tôi do không nhận được những món quà Valentine như đã mong đợi, cha tôi lại càng cố tạo ra một không khí vui lòng hơn bằng cách ôm chặt tôi thêm và làm những gì ông có thể làm để giúp cho ngày Valentine của tôi sáng sủa hơn chút đỉnh.

Cuối cùng thì hộp thư của tôi cũng có được một địa chỉ ở vùng thôn quê. Việc gửi bánh kẹo và thiệp mừng được nhường lại cho dịch vụ bưu điện. Suốt 10 năm, chưa bao giờ bưu phẩm của cha tôi đến trễ, kể cả vào ngày lễ Valentine cách đây 8 năm khi tôi tìm thấy trong hộp thư một tấm thiệp mà nét chữ được ghi bằng nét chữ của mẹ tôi.

Đó là loại thiệp mua của một cậu bé bán dạo đi đến từng nhà để kiếm tiền trang trải chi phí thực hiện một đề tài học tập tại trường. Đó là loại thiệp trước đây bạn thường nhận được từ một người bà, một người cô lớn tuổi, hoặc trong trường hợp của tôi, từ một người cha đang hấp hối. Đó là loại thiệp làm cho cổ họng ta nghẹn ngào và đôi mắt gần lệ vì ta biết rằng người gửi sẽ không còn ra ngoài để mua quà Valentine cho ta nữa. Đó là loại thiệp báo hiệu đây là lần cuối cùng ta nhận được từ người ấy.

Mặt ngoài của tấm thiệp là hình chụp những đoá hoa tulip, và mặt trong mẹ tôi đã ghi: "Chúc mừng lễ Valentine". Bên dưới là dòng chữ của bố tôi: "Yêu con, bố!".

Tấm thiệp cuối cùng của cha tôi vẫn lưu giữ ở hộp thư trong máy tính của mình. Đó là lời nhắc nhở tôi rằng người cha có ý nghĩa như thế nào, rằng qua nhiều năm tôi không thể quên mình đã có một người cha tiếp nối truyền thống yêu thương bằng một tấm lòng rộng lượng, bằng những hành động đơn giản thể hiện thái độ cảm thông, và bằng một khả năng biểu lộ niềm hạnh phúc với những người thân yêu.

Vô Danh

Thứ thích lớn nhất của con người là lúc thành công rực rỡ.

C. Wells

Đôi Hoa Tai Hình Cọt Nước

Hôm đó tôi và cô bạn Lauri đưa bọn trẻ đến công viên nhân ngày sinh nhật lần thứ 35 của tôi. Từ cái bàn picnic, chúng tôi ngắm bọn trẻ tung tăng nô đùa. Chúng tôi mừng tình bạn của nhau bằng các chai nước khoáng. Lúc ấy tôi nhận ra đôi hoa tai mới của Lauri. Mười ba năm quen Lauri, tôi biết cô ấy rất thích hoa tai hình giọt nước. Hết đôi màu xanh lại đến đôi màu hồng.

- Không phải tự nhiên mà mình thích hoa tai hình giọt nước đâu - Lauri bắt đầu kể một câu chuyện thuở niên thiếu, đã làm thay đổi cô mãi mãi.

Đó là một ngày mùa xuân. Lauri đang học lớp 6. Lớp của cô hôm đó - dịp Yellow May Day - được trang hoàng rực rỡ. Cô Luke đứng trước lớp. Mái tóc nâu của cô buông dài xuống bờ vai, và đôi mắt xanh long lanh trông thật đẹp. Nhưng vật khiến Lauri chú ý nhiều nhất là đôi hoa tai hình giọt nước của cô. Đó là đôi hoa tai vàng với hai hạt ngọc lake nhào cả lớp chuẩn bị chương trình hợp phụ huynh vào dịp cuối năm học. Trên bệ, một thời khắc biểu theo thứ tự ABC lên từng gia đình, nêu rõ thời gian báo cáo cho từng gia đình là 20 phút. Tên của gia đình Lauri nằm cuối bệ. Nhưng với Lauri, chuyện ấy chẳng có ý nghĩa gì. Tuy cô giáo đã gửi

thư và thậm chí gọi điện thoại gặp phụ huynh mình. Lauri biết bố mẹ cô sẽ chẳng đến.

Bố Lauri nghiện rượu nặng. Nhiều đêm, Lauri phải nghe tiếng la hét của bố khi say và tiếng khóc của mẹ. Mùa Giáng sinh năm trước, Lauri và chị đã dành dụm tiền giữ trẻ để mua cho bố chiếc giày sứ. Hai chị em gói món quà bằng giấy xanh đỏ, dính thêm dây lạt vàng vào cái nơ. Đêm Giáng sinh, hai chị em đưa món quà cho bố và tất cả những gì họ nhận được là khuôn mặt cau có cùng hành động quăng món quà khiến chiếc giày vỡ thành ba mảnh....

Trong ngày lễ cuối năm học, Lauri thấy bạn cùng lớp trong tay bố mẹ đi vào trường. Nét mặt các phụ huynh lộ rõ sự hạnh diện. Cuối cùng, khi nghe cô Lake đọc đến tên mình, Lauri lại thối lên sảnh đường. Cùng dãy với nơi Lauri ngồi là cái bàn để hồ sơ học sinh. Lo lắng vì bố mẹ, không có mặt, Lauri chấp tay và cúi đầu nhìn lăm vải sọc. Bỗng nhiên Lauri nhận thấy cô Lake đứng bên mình. Nâng cằm Lauri, cô giáo nói:

- Trước hết, cô muốn em biết rằng cô rất yêu em.

Lauri ngước mắt. Trên khuôn mặt cô Lake, Lauri thấy những điều mà hiếm khi mình được thấy: tình yêu, sự cảm thông và tấm lòng từ thiện.

- Em nên hiểu rằng, cô giáo nói tiếp, việc bố mẹ không đến chẳng phải là lỗi của em.

Một lần nữa, Lauri lại ngước nhìn cô giáo. Chưa ai nói chuyện với Lauri như thế trước giờ. Chưa ai.

- Điều thứ ba, em xứng đáng nghe những thành tích học tập của mình, cho dù cha mẹ em có mặt ở đây hay không.

Trong những phút sau đó, cô Lake đọc kết quả học tập của Lauri, khen ngợi cố gắng và nghị lực của cô học trò. Không nhớ chính xác vào lúc nào đó trong buổi báo cáo kết quả học tập của mình mà cô Lake đang trình bày, Lauri bỗng nghe nói tiếng nói của hy vọng trong trái tim.... Nước mắt làm nhòe đi mọi vật khi Lauri ngước nhìn lên. Khuôn mặt cô Lake cũng mờ đi, chỉ duy đôi hoa tai vẫn lấp lánh....

Chúng tôi im lặng. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao Lauri thích hoa tai hình giọt nước. Đường như cô ấy muốn truyền sự hy vọng cho tôi. Bản thân tôi cũng có người cha nghiện rượu, và trong nhiều năm, tôi phải cố gắng chôn vùi những câu chuyện không hay về thuở niên thiếu của mình. Lauri và tôi có cùng cảnh ngộ và sự đóng cửa. Lauri đã cho tôi thấy viên ngọc chính là niềm thôi thúc bản thân, dù là ở tuổi nào, để có những khám phá mới về khả năng, nghị lực của chính mình.

Ngay lúc đó bọn trẻ lao đến để ăn uống. Buổi chiều, chúng tôi dọn dẹp mọi thứ. Khi ấy, Lauri đưa tôi món quà sinh nhật. Một cái hộp nhỏ gói bằng giấy hoa đỏ với chiếc nơ vàng. Tôi mở ra. Bên trong là đôi hoa tai hình giọt nước....

Vô Danh

Sự Thay Đổi Kỳ Diệu

Một lần, khi đang đi dạo trên bãi biển vắng người ở Míchigô lúc hoàng hôn, một người bạn của tôi thấy từ xa một người đàn ông. Khi đến gần, anh chú ý thấy người đàn ông này mãi miết cúi xuống nhặt cái gì đó và ném vào trong nước. Cứ vậy, anh ta tiếp tục làm thế rất lâu.

Khi bạn tôi đến gần hơn, anh nhận thấy người này nhặt một con sao biển đang bị kẹt trên cát và ném nó vào biển cả.

Bạn tôi rất ngạc nhiên. Anh tiến lại gần người đàn ông và nói:

- Chào ông bạn! Tôi tự hỏi không biết ông đang làm gì vậy?

Người đó trả lời: "Bạn thấy đó, tôi đang ném những con sao biển này về lại đại dương. Thấy triển đã xuống thấp, và những con sao biển này đã kẹt lại trên bãi cát. Nếu tôi không ném chúng về biển, chúng sẽ chết mất".

Bạn tôi trả lời: "Tôi hiểu. Nhưng hẳn là có hàng ngàn con sao biển trên bãi cát này, anh không thể nhặt hết chúng được. Đơn giản là quá nhiều. Và anh không nhận ra rằng có hàng trăm bãi biển khác khắp vùng duyên hải này sao? Anh không thấy rằng anh không thể nào thay đổi được gì cả?"

Người đàn ông phương này mỉm cười, gập mình nhặt lên một con sao biển khác và ném nó trở về đại dương. Anh đáp:

- Vậy ta hãy làm một sự thay đổi cho con sao biển này!

Vô Danh

Con người sinh ra không phải để hạnh phúc mà để nên người ..... và đối phó nguy nan.

Duổi Ma

Vợ một người đàn ông nọ bị bệnh rất nặng, lúc hấp hối, nàng nói với anh ta:

Em rất yêu chàng! Em không muốn rời xa chàng, và em cũng không muốn chàng phải buồn. Hãy hứa rằng chàng sẽ không yêu một phụ nữ nào khác nữa sau khi em chết, nếu không em sẽ trở lại để ám ảnh chàng.

Vài tháng sau khi vợ mất, người chồng tránh gặp những người phụ nữ khác, nhưng rồi anh đã gặp và yêu một người phụ nữ nọ. Vào đêm họ đính hôn với nhau, hồn ma của người vợ trước hiện lên ám ảnh anh ta. Nó trách anh đã không giữ lời hứa, và từ nay mỗi đêm nó sẽ hiện về để trừng phạt anh. Con ma nhắc anh về mọi việc đã xảy ra giữa anh và nó, thậm chí nó còn lặp lại từng chữ một những gì họ đã nói với nhau.

Người đàn ông rất bối rối và không thể nào ngủ được. Tuyệt vọng, anh đi hỏi một vị Thiên sư cao thâm trong làng. Sau khi nghe câu chuyện, vị Thiên sư nói:

- Đây là một con ma rất thông minh.

- Đúng vậy, người đàn ông trả lời. Nó nhớ chi tiết những gì con đã nói và làm. Nó biết mọi thứ.

Vị Thiên sư mỉm cười:

- Con phải kính phục một con ma như vậy. Nhưng ta sẽ chỉ cho con những gì phải làm khi gặp nó lần tiếp.

Tối đó con ma trở lại. Người đàn ông làm theo lời khuyên của vị Thiên sư.

- Nàng quả là một con ma thông thái, người đàn ông nói. Nàng biết rằng ta không thể giấu nàng điều gì. Nếu nàng có thể trả lời một câu hỏi của ta, ta sẽ hủy bỏ việc đính hôn, và sẽ ở một mình cho đến hết cuộc đời này.

Con ma trả lời:

- Chàng hãy hỏi đi.

Người đàn ông vốc lấy một nắm đậu trong một bao lớn để trên sàn nhà:

- Hãy nói xem chính xác có bao nhiêu hạt đậu trong tay ta?

Con ma không trả lời được. Thế là nó biến mất và không bao giờ trở lại nữa.

Ngọc Dung

Mỗi người là một pho sách nếu anh biết cách đọc nó.

William Ellery Channing

Sự Khích Lệ

Một số tác phẩm văn học thành công nhất trong lịch sử đã ra đời từ lời động viên hay một cử chỉ bày tỏ lòng tin của một người thân hay một người bạn đáng tin cậy. Nếu như không nhờ Æschylus, người vợ biết cách an ủi, thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ Nathaniel Hawthorne được chúng ta biết đến như một nhà văn tên tuổi. Khi Nathaniel buồn bã trở về nhà nói cho vợ biết là ông ta làm ăn thua lỗ và đã bị đuổi khỏi sở làm thì bà đã reo lên vui mừng khiến ông ngạc nhiên. Bà hỏi hỏi nội:

- Bây giờ anh có thể viết sách được rồi!

Ông trả lời không mấy lạc quan:

- Ồ phải. Nhưng chúng ta phải sống ra sao đây trong thời gian anh viết sách?

Trước sự sống sờ của ông, bà mở ngăn kéo và lấy ra một khoản tiền lớn.

- Em đã đâu ra ngần ấy tiền vậy? - Ông thốt lên.

Bà nói: "Em luôn nghĩ rằng anh là người có tài. Em biết là một ngày nào đó anh sẽ viết được một kiệt tác. Vì vậy mỗi tuần em đều để dành lại một ít tiền từ khoản tiền chợ búa anh dư ra. Chẳng này đây dư thừa cho chúng ta sống trong một năm".

Nhờ vào niềm tin và sự khích lệ của bà mà một trong những tiểu thuyết lớn nhất của văn học Mỹ đã ra đời: Cuốn "Chữ A Mầu Đỏ" (The Scarlet Letter).

Vô Danh

Tình yêu đòi hỏi chúng ta chịu đựng gian lao thử thách.

Campton

Con Chuột

Theo lời hẹn, sáng chủ nhật tôi cùng một nicô đến ngôi chùa nọ để chôn xác, an ủi các trẻ em bất hạnh. Đang đi dọc theo khuôn viên nhà chùa, bỗng một chú chuột be bé thông thả bò qua chân. Tôi đùa:

-Ồ, một "em" chuột rong chơi dạo nó lại ở đây?

Nicô cười bảo tôi:

- Chuột là biểu tượng của cái xấu: đục khoét, ăn hại, truyền bệnh, phá phách... Cái xấu luôn có mặt ở nhiều nơi và hoành hành không một chút khoan nhượng.

Tôi đáp:

- Nhưng cái xấu ở đây thì không thể tha thứ được...

Vì nicô liếp lời:

-À, môi trường ở đây chưa sạch nên... Phải thật sạch và dẫu ra đó thì mới không có chuột, vớ ợ!

Ý tưởng thật đơn giản, chẳng phải là triết lý cao siêu gì, nhưng re về tôi vẫn thích xoay quanh ý nghĩ: phải sống sạch và việc làm phải dẫu ra đó thì mới trừ được cái xấu.

Vũ Loan

Bài Học Đầu Tiên

Một ngày nọ, con trai của một người ăn trộm bạc thấy nói cha mình dạy cho mình bí mật của nghề:

Người ăn trộm già đồng ý. Tối đó, ông ta dẫn con trai mình đi ăn trộm một nhà giàu có. Khi nhà nọ đã ngủ say, ông bí mật dẫn kẻ mới vào nghề đến một phòng để quần áo. Người cha bảo con trai vào phòng lấy một ít quần áo. Khi đưa con trai đã vào phòng, người cha đóng sập cửa lại và nhốt anh ta trong đó. Rồi ông ta trở ra ngoài và đập cửa ầm ầm để đánh thức mọi người trong nhà; và nhanh chóng chuẩn bị. Vài giờ sau, con trai ông quay về nhà, quần áo rách bươm và kiệt sức hoàn toàn. Dù con giận dữ khóc:

- Cha ơi, tại sao cha lại nhốt con trong căn phòng đó?

Nếu con không dám liều lĩnh vì sợ bị bắt thì con đã không bao giờ thoát ra được. Con đã phải vận dụng hết mọi sức khéo léo mà con có được!

Người ăn trộm già mỉm cười:

- Đây con trai, con đã có bài học đầu tiên của nghề: thuật ăn trộm rồi đó.

Ngọc Dung

Một Việc Nhỏ

Một gia đình gồm hai vợ chồng và bốn đứa con nhỏ. Dịp hè, cùng đi nghỉ mát ở một bãi biển. Bọn trẻ rất thích tắm biển và xây những tòa lâu đài trên cát. Bố mẹ chúng thuê một cái lều ngồi uống nước trên bờ, dõi nhìn các con vui đùa không quá xa ngoài kia phía trước mặt.

Thế rồi họ chợt trông thấy một bà cụ già nhỏ nhắn, ăn mặc xuềnh xoàng, trên tay cầm một chiếc túi cũ đang tiến lại. Tóc bà đã bạc trắng, bị gió biển thổi tóc lên cong làm cho khuôn mặt nhăn nhoe của bà thêm khó coi. Bà cụ đang lảo đảo một chiếc gậy, đảo đảo nhìn rồi lại thỉnh thoảng cúi xuống nhặt những thứ gì đó trên bãi biển, bỏ vào cái túi.

Hai vợ chồng không hẹn mà cùng vội chạy ra gọi các con lại, căn dặn chúng phải tránh xa người dân bà kia nghĩ kia. Đường như họ có ý nói to cho bà ta nghe thấy để bà ta nên đi chỗ khác kiếm ăn.

Cụ già không biết cô nghe thấy gì không giữa tiếng sóng biển ầm ầm, chỉ thấy bà cứ từ từ tiến về phía họ. Thế rồi bà cụ đứng lại, nhìn mấy đứa trẻ đồ thương hại, ngơ ngác nhìn mình. Bà mỉm cười với họ, nhưng không ai đáp lại, chỉ giả vờ ngoi lên đi chỗ khác. Bà cụ lại lảo lảo tiến tiếp công việc kho báu của mình. Còn cả gia đình kia thì chẳng hề chú tâm biển nữa, họ kéo nhau lên quán nước phía trên bãi biển.

Trong lúc chuyện trò với người phục vụ bàn ăn cùng những khách hăng trong quán, hai vợ chồng quyết định hỏi thăm xem bà cụ kia nghĩ kia là ai và họ... sống ở: Bà cụ ấy là người dân ở đây, từng có một đứa cháu ngoại vì bán hàng rong trên bãi biển, vô tình đạp phải mảnh chai rồi bị nhiễm trùng, sốt cao, đưa đi bệnh viện cấp cứu không kịp và đã chết cách đây không lâu do bệnh uốn ván. Từ dạo ấy, thương cháu đến ngẩn ngơ, bà cứ lẳng lẽ đi dọc bãi biển tìm nhặt những mảnh chai, mảnh sắt hoặc hòn đá có cạnh sắc. Mọi người hỏi lý do thì bà đáp mà đôi mắt ướt nhoè:

—Ồ, tôi chỉ làm một việc nhỏ thôi ấy mà, để các cháu bé có thể vui chơi trên bãi biển mà không bao giờ bị chết như đứa cháu đáng thương của tôi!

Nghe xong câu chuyện, người chồng vội chạy ngay xuống bãi biển mong có thể nói một lời xin lỗi và một lời biết ơn chân thành, nhưng bà cụ đã đi rất xa rồi. Bóng bà chỉ còn là một chấm nhỏ trên bãi biển vắng người khi chiều đang xuống.

Mai Văn Khôi

Lòng can đảm thật sự cũng như sự khôn ngoan
thật sự thì chẳng hề nghĩ về mình.

W. Hazlitt

Điều Bất Ngờ

C hieu thứ bảy rảnh rang, mình quyết định đi tham vài gia đình học trò. Điểm xuất phát đầu tiên là gia đình em Hoàng, cậu học trò vừa được 9 điểm môn "Tập làm văn" tuần rồi với đề tài: "Hãy tả lại cảnh sum họp của gia đình em vào buổi tối". Vừa lần theo địa chỉ, mình vừa tưởng tượng ra cảnh đầm ấm của gia đình Hoàng vào giờ này, như những gì em từng viết trong bài làm văn của mình: "...Bố em ngồi trên chiếc ghế dựa trầm ngâm đọc báo. Đôi mắt đôn hậu của bố ẩn sau cặp kính trắng, thỉnh thoảng lại nheo nheo lại trước một tin tức lạ trong ngày. Ở một góc phòng, mẹ đang ngồi chăm chú khâu lại cho em chiếc áo vừa luột chỉ... ngoài trời đang mưa, nhưng em cảm thấy ấm áp biết bao! Có phải sự sum họp đông đủ của gia đình bao giờ cũng làm mình hạnh phúc?..."

Đi vào con ngõ sâu hun hút, mình đã tìm ra địa chỉ của Hoàng. Một người đàn bà ra mở cửa với giọng nói hơi trịch thượng:

- Mẹ con nó thuê phòng ở trên gác ấy!

Mình thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi cũng theo bà lên gác. Trước mặt mình là căn phòng nhỏ, cậu bé Hoàng đang nằm lả ra sàn đọc báo. Người đàn bà là chủ nhà báo:

- Chắc mẹ nó đi làm tăng ca nên chưa về.

Mình vô tình hỏi:

- Thế bố cháu đâu?

Vừa kéo mình đi xuống thang gác, bà chủ vừa nói khéo với giọng điệu thân tình hơn:

- Cô không biết bố mẹ nó ly dị rồi sao? Mẹ con nó thuê phòng ở nhà tôi cả năm nay rồi...

Mình giật mình. Vậy mà Hoàng có thể viết được bài văn với tâm tình hạnh phúc đến thế? Hay đây chỉ là những hình ảnh xa xưa của gia đình còn đọng lại trong tâm trí cậu? Trên đường về, mình cứ lẩm nhẩm đọc lại một câu trong bài viết của Hoàng:

- Có phải sự sum họp đông đủ của gia đình bao giờ cũng làm mình hạnh phúc?

Mình nghĩ thầm:

- Người lớn có bao giờ hiểu được tâm tình của con trẻ?

Nhị Hà

Thà đừng làm người lớn còn hơn là bị trẻ con ghét bỏ.

R.H. Dana

Nó Sẽ Qua

Một đệ tử tìm đến Thiền sư của mình và nói:
Con không thể nào nhập Thiền được! Con
cảm thấy mình rất rối trí, hoặc là chán của con đau nhức,
hoặc là con cứ ngủ thiếp đi. Thật kinh khủng!

- Nó sẽ qua - vị Thiền sư trả lời đơn giản.

Một tuần sau, người đệ tử lại đến gặp vị Thiền sư.

- Việc nhập Thiền của con rất tuyệt! Con cảm thấy mình
nhận thức rõ rệt, thanh thản rõ rệt và giấc ngủ rõ rệt. Thật
tuyệt!

- Nó sẽ qua - vị Thiền sư lặp lại đơn giản.

Ngọc Dung

Một đứa con trai còn rắc rối hơn một tá con gái.

English Proverb

Hiện Tại

Một chiến binh Nhật bản bị kẻ thù bắt giữ và
ném vào ngục. Buổi tối, ông không thể nào ngủ
được vì sợ rằng ngày mai mình sẽ bị hỏi cung, bị tra khảo và
xử tử. Rồi ông chợt nhớ đến những lời mà một vị Thiền sư đã
nói:

- Ngày mai là không có thật. Đó chỉ là ảo tưởng. Thực tại
duy nhất là bây giờ.

Người chiến binh cảm thấy thanh thản và ngủ thiếp đi.

Ngọc Dung

Không lúc nào tôi đỡ cổ đen hơn lúc tôi ở một mình.

Gibbon

Bài Học Từ Bà Rose

Buổi học đầu tiên, giáo sư tự giới thiệu về mình và sau đó đến lượt các sinh viên tự làm quen với nhau. Tôi bắt đầu nhìn quanh khi một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi. Đó là một quý bà với đầy những nếp nhăn quanh mắt đang nhìn tôi cười phúc hậu:

- Xin chào người dân ông đẹp trai. Tôi tên là Rose, 87 tuổi. Tôi có thể ôm cậu được không?

Tôi bật cười to và trả lời một cách sốt sắng:

- Tất nhiên, có thể chứ, và bà ta ôm chặt lấy tôi.

- Ôi! Rose, tại sao lại vào đại học ở cái tuổi còn quá già y như thế này?

Bà hài hước đáp lại:

- Vì tôi muốn tìm một người dân ông già còi, rồi đàm cười, rồi những đứa con và sau đó là nghỉ hưu và đi du lịch.

- Tôi không hiểu động lực nào đã thúc đẩy bà vào đại học ở cái tuổi đầy "khó khăn" như thế này?

- Tôi luôn luôn mơ ước được vào giảng đường và bây giờ thì tôi đang ở đây - Bà cười mãn nguyện báo với tôi như thế!

Sau buổi học, chúng tôi cùng vào quán cà phê sinh viên, cùng ăn socola và sữa. Chúng tôi nhanh chóng trở thành bạn bè. Trong ba tháng tiếp theo, ngày nào chúng tôi cũng ngồi

cạnh nhau và không ngừng nói chuyện. Tôi luôn bị mê hoặc khi nghe bà ấy nói chuyện và chia sẻ với tôi về những kinh nghiệm sống.

Năm học đầu tiên, bà đã trở thành sinh viên xuất sắc nhất và có bạn bè ở bất cứ nơi nào bà đến. Và mùa hè đến, chúng tôi mới bà đọc diễn văn trước khi kết thúc niên học. Tôi không bao giờ quên được những gì bà đã chỉ bảo cho tôi. Sau lời giới thiệu, bà từ từ bước lên bục. Ngay khi chuẩn bị đọc diễn văn, Rose đánh rơi những tờ giấy xuống sàn. Trong phút bối rối và ngỡ ngàng, bà cầm micro và nhẹ nhàng:

- Tôi xin lỗi. Tôi hơi hộp quá! Vì một chút bia mà đã gây ra hậu quả như thế này đây!

Chúng tôi bật cười. Rose đã lấy lại bình tĩnh và bắt đầu:

- Chúng ta không ngừng hoạt động vì chúng ta đang già. Chúng ta trở nên già vì chúng ta ngưng hoạt động. Sau đây là bốn bí quyết để giữ mãi sự trẻ trung, hạnh phúc và đạt được thành công:

1. Bạn phải cười và tìm lấy niềm vui qua mỗi ngày.

2. Bạn cần phải có một giấc mơ. Khi bạn đánh mất giấc mơ của chính mình, bạn sẽ chết.

3. Có một sự khác biệt rất lớn giữa những người già và những người đang trưởng thành. Nếu bạn 19, và cứ lười biếng

nằm trên giường, không đạt được điều gì rồi bạn cũng qua 20. Nếu tới 87, tôi cũng không làm gì cả rồi cũng qua 88. Tất cả mọi người đều trở nên già, không có gì thay đổi được... Nhưng cái quan trọng nhất để lớn lên là phải biết tìm kiếm cơ hội để thay đổi.

4. Không hối tiếc. Những người già thường không hối tiếc về những gì họ đã làm, ngoại trừ những gì họ không làm được. Chỉ có những người sợ hãi với cái chết mới luôn mang trong lòng những tiếc nuối.

Tiếng reo hò, vỗ tay vang lên khi Rose kết thúc bài diễn văn của mình. Rose đã cho chúng tôi hiểu rằng: hãy học cách sống. Cuộc sống như một bài hát, và hãy hát mỗi ngày cho đến khi chúng ta chết đi. Cuối năm ấy, Rose kết thúc khóa học mà bà đã bắt đầu vào tháng năm trước. Một tuần lễ sau khi tốt nghiệp, Rose đã chết trong giấc ngủ yên bình. Hơn 2000 sinh viên đại học đã đi lễ tang đưa tiễn bà, một con người tuyệt vời đã dạy cho chúng tôi hiểu rằng:

- Đừng bao giờ quá muộn khi bạn hiểu bạn cần gì, muốn gì. Hãy bắt tay thực hiện ngay đi....

Trần Thanh Tuyết

Đừng có cho rằng cơ hội sẽ gõ cửa nhà anh hai lần,
Chamfort

Sự Thịnh Vượng

Một người dân ông giàu có nhờ một Thiền sư cao thâm viết cho vài chữ cầu mong gia đình ông là thịnh vượng trong những năm tới. Đây là những chữ mà gia đình ông sẽ nâng niu và truyền lại cho những thế hệ sau. Trên một mảnh giấy lớn, vị Thiền sư viết:

- Cha chết, con trai chết, cháu trai chết.

Người dân ông nọ rất giận khi thấy tác phẩm của vị

Thiền sư:

- Tôi nhờ Ngài viết cho tôi vài chữ có thể mang lại hạnh phúc và thịnh vượng cho gia đình tôi, tại sao Ngài lại viết những điều bất hạnh như thế này?

Vị Thiền sư trả lời:

- Nếu con trai ông chết trước ông, đó sẽ là một sự đau khổ không thể chịu đựng được của gia đình ông. Nếu cháu trai của ông chết trước con trai ông, đó cũng sẽ là một sự mất mát to lớn. Nếu gia đình ông, hết thế hệ này đến thế hệ khác, mãi đi theo trật tự mà tôi đã ghi, thì đó là diễn biến tự nhiên của cuộc sống. Ấy chính là hạnh phúc và sự thịnh vượng thật sự.

Ngọc Dung

Một nụ cười tươi là ánh mặt trời ở trong nhà.

Thackeray

Món Quà Của Sự Lãng Mạ

Xuất xứ vùng nọ có một chiến binh vĩ đại. Mặc dù đã già, nhưng ông vẫn có thể đánh bại bất cứ kẻ thách thức nào. Danh tiếng của ông ngày càng lan rộng khắp nơi và nhiều người đã tìm đến ông để xin làm đệ tử.

Một ngày nọ, một chiến binh trẻ có tính xấu xa đến làng. Hắn quyết tâm sẽ là người đầu tiên đánh bại người chiến binh già. Bên cạnh sức mạnh, hắn còn có một khả năng thần bí là có thể phát hiện và khai thác điểm yếu của đối phương. Hắn sẽ chờ đối phương ra đòn trước, qua đó phát hiện được điểm yếu của đối phương, và rồi sẽ đánh vào đó bằng một sức mạnh kinh hồn và đột ngột. Chưa có ai từng ra được đòn thứ hai trong trận đấu với hắn.

Bất chấp những lời can ngăn của các đệ tử, người chiến binh già vẫn nhận lời thách đấu của người chiến binh trẻ. Khởi đầu, người chiến binh trẻ lăng mạ người chiến binh già. Hắn ném đất và khạc nhổ vào mặt ông. Trong nhiều giờ liền, hắn công kích ông bằng mọi lời nhạo báng và nguyên rủa lời tệ nhất. Nhưng người chiến binh già vẫn đứng bất động và điềm tĩnh. Cuối cùng, người chiến binh trẻ kiệt sức. Biết rằng mình đã thất bại, hắn xấu hổ bỏ đi.

Những đệ tử vây quanh người chiến binh già và cảm thấy thất vọng vì ông đã không đánh người chiến binh trẻ lão xược. Họ hỏi:

- Làm thế nào mà Thầy có thể chịu đựng được một sự sỉ nhục kinh khủng như vậy? Tại sao Thầy lại để hắn đi?

- Người chiến binh già trả lời:

- Nếu một người cho các con một món quà và các con không nhận, thì món quà đó thuộc về ai?

Ngọc Dung

Con người là loài duy nhất mà Thượng Đế đã phú cho cái quyền lực của tiếng cười.

Greville

Lưu Bút

Cuối năm lớp chín có lẽ là khoảng thời gian đáng nhớ nhất của đời học sinh. Các cô cậu tuy đã bắt đầu có cái cảm giác luyến tiếc nhau lúc hè về từ cuối năm lớp bảy, lớp tám, nhưng cái cảm giác xốn xang thật sự chỉ đến với họ khi chữ vẽ đầu tiên cất tiếng rên rỉ báo hiệu mùa hè gần năm lớp chín sắp đến. Làm sao không buồn, không cảm thấy tiếc nuối khi biết sắp xa nhau, mà sự xa rời ấy có khi là vĩnh viễn? Ai biết được trong đám bạn hôm nay ai sẽ tiếp tục ngồi chung lớp với mình năm sau? Ai sẽ chuyển trường đi nơi khác? Ai sẽ nghỉ học lại? Ai sẽ rời ghế nhà trường để ra buôn chải với đời? Ai sẽ...? Ai sẽ...? ...?? Tất cả những dấu hỏi đó đến thăm thẳm một nỗi buồn mênh mang khó tả. Những người đã từng ngồi ghế nhà trường ở quê nhà, thử hỏi có ai không trải qua cái kinh nghiệm đó? Và tất nhiên, người viết bài này cũng không ngoại lệ.

Tôi còn nhớ rõ lắm, năm đó, lúc vừa mới nghe lời dặn đầu đó vài tiếng về, nhiều bạn, nhất là các bạn gái, đã rủ nhau đi tìm mua những quyển vở thật trắng, vở bao lại bằng giấy màu thật đẹp để làm lưu bút.

Phương năm ấy không còn bị háu hức để làm đẹp móng tay của các cô nàng nữa, mà phương được nhờ đỡ trên cây, phương được nâng niu đem ép vào những trang lưu bút ấy.

Kỷ niệm ép trong tim, kỷ niệm rồi sẽ nhạt dần, nhưng khi được khơi dậy, kỷ niệm như chỉ mới hôm qua. Phương ép trong lưu bút, màu phương sẽ không còn như hoa bất tử, nhưng khi trang lưu bút được đem ra đọc lại, cánh phương vẫn còn nguyên đó, dấu cánh hoa vẫn hằn lên trang vở, không tan.

Bạn con trai chúng tôi ít có đứa nào có lưu bút lắm, chúng tôi cũng ít được bạn con gái mời viết lưu bút, tôi cũng không hiểu tại sao nữa. Chỉ biết rằng, mấy đứa được mời viết là những đứa tôi ngày chỉ chơi với con gái, và vài đứa... có lẽ được ai đó đặc biệt chiều chuộng.

Năm đó, như bao nhiêu người khác, tôi cũng cảm thấy buồn lắm. Tôi thường lơ đãng nhìn ra cửa sổ để đếm những cánh phương rơi, lắng nghe những chú ve rên rỉ từng hồi.

Cũng có những hôm vào lớp sớm, chưa có ai cả, tôi thường nhìn những dãy bàn trống để rồi cảm thấy cô đơn, rồi nghĩ tới lúc phải chia tay với chúng bạn... rồi cả thắm: "Mỗi năm đến hè lòng man mác buồn...". Ôi, bài hát ấy tuy tôi đã thuộc nằm lòng từ thuở nào thật lâu rồi, sao lúc đó nó lại làm tôi rung động quá đổi. Lời nhạc tưởng chừng không phải do một nhạc sĩ nào đó sáng tác mà tựa như những lời thổn thức của riêng tôi, từ tận đáy lòng tôi, trời đất! Buồn lắm, nhưng tôi không làm lưu bút, và cũng không viết lưu bút cho ai hết (vì không có ai đưa cho tôi viết cả).

Buồn có, tủi có, nhưng tôi cứ tự nhủ: thầy kẹ, mình đâu có thêm nhớ ai làm cái quái gì, mình cũng đâu có cần ai nhớ mình làm chi chứ! Lòng tự nhủ với lòng là vậy, nhưng lòng sao lại cứ mãi mãi buồn với lòng, vì lòng tôi thật sự có nhớ một người và thêm nguyện được người ta nhớ. Và để gây ấn tượng nhiều một chút, tôi đã làm đủ mọi trò để mong được người ta để ý: tôi có học giỏi hơn một chút và, tìm mọi cơ hội để gần người ta hơn, ví dụ, như làm bộ cận thị để đổi chỗ ngồi từ gần bàn chót lên bàn nhất - nơi người ta ngồi, khi ra lớp thể dục giữa giờ thì tìm cách làm sao để đứng cạnh người ta, làm bộ tập trật nhịp để được lơ dửng tay người ta ....

Làm đủ trò vậy đó mà tôi cũng không biết mình có hoài công không nữa, vì người ta khi thì cười nói huyền thuyên với tôi, khi thì lạnh nhạt như không hề quen biết, nhất là người ta đưa lưu bút cho ai đâu không chủ chẳng chịu đưa cho tôi. Buồn ghê! Ngày nối tiếp ngày cứ lủi lủi vui qua, thoắt cái đã đến mùa thi, lòng tôi nặng trĩu. Tôi sợ mùa thi đến lắm, nhưng không phải sợ thi rớt, mà là sợ không còn được gần lại cạnh người ta nữa. Sợ thi sợ, nhưng cuối cùng rồi buổi học cuối cũng đến. Hôm ấy, chúng tôi đến lớp không phải để học mà là để được gần nhau thêm vài giờ nữa. Tay tôi lấy tay, lời quỵên cùng lời, ngay cả ánh mắt cũng là những sợ dấy giao cảm nín lấy bạn bè, người thương lại. Tôi không dám đưa tay nín lấy vật sợ người ta, cũng không dám dùng lời để trao

linh. Tôi chỉ biết nhìn người với hy vọng những tia mắt được tình của mình sẽ là một thần lực, kéo người ta ra khỏi đám bạn bè, nín người ta lại gần tôi.

Thần lực Quả thật tôi có nhân thần, vì người ta đã thật sự đến gần bên tôi, khoe ra chiếc răng khểnh thật dễ thương:

- Viết lưu bút dùm nha!

Vui mừng quá, bởi hồi quá, tôi quên cả tự ái, quên cả chất vẩn người ta sao lại đưa tôi viết cuối cùng. Tôi đưa tay giật lấy quyển lưu bút, như sợ người ta sẽ đổi ý, nhưng không quên trách yêu:

- Bỏ còn dư giấy hả?

Người ta không trả lời, chỉ nguyệt yêu tôi một cái, ánh mắt ngọt và sắc như dao lam, cắt vào lòng tôi, ngọt lịm!

Về nhà, viện lý do cần yên tĩnh để ôn thi, tôi lấy mấy tấm ván dùng để đóng thuyền đem gác lên mấy cây xà ngang gần nóc nhà, ôm đóng sách vở lên đó nằm. Mỗi lần leo lên trên cần gác cấp mình là tôi rút thang, thế là tôi có cả một thế giới riêng để... làm gì, thì chỉ có một mình tôi biết thôi. Thay vì lấy vở ra học bài, tôi đem quyển lưu bút của người ta ra đọc. Trước tiên là tôi liếc qua xem có ai là con trai trong đó không, để tự trấn an là không phải vì thừa giấy nên người ta mới đưa mình viết, lật hết quyển lưu bút tôi mới yên tâm vì chỉ có một mình "Đức bóng" là không phải con

gái. Tôi cần bút suy nghĩ, không biết nên viết, những gì, không biết nên bắt đầu như thế nào nữa... Tôi lật lại từ đầu, đọc tất cả các bài lưu bút của những người khác, và thấy rằng si cũng dùng văn chương màu mè, tâm tình thì đầy vẻ giả tạo, rõ ràng! Đọc xong những bài đó, tôi giết mình, nhưng đầy tâm đắc, nghĩ rằng chắc người ta không muốn tôi viết những lời lẽ giả tạo vì sợ người khác sẽ đọc, mà muốn tôi viết cho người ta thật sự những gì tận đáy lòng tôi và chỉ để riêng cho người ta đọc thôi nên mới để cho tôi viết cuối cùng. Tôi cảm ơn. Ôi, tôi rung sướng đến run người khi nghĩ rằng chỉ có... mới thật sự quan trọng đối với người ta!

Viết! Tôi sẽ viết! Sẽ viết hết!

Viết hết tất cả những gì đang chất chứa trong lòng tôi, tôi sẽ phơi hết tất cả tâm tình tôi lên trang giấy!

Tôi cầm bút lên, nhưng rồi... Tôi không viết chỉ một!

Tôi biết, nếu tôi bắt đầu viết, tôi sẽ viết và viết, viết, lật nhiều, thật nhiều, nhưng rồi tôi cũng phải kết thúc lời tâm tình của mình.

Tôi không muốn có đoạn kết!

Lần đầu tiên tôi đối mặt với người ta, tôi thấy như tôi đã miễn người ta tự bao giờ, nên tình cảm đó, tôi không biết nó bắt đầu từ đâu.

Tôi đang nuôi dưỡng nó, tôi không muốn nó chết, tôi muốn nó sống mãi trong tương lai, đến bất tận, như nó đã

đến với tôi từ trong bất tận của quá khứ. Tôi không viết, nhưng lời lẽ vẫn tuôn trào ra đó, đầy ắp trong tâm khảm, tràn lan, ứa ra thành lệ. Lệ dâng khóc mất, lệ lăn trên má, rơi xuống thấm vào trong lưu bút, in dấu một mảnh tình cảm lặng.

Tôi lần ngòi bút xuống cuối trang, ký tên, rồi gấp quyển lưu bút lại. Tôi biết người ta khi giờ trang lưu bút của tôi ra, người ta sẽ buồn, sẽ giận và có lẽ sẽ thất vọng đôi chút vì không thấy tôi viết gì cả. Dẫu sao, tôi cũng lấy làm hài lòng với cách viết lưu bút của mình. Tôi muốn mỗi lần xem lại trang lưu bút của tôi, người ta phải vô đầu bút tốc để nghĩ xem dấu lệ in trên trang giấy ấy hàm chứa những gì, rồi người ta sẽ khơi lại những ngày còn bẽn lẽn tôi để tìm bằng chứng xác minh cho những gì người ta nghĩ, như vậy người ta sẽ nhớ đến tôi nhiều hơn.

Đã không biết bao nhiêu mùa hè đã đi qua, tôi vẫn nhớ hoài mùa hè năm ấy, và tôi vẫn thầm tự hỏi: Đến bây giờ, người ta có còn đọc lại trang lưu bút ấy?

Lưu Ngọc Huy

Không có bà mẹ thì tổ ấm là cái gì?

Alice Hawthorne

Người Khách Trọ

Một Thiền sư nổi tiếng đến trước cửa lâu đài của nhà vua. Không một người lính gác nào chặn ông lại khi ông bước vào và tiến đến gần nhà vua đang ngồi trên ngai vàng.

Vua nhận ra khách ngay lập tức và hỏi:

- Ngài cần gì?

- Tôi cần một chỗ ngủ trong quán trọ này - vị Thiền sư trả lời.

- Nhưng đây không phải là quán trọ - nhà vua nói. Đây là lâu đài của ta.

- Tôi có thể hỏi ngài ai là chủ của lâu đài trước ngài?

- Cha ta. Ông ấy đã chết.

- Và ai là chủ của nó trước cha ngài?

- Ông nội ta. Ông ấy cũng đã chết.

- Như vậy đây là nơi mà người ta sống trong một thời gian ngắn và sau đó ra đi. Có phải tôi đã nghe ngài nói nó KHÔNG phải là một quán trọ? - vị Thiền sư giải thích rồi đi về phía cửa ra đi.

Ngọc Dung

Một Cuộc Sống Vô Ích

Một người nông dân đã quá già nên không thể làm việc trên đồng được nữa. Vì vậy hàng ngày ông có mỗi một việc là ngồi hóng nắng dưới hiên nhà. Con trai ông làm việc trên đồng, vẫn thường nhìn lên và thấy cha mình ngồi ở đó. Người con trai nghĩ:

- Ông ấy không có ích gì nữa. Ông ấy không làm bất cứ chuyện gì cả!

Một ngày nọ, cảm thấy quá bức bối vì điều này, anh ta đóng một cỗ áo quan bằng gỗ, kéo nó đến trước hiên nhà và bảo người cha nằm vào đó. Người cha không nói gì cả, trèo vào trong. Sau khi đóng nắp lại, người con trai kéo cỗ áo quan đến rìa của cánh rừng, nơi có một vực sâu. Khi anh ta định đẩy nó xuống vực thì chợt nghe có tiếng gõ nhẹ bên trong, dưới nắp cỗ áo quan. Anh ta mở nó ra. Vẫn nằm trong đó một cách thanh thản, người cha ngược nhìn cậu con trai:

- Ta biết con sắp đẩy ta xuống vực, nhưng trước khi con làm điều đó, ta có một đề nghị được không?

- Điều gì vậy? - người con trai hỏi.

Người cha liền đáp:

- Cứ ném ta xuống vực, nếu con muốn thế, nhưng hãy giữ lại cỗ áo quan rùi, tốt này. Con của con có thể cần dùng đến nó!

Ngọc Dung

Đêm Giáng Sinh

Câu chuyện này xảy ra sau thời chiến tranh.

Cô bé nép sau một góc tường trong nhà ga xe lửa. Chiều nào cô bé cũng đợi đây. Mỗi chuyến xe lửa về lại cho cô bé thêm một niềm hy vọng.

Người từ các tòa lâu bước xuống đông lắm, nhưng cô bé không để sót người nào mà không nhìn rõ vào khuôn mặt của họ. Ai cũng có vẻ vội vã. Nhiều người ra đón thân nhân. Kể thì tay bắt mặt mừng. Người thì ôm chầm lấy nhau. Tất cả đều vui và cười nói rộn rã. Chỉ mình cô bé đứng đây cô đơn, nước mắt lưng tròng.

Trời vào cuối tháng chạp đã lạnh lắm rồi. Bộ quần áo xanh nhạt mỏng manh và rách nhiều chỗ khiến cô bé run rẩy lạnh buốt. Cô bé ôm chặt con gấu vải nhồi bông vào ngực như để tìm chút hơi ấm.

Nhà ga dần dần vắng lặng. Niềm hy vọng của cô bé cũng tàn lụi theo. Không còn một hành khách nào nữa, trừ hai ba nhân viên mặc đồng phục màu nước biển dọn dẹp vệ sinh. Cô bé cúi xuống nói với con gấu, giọng nghẹn ngào:

- Bố mẹ lại không về nữa rồi!

Đau đó cô bé lững thững ra khỏi nhà ga.

Vào mùa đông, trời mau tối, phố xá ít người qua lại. Hơn nửa chiều nay áp lễ Giáng Sinh, ai mà ra đường. Người ta

quây quần trong nhà, hưởng sự ấm cúng gia đình. Những ngọn đèn màu trang hoàng thành phố nhân mùa Giáng Sinh vào lúc này chỉ làm cho cảnh vật có vẻ buồn bã hơn. Phần vì không còn những cảnh nhộn nhịp tấp nập của những sinh hoạt ban ngày, phần vì người ta chưa kịp xây dựng lại nhà cửa, phố xá sau thời gian dài chiến tranh.

Cô bé nhớ bố mẹ quá sức. Những ngày lễ Giáng Sinh trước đây, cô bé có bao giờ phải lang thang ngoài đường như thế này, nếu có ra khỏi nhà chỉ để đến thánh đường dự lễ. Và thường bố lái xe chở mẹ và cô bé đi. Sau lễ Nửa Đêm, gia đình về nhà ăn tiệc với nhiều thức ăn ngon thật ngon do mẹ làm. Nhưng bao giờ cũng hấp dẫn nhất là những gói quà mà bố mẹ đã đặt dưới gốc cây thông giữa phòng khách từ hai ba ngày trước... Cô bé đã một thời được sung sướng!

Thế rồi chiến tranh tàn trụi đến thành phố. Lúc đầu chạy loạn, mẹ luôn nắm chặt tay cô bé. Bố xách bịch quần áo đi sát bên cạnh. Nhưng khi một loạt đạn pháo kích rơi tới lớp, đoàn người đi tản chạy loạn loạn... thì hình như cô bé đã vấp phải một xác người, té xuống rồi... không còn biết gì nữa. Đến khi tỉnh lại, cô bé chợt nhận ra những người bên cạnh không phải là bố mẹ mình, nhưng toàn các khuôn mặt lạ mặt đông hơn cả là trẻ con. Đa số cũng trẻ tuổi cô bé, khoảng 10 - 12 là cùng. Cô bé khóc gọi bố mẹ, nhưng rồi chỉ có một bà "sư" áo đen đến an ủi cô bé và hứa sẽ dẫn cô bé

đi tìm bố mẹ. Nhưng rồi nào có ai giúp cô bé việc này. Người ta dường như đã quá bận rộn với nhiều công việc, không còn quan tâm đến hoàn cảnh của cô bé. Chỉ duy nhất một lần, một bà "sơ" có hỏi cô bé về tên, tuổi và địa chỉ của bố mẹ. Nhưng khổ quá, làm sao cô bé biết được! Hằng ngày cô bé vẫn gọi bố là... bố, kêu mẹ là... mẹ, chứ cô bé gọi bằng tên nào khác nữa đâu. Còn địa chỉ, cô bé cố gắng tả lại căn nhà cũ, nhưng "ma sơ" chỉ cười cười.

Thế rồi người ta đem cô bé và những trẻ khác lên xe, chở tới thành phố xa lạ này. Tất cả được ở trong một tòa nhà lớn. Ai cũng mặc quần áo giống nhau, ăn chung trong một căn phòng rộng với bốn năm dãy bàn dài, ngồi chung một phòng cũng với nhiều dãy giường tầng xếp thẳng hàng. Cô bé không còn được tự ý muốn làm gì thì làm, nhưng phải ăn ngủ, đọc kinh, chơi đùa theo giờ giấc ấn định.

Cô bé nhớ bố mẹ không lúc nào nguôi. Nhiều đêm cô bé nằm khóc mãi cho đến khi thiếp đi lúc nào không hay. Vào nhà thờ đọc kinh, bao giờ cô bé cũng nức nỉ Chúa ơi cô gặp lại bố mẹ.

Đã có nhiều phụ huynh tới đây nhận lại con em của họ. Cô bé nghe bạn bè thì thầm với nhau là nhiều nhà đã hồi cư về thành phố, và nhiều gia đình đã đoàn tụ sau những ngày loạn ly.

Vậy mà bố mẹ vẫn chưa đến đón cô bé!

Hôm tuần lễ này, "ma sơ" tập cho cô bé và những trẻ khác các bài hát về Giáng sinh và cả một hai màn hoạt cảnh nữa. Nhưng cô bé chẳng còn tâm trí nào để mà ca hát hay vui đùa. Cô bé nhớ lại có lần bố đã nói là vào dịp lễ Giáng sinh, người ta dù đi làm xa ở tận đâu thì cũng trở về sum họp chung vui với gia đình. Thế mà chỉ còn ít ngày nữa là lễ Giáng sinh, bố mẹ vẫn không chịu đến đón, để bé chờ mãi thế này! Bởi vậy cô bé mới quyết định chính mình phải đi tìm bố mẹ mới được. Chắc không khó. Cô bé đã nghe lũ bạn nói nhà ga là nơi người ta đi và đến đông nhất. Hẳn bố mẹ cũng sẽ về bằng ngõ này mà thôi.

Và cô bé đã trốn khỏi cơ nhi viện để rồi mấy hôm nay, cô đến nhà ga này với niềm tin tưởng sẽ đón được cha mẹ mình.

Giờ trời mình, buổi lạnh.

Cô bé vẫn lang thang hết dãy phố này đến những con đường khác. Nhiều quần áo sang trọng, bánh kẹo và đồ chơi Giáng sinh được trưng bày trong các cửa hàng dưới ánh đèn màu, nhưng chẳng có gì có thể lôi cuốn cô bé dừng chân đứng lại để nhìn ngắm. Cô bé rét cứng và đói cồn cào. Nếu không có con gấu vải nhồi bông đang ôm trên ngực, có lẽ cô bé sẽ không còn sức để lê nổi đôi chân nữa. Cô bé không biết mình đã đi như vậy bao nhiêu lâu rồi. Hẳn đã khuya lắm. Thỉnh thoảng, mới có một chiếc xe chạy thật nhanh trên

đường. Tiếng gió rít qua các ngọn cây hoặc qua những mái nhà bên đường.

Phần vì đói, phần vì lạnh, cô bé nhiều lúc muốn là người đi. Cô bé nghĩ đến các món ăn mà thèm nhớ mãi. Mấy ngày nay, cô bé đi nhặt những trái cây hư hoặc những mẩu bánh thừa để ăn. Dĩ nhiên chẳng thể no bụng được, nhưng nỗi mong ước gấp lại bổ mẹ thôi thúc khiến cô bé quên được những cơn đói dần vụt... Nhưng đêm nay, cô bé cảm thấy không còn sức chịu đựng nữa. Bụng rỗng mỗi lúc một cồn cào hơn. Chợt thấy một căn nhà thấp đèn sáng nằm ở đầu một ngã tư, cô bé đánh liều tiến lại. Cúi xin đại cái gì ăn, không thì chết mất, ngày mai làm sao đến nhà ga đón bố mẹ được? Nghĩ vậy rồi cô bé mạnh dạn đập tay vào cánh cửa. Từ trong nhà một giọng đàn ông quát vang lên:

- Đâu nào phá đấy? Tao kêu cỉnh sứt vài cây giờ!

Cô bé hoảng hồn chạy vội. Khi dừng lại thở, cô bé chợt thấy mình đang đứng ở một bờ sông. Gió từ khúc uốn vào lồm lồm. Những đồng thùng gỗ nằm ngổn ngang dưới các chân tường của dãy nhà kho. Nước mát trào khỏi má, lăn trên gò má cô bé. Cô không biết mình đã khóc thật sự hay vì gió lạnh làm chảy nước mắt?

Cô bé tiến vào một ngõ hẻm. Trong này bớt gió hơn. Cô bé không còn sức đi tiếp nữa. Hết hi vọng, cô đến điện má nhà cửa hỏi bên đầu đường mà lại nên bị khóa... Bỗng một

chút ánh sáng lọt ra ngoài. Cô bé lò mò theo các vách tường để mong tìm được một góc nào khuất gió. Bỗng tay cô bé chạm phải một vật gì - không phải vật mà là... một người! Cô bé giật bản mình khi tưởng đó là một xác chết. Nhưng khi nghe người nằm đó động đậy, cô bé mới hơi hoàn hồn. Thì ra trong đêm Giáng Sinh này không phải chỉ mình cô bé đơn côi mà cũng còn có kẻ cùng cảnh ngộ, không nhà cửa, không người thân thuộc. Cô bé cảm thấy tội nghiệp người này. Đánh bạo, cô bé cúi xuống gần hơn nữa. Cô bé thấy lởm một khuôn mặt già nua, gầy guộc của một người thật lớn tuổi. Lời thở của ông ta khô khè, mệt nhọc. Cô bé cố lấy giọng tự nhiên hỏi:

- Tại sao... bác lại nằm ở đây? Lạnh thế này bác sẽ chết cóng mất!

Ông lão thiếu thản:

- Bác... không lạnh lắm đâu, nhờ có... áo măng-tô này đây... Nhưng bác... đói lắm... Đã hơn ba ngày hôm nay...

Dù ông lão không đủ sức nói hết câu, nhưng cô bé cũng hiểu hoàn cảnh của ông. Nghe vậy, cô bé cũng cảm thấy lại cơn đói cồn cào của chính mình. Cô nuốt nước miếng để quên thực tại:

- Vậy bác phải... ăn gì chứ!

Đuột miếng rồi cô bé mới biết mình đã lỡ lời. Cô vội sửa lại:

- Hay để cháu đi kiếm gì cho bác ăn đỡ nhé!

Nói xong cô bé tắt tả chạy đi. Cô vội vàng đến độ làm văng mất con gấu vải nhồi bông. Cô bé định quẹt tay tìm con gấu trong bóng tối, nhưng nghĩ đến ông lão sắp chết đói, cô liền chạy ra khỏi ngõ hẻm. Ánh sáng bên ngoài dường lộ và luồng gió lạnh khiến cô bé chợt ý thức lại hoàn cảnh: Kiếm thức ăn ở đâu ra bây giờ? Nếu dễ dàng thì lúc này cô đã không để bụng mình đói. Mặc! Không có thì giờ suy nghĩ nữa, cô chạy liều trở ra bờ sông. Cô vội nhớ đến những đồng thùng gỗ. Cô lục lọi từng chiếc thùng một. Mùi cá tanh tươi và thối thê bốc ngậy lên mũi cô bé. Ngắm chặt hai mối lại, cô bé nhìn thờ để không bị nòn cợ. Liệt thùng nọ tới thùng kia, cô chỉ bắt gặp ít ruột cá hoặc mấy khúc đầu hay vây cá. Không nán, cô tiếp tục bơi qua đồng thùng gỗ khác. Một hồi lâu cô bé bỗng lén lên sừng sừng:

- Đây rồi!

Cô nhặt vội năm sáu con cá của nguyên vẹn mình mẩy. Lúc định chạy đi thì mắt cô bé chợt nhìn ra một khúc bánh mì mà ai đã ăn dở, vứt lén lén cạnh một đồng rêu.

Khi trở lại chỗ ông lão nằm, cô bé mới nhận ra cổ cá lẫn khúc bánh mì đều cũng như đã vì tiết trời lạnh già. Cô thất vọng, buồn bã. Nhưng kia, ông lão đã tự kết ngói lên được, đang tựa lưng vào chân Lương. Một luồng ánh sáng nhẹ không biết từ đâu chiếu vào mặt ông lão. Cô bé nhận thấy ông lão

có những nét thật hiền từ, nhân hậu. Cô bé ngồi sụp xuống, nói với giọng đầy nước mắt:

- Cá với bánh này... cũng quá sức, làm sao bác... ăn được!

Nhưng ông lão đã vội đưa tay đỡ lấy các vật đó. Cô bé ái ngại, xót xa:

- Tội nghiệp bác quá!..

Chưa nói hết câu cô bé đã tròn mắt ngạc nhiên: Trong tay ông lão khúc bánh mì và những con cá đông đá bỗng mềm mại, tỏa mùi thơm phức như thể bánh mới được lấy từ trong lò nướng ra và cá vừa được chiên trên chảo mỡ.

Ông lão bẻ bánh và chia cá cho cô bé. Khi ông cháu ngồi sát vào nhau, cùng ăn, Ông lão khoé lại rõ rệt: nét mặt rạng rỡ niềm hân hoan. Cô bé cũng vậy, cảm thấy trong đời mình chưa bao giờ được ăn ngon như thế này. Cô bé không còn thấy mệt mỏi và lạnh cóng nữa. Sự sống như lan dần khắp cơ thể cô.

- Bây giờ ta dẫn con đến những người đang chờ đợi con!

Cô bé ngạc nhiên trước câu nói lạ kỳ của ông lão. Làm gì có ai chờ đợi cô bé kể từ khi cô mất cha mất mẹ? Nếu còn có người thân thuộc thì làm gì cô phải lang thang đơn độc giữa đêm Giáng Sinh như thế này? Tuy nhiên, cô bé không dám hỏi lại vì đoán rằng ông lão không biết gì về hoàn cảnh của mình.

nên mới nói câu đó. Vả lại cô bé cũng không muốn làm ông lão buồn; hay đúng hơn, chính cô bé đang cần có người bên cạnh để không còn cảm thấy bị đơn côi.

- Ta đi thôi, con!

Giọng ông lão thật êm ái, dịu hiền, khiến cô bé có cảm tưởng như ông lão đã thân quen và thương yêu mình từ thuở nào rồi.

Ông lão xốc lại chiếc áo măng-tô rồi cầm tay cô bé dắt đi. Hai ông cháu rời khỏi ngõ hẻm tăm tối, tiến ra vùng ánh sáng của đường phố. Nhưng lạ, sao ông lão lại dẫn cô bé tới căn nhà mà hồi tối cô đã đến đây định xin ăn nhưng bị một giọng nói tức giận quát đuổi? Cô bé vẫn có cảm giác sợ sợ.

Cánh cửa lớn của căn nhà từ từ mở ra. Đèn điện bên trong sáng trưng. Một người đàn ông rồi một phụ nữ xuất hiện giữa vùng ánh sáng đó:

- Trời ơi, con tôi! Con!

Người đàn bà chạy vội ra ôm chầm lấy cô bé khóc nức nức. Cô bé ngất đi trong vòng tay của bà.

- Thế mà người ta bảo con tôi chết từ lâu rồi!

Khi tỉnh lại, cô bé thấy mình đang nằm trên một chiếc giường nệm êm ái và được mặc một bộ quần áo đẹp; đầu tóc, mặt mũi sạch sẽ, thơm tho. Cô bé xoay người, giơ tay ôm lấy mẹ đang ngồi bên mép giường. Cả hai mẹ con đều như lặng người đi trong niềm sung sướng. Vím lúc đó người cha đi

vào, nhìn thấy cảnh vợ con hạnh phúc, ông cũng xúc động đặt đầu.

Bỗng cô bé hỏi:

- Con gấu của con đâu rồi?

Cả bố và mẹ cô bé đều ngạc nhiên:

- Cầu nào, con?

- Cầu bằng vải nhồi bông đó. À, con nhớ ra rồi, lúc con chạy đi kiếm... con đã đánh rơi mất...

- Thôi đừng tiếc, con ạ. Mai một bố mẹ sẽ mua cho con thật nhiều đồ chơi mới.

Rồi như sự nhớ ra điều gì, cô bé quay qua hết nhìn lại ngó mẹ:

- Còn... ông... gì nữa nè. Bố mẹ có mời ông í vào nhà chơi không? Chắc lúc coi ngủ, ông sốt ruột lắm nhĩ? Giờ ông í đâu rồi?

Cô bé nói một hơi dài trước sự ngạc nhiên tột cùng của bố mẹ. Chờ cô bé ngừng lại, bố cô bé vừa cười vừa trả lời:

- Chắc con cũng mơ rồi. Làm gì có ông nào! Con tôi đây một mình mà.

Và mẹ cô cũng mỉm cười xác nhận:

- Bố mẹ chẳng thấy gì hết, hay là con...

- Lạ nhỉ...

Cô bé bỏ lưng cầu nôi... để rồi mắt cô bé bỗng sáng lên khi chợt trông thấy con gấu với nhũn bông cầu có không biết ai đã treo bên trên khung cửa kính từ bao giờ. Con gấu cũng sạch sẽ lắm như vừa được tắm rửa xong, lại đeo một chiếc nơ đỏ nơi cổ, coi dễ thương quá chừng! Cô bé ngồi đây, chạy ra đón gấu. Đồng cô khựng lại vì vừa thấy bóng của ông lão phía bên ngoài nhà. Ông lão đã thay đổi. Không còn chiếc áo măng-tô xám dày cộm và xấu xí nữa, nhưng ông mặc một bộ đồ dài trắng toát. Ông lão quay nhìn cô bé. Vẫn khuôn mặt nhăn nheo, vẫn đôi mắt hiền từ, chưa chen trêu mỉn... Cô bé có cảm giác ông lão bước đi mà như chân không chạm mặt đất. Người ông nhẹ nhàng, thanh thoát... Bất giác, cô bé đưa tay vẫy vẫy. Ông lão xa dần rồi như thể biến dạng vào không gian.

Vừa lúc đó, chuông nhà thờ reo vang, báo hiệu giờ Thiên Chúa giáng trần, Nhạc Giáng Sinh trời lên, dịu dặt, thanh thoát...

Hoài Mỹ

Sự Tập Trung

Sau khi đã thắng ở vài cuộc thi bắn cung, nhà vô địch trẻ tuổi và phần nào hơi khoeác lác thách thức một Thiên sư rất nổi tiếng về khả năng bắn cung.

Chàng thanh niên chứng minh tài nghệ siêu phàm của mình bằng cách bắn một mũi tên vào một cái đích thật xa, sau đó chế nó ra bằng một mũi tên thứ hai. Anh ta nói với vị Thiên sư:

- Bây giờ ngài hãy chứng tỏ tài nghệ của mình đi!

Chẳng hề bối rối, vị Thiên sư không lấy cung lên của mình ra, mà ra hiệu cho chàng thanh niên theo ngài lên một ngọn núi. Tô mò về ý định của vị Thiên sư, nhà vô địch trẻ tuổi theo ngài leo lên núi cho đến khi họ gặp một vực sâu thăm thẳm được bắc ngang bằng một thanh gỗ mỏng manh và lung lay. Bình tĩnh bước lên đứng giữa chiếc cầu không chắc và rất nguy hiểm đó, vị Thiên sư giữ chọn một cái cây thật xa làm đích, rút cung tên của ngài ra, bắn vút một đường lên thật chính xác và đẹp. Nhẹ nhàng bước trở vào mặt đất an toàn, vị Thiên sư nói:

- Nào, bây giờ đến lượt cậu.

Nhà vô địch trẻ hoảng sợ nhìn chăm chăm xuống vực sâu dường như không có đáy, không dám bước lên thanh gỗ hay nhìn cái đích mà vị Thiên sư đã chọn. Nhận ra sự khổ sở của chàng thanh niên, vị Thiên sư nói:

- Cậu có rất nhiều khả năng với cung tên của cậu, nhưng cậu có quá ít khả năng trong đầu để bắn mũi tên ra.

Ngọc Dung

<https://tieulun.hopto.org>

Sử Dụng Thời Gian

Dùng thời gian để suy nghĩ -

Đó là nguồn sức mạnh

Dùng thời gian để đọc -

Đó là nền tảng sự khôn ngoan

Dùng thời gian để tìm hiểu -

Đó là cơ hội để giúp người khác

Dùng thời gian để cười -

Đó là âm nhạc của tâm hồn

Dùng thời gian như bạn hữu -

Đó là con đường dẫn tới hạnh phúc

Dùng thời gian để ước mơ -

Đó là kiến tạo những gì thuộc về tương lai

Dùng thời gian để thỉnh lặng -

Đó là cơ hội để gặp Chúa

Dùng thời gian để yêu và được yêu -

Đó là món quà vĩ đại nhất của Thiên Chúa

Dùng thời gian để cầu nguyện -

Đó là sức mạnh vĩ đại nhất trên trần đời

Vô Danh

10 Lời Khuyên Trong Giao Tiếp

01 - Đừng quá khép nép: Có những bạn ngại tiếp xúc, ngại nói, vì nghĩ rằng mình nói dở. Theo các chuyên viên tư vấn thì trong giao tiếp, bạn đừng quá im lặng, vì như vậy nhiều người sẽ hiểu rằng bạn đang từ chối giao tiếp với họ. Nụ cười đầu tiên sẽ là một vũ khí tuyệt vời có thể giúp bạn tự tin và thành công hơn.

02 - Đừng lên giọng dạy đời: Trong thâm tâm của mỗi người không ai lại không buồn khi bị coi là kém cỏi hơn bạn bè và đồng nghiệp của mình. Vì vậy mới có câu "Thua thầy một vạn không bằng kém bạn một li". Nên nhớ rằng dù bạn giỏi, bạn thông minh đến đâu, nhưng khi giao tiếp đừng bao giờ lên lớp người khác.

03 - Đừng cướp lời: Điều này không chỉ gặp ở các bạn trẻ, mà ngay cả những người lớn tuổi cũng thường mắc phải "bệnh" nói hết phần người khác. Vì vậy, khi đối phương của bạn đang say sưa nói về một vấn đề nào đó, thì nếu là người lịch sự, bạn nên kiên nhẫn chờ đợi thay vì cướp lời đối phương. Nếu mắc phải sai lầm ấy, họ sẽ nhìn bạn không mấy thiện cảm đâu nhé.

04 - Đừng nói năng kiểu cách: Tùy từng đối tượng giao tiếp mà sử dụng ngôn từ sao cho phù hợp, sao cho người nghe không cảm thấy bị xúc phạm. Nên nhớ rằng khi cần

phản bác một vấn đề gì đó, thì nên thiếu tình, đạt ý. Khi đối phương nói chuyện, bạn cần chú ý lắng nghe: để có thể nêu câu hỏi với ý kiến của họ.

05- Đừng nghĩ mình là một nhà thông thái: Kiến thức của nhân loại là vô bờ bến, đừng nghĩ điều gì mình cũng biết, cũng hay mà trở nên kiêu ngạo. Nếu là phải nữ, dù các bạn có duyên dáng, học cao, thông minh cỡ nào, nhưng đối với các chàng trai, đôi khi bạn cũng cần tỏ ra "ngớ ngẩn" một chút để chàng trai có đất "dung võ".

06- Đừng nên chỉ trích: Trong giao tiếp, đôi khi chỉ cần một sơ hở nhỏ là bạn có thể chạm lòng tự ái của người khác. Có không ít người, cứ hề gặp ai hay cái gì cũng chê bai, vì đã thành thói quen rồi. Nhưng điều này bạn có thể sửa chữa được.

07- Đừng chống đối: Không nên tranh luận nếu như bản thân bạn không thấy cần thiết. Nhiều người chưa biết kiểm chế được những lời nói của mình, vì lúc nào cũng nghĩ rằng mình có lý để buộc người khác phải thua cuộc. Người có văn hóa, nói chuyện có duyên không nên tranh luận theo kiểu áp đảo.

08- Đừng nhạo báng khuyết điểm của người khác: Nếu gặp người có khuyết điểm thì đừng bao giờ nhạo báng hay mỉa mai họ, cho dù bạn vô tình hay cố ý đều gây tổn thương

đến tình cảm của họ. Nếu không cẩn thận thì chính bạn sẽ cảm thấy ân hận chỉ vì những câu nói đùa về những khuyết điểm của đối phương.

09- Đừng mách lẻo: Đây là một tật xấu mà các bạn nữ là những người hay mắc phải. Bạn thử kiểm điểm lại mình xem có bao giờ bạn ngồi lê đôi mách? Đây là điểm xấu mà nếu không sửa chữa kịp thời thì bạn sẽ làm mất lòng nhiều người đấy. Trong giao tiếp, bạn cần "biết những gì mình nói chứ không nói những gì mình biết".

10- Đừng nói sai tiếng mẹ đẻ: Thật buồn cười nếu như bạn thông thạo tới hai hay ba ngoại ngữ, nhưng tiếng mẹ đẻ lại không biết nói. Dẫn biết rằng tiếng Việt phong phú và đa dạng, nhưng nếu như luyện tập thường xuyên, bạn sẽ tránh được những thiếu sót căn bản về câu cú, ngữ điệu, cũng như văn phong của ngôn ngữ được coi là tiếng mẹ đẻ.

Vô Danh

Không tình bạn hay tình thương nào giống như
tình cha mẹ đối với con cái.

Henry Ward Beecher

Bài Ngũ Pháp Cho Bạn Trẻ

01. Hãy sống ở thể chủ động, tránh xa thể thụ động. Nghĩ nhiều đến những gì mà bạn có khả năng làm được hơn là những gì có thể xảy đến cho bạn.

02. Hãy sống ở cách khách quan. Hãy quan tâm đến thực tế cuộc sống đúng với những gì đang thực sự diễn ra, hơn là mong muốn chuyện đời sẽ xảy ra như bạn mơ ước.

03. Hãy sống ở thể hiện tại, can đảm trước diện đối đầu với công việc ngày hôm nay. Không huyền diệu quá khứ, cũng đừng lo lắng về vấn đề tương lai.

04. Hãy sống ở ngôi thứ nhất, nghiệm khổ: tự kiểm điểm mình hơn là đi bước mìn những sai sót, lỗi lầm của thiên hạ.

05. Hãy sống ở số ít, lắng nghe lời phê bình xuất phát từ lương tâm mình hơn là thích thú với những lời tán thưởng của đám đông.

06. Và nếu như phải chọn một động từ thì hãy chọn lấy động từ yêu thương.

Bảy Yếu Tố Của Thành Công

01.

Đam mê: Chính sự đam mê đem lại cho cuộc đời sức mạnh, ý nghĩa và sự kích thích. Không thể có khát vọng lớn nếu

không có đam mê.

2. Tự tin: Nếu ta không tin là bản thân sẽ làm điều tốt nhất thì ai sẽ tin về mình? Chính niềm tin xác tín này sẽ phân biệt ai là người làm được việc và ai là người không làm được gì cả, trừ việc duy nhất là than phiền.

3. Có nghị lực: Không phải vô cơ mà người thể hiện được các ước mơ của mình là người khá bận rộn. Đối với người thành công, mỗi ngày là một sự bắt đầu mới, mỗi phút giây đều cần thiết. Kết quả: họ tận dụng được mọi cơ hội, và nếu không có cơ hội, họ sẽ tạo ra. Điều duy nhất họ than phiền là thiếu thời gian.

4. Xác định một chiến lược: Đó là phối hợp mọi nỗ lực để đạt mục đích đã đề ra. Cần có đường hướng và sự thực hiện tuần tự, hợp lý nhằm đến mục đích.

5. Biết thích nghi: Trong lúc chờ đợi sự thành công, phải biết quen chịu các thất bại và học lấy sự kiên nhẫn. Các trở ngại không làm nản lòng những ai theo đuổi một mục đích rõ ràng, với thái độ xác quyết để thành công.

6. Tạo sự thiện cảm: Biết giao tiếp với người khác, dù họ ra sao và có ý kiến thế nào.

7. Có đạo đức: Có tư tưởng rõ ràng về các giá trị mình cho là quan trọng.

Kẻ biết người là người "Khôn"
Kẻ hết mình là người "Sang".

Lão Tử

Hãy Quên Và ... Hãy Nhớ

Hãy quên đi những gì là lịch thiệp ngay khi bạn vừa mới thực thi.

Hãy quên đi những lời khen tốt đẹp đúng lúc bạn vừa mới được nghe.

Hãy quên đi lời vu khống thị phi trước khi có dịp kể cho ai khác.

Hãy quên đi điều xấu, điều tai ác, điều cười chê bất cứ đến từ đâu.

Hãy nhớ thật lâu mọi điều tử tế người ta đã làm để giúp đỡ bạn.

Hãy nhớ tiếng khen người khác được nhận và loan truyền đi một cách hân hoan.

Hãy nhớ kỹ mọi điều mình đã đoan hứa và thi hành thật chính xác hoàn toàn.

Hãy nhớ kỹ những ân nhân giúp đỡ và kể như mình mắc nợ mang ơn.

Hãy nhớ tất cả những gì hạnh phúc đã xảy đến trong suốt cuộc đời ta.

Ngọc Dung

HẤT NÓ XUỐNG VÀ BƯỚC LÊN TRÊN!

Một câu chuyện ngụ ngôn kể rằng người nông dân họ có một con lừa già. Một hôm con lừa bị rơi xuống giếng và đau đớn kêu la thống thiết. Đau khi cần thận đánh giá tình hình, rất thương cảm cho con lừa, người nông dân đã quyết định nên nhanh chóng giúp nó kết thúc sự đau đớn. Anh gọi thêm mấy người hàng xóm để cùng lấp đất chôn con lừa.

Lúc đầu con lừa bị kích động vì những gì người ta đang làm đối với nó. Nhưng khi từng xuống từng xuống đất tiếp theo nhau rơi trên vai nó, một ý nghĩ chợt lóe lên:

- Cứ mỗi lần xuống đất rơi xuống đè lên vai, mình sẽ lắc cho đất rơi xuống và bước lên trên!

Và nó đã làm như vậy, từng chút từng chút một.

- Hất nó xuống và bước lên trên, hất nó xuống và bước lên trên, hất nó xuống và bước lên trên - con lừa lặp đi lặp lại để tự cứu mình.

Mặc cho sự đau đớn phải chịu sau mỗi xuống đất, mặc cho sự bị dạt cũng cực của tình huống đang gánh chịu, con lừa liên tục chiến đấu chống lại sự hoang mang, hoảng sợ, và tiếp tục theo đúng phương châm "hất nó xuống và bước lên trên".

Không mất nhiều thời gian, cuối cùng con lừa già, dù bầm dập và kiệt sức, đã hoàn hồn và dể dàng bước ra khỏi cái giếng. Những gì tưởng như sẽ đè bẹp và chôn sống nó, trên thực tế đã cứu sống nó..., đều là nhờ cái cách mà con lừa đối diện với nghịch cảnh của mình.

Cuộc sống là như vậy đó. Nếu chúng ta đối mặt với những vấn đề của mình một cách tích cực, khước từ sự hoảng loạn, sự cay đắng và sự thương hại..., những nghịch cảnh tưởng như chôn vùi chúng ta sẽ tiềm ẩn trong chính nó những phần thưởng không ngờ tới. Hãy "hất nó xuống và bước lên trên", để bước ra khỏi cái giếng mà bạn đang gặp phải.

Nước Bỉ

Làm việc kín đáo mới nên, câu chuyện tiết lộ hay hồng.

Hàn Phi Tử

Tiếng Vọng Rừng Sâu

Có một cậu bé ngộ nghĩnh thường bị mẹ khiển trách. Ngày nọ giận mẹ, cậu chạy đến một thung lũng cạnh khu rừng rậm, lấy hết sức mình, cậu hét lớn:

-Tôi ghét người!

Từ khu rừng có tiếng vọng lại:

-Tôi ghét người!

Cậu hoảng hốt quay về, sà vào lòng mẹ khóc nức nở.

Cậu bé không sao hiểu được tại sao từ trong rừng lại có người ghét cậu.

Người mẹ nắm tay con, dẫn cậu trở lại khu rừng, bà nói:

Giật thì con hách nhất là tôi yêu người!

Lạ lùng thay, cậu vẫn chỉ thấy tiếng vọng từ tiếng vọng lại:

-Tôi yêu người!

Lúc đó người mẹ mới giải thích cho con hiểu:

Con ơi, đó là định luật trong cuộc sống của chúng ta. Con cho điều gì, con sẽ nhận được điều đó. Ai gieo gió thì gặt bão. Nếu con thù ghét người, thì người cũng thù ghét con. Nếu con yêu thương người, thì người cũng yêu thương con.

Uyên Hồng Hạc

Chuyện Cây Táo

Ngay xưa ngày xưa có một cây táo to. Một cậu bé rất thích đến chơi với cây táo mỗi ngày. Nó leo lên cây hái táo ăn, và ngủ trưa trong bóng râm. Nó yêu cây táo, và cây táo cũng yêu nó. Thời gian trôi qua, cậu bé đã lớn và không còn đến chơi với cây táo mỗi ngày.

Một ngày nọ, cậu bé trở lại chỗ cây táo với vẻ mặt buồn rầu, cây táo reo to:

-Hãy đến chơi với ta.

-Cháu không còn là trẻ con. Cháu chẳng thích chơi quanh gốc cây nữa. Cháu chỉ thích đồ chơi thôi, và cháu đang cần tiền để mua chúng.

-Ta rất tiếc là không, cô tiên. Nhưng cậu có thể hái tất cả táo của ta và đem bán, rồi cậu sẽ có tiền.

Cậu bé rất mừng. Nó vặt tất cả táo trên cây và sung sướng bỏ đi. Cây táo lại buồn bã vì chẳng thấy cậu bé quay lại nữa.

Một hôm, cậu bé - giờ đã là một chàng trai - trở lại, và cây táo vui lắm:

-Hãy đến chơi với ta.

- Cháu không có thời gian để chơi. Cháu còn phải làm việc nuôi sống gia đình. Gia đình cháu đang cần một mái nhà để trú ngụ. Bác có giúp gì được cháu không?

- Ta xin lỗi, ta không có nhà. Nhưng cậu có thể chặt cành của ta để dựng nhà.

Và chàng trai chặt hết cành cây. Cây táo mừng lắm, nhưng cậu bé vẫn chẳng quay lại. Cây táo lại cảm thấy cô đơn và buồn bã.

Một ngày hè nóng nực, chàng trai - bây giờ đã là người có tuổi - quay lại, và cây táo vô cùng vui sướng.

- Hãy đến chơi với ta.

- Cháu đang buồn vì cảm thấy mình già đi. Cháu muốn đi chèo thuyền thư giãn một mình. Bác có thể cho cháu một chiếc thuyền không?

- - Hãy dùng thân cây của ta để đóng thuyền. Rồi cậu chèo ra xa thật xa, và sẽ thấy thanh thản.

Chàng trai chặt thân cây làm thuyền, và chèo thuyền đi.

Nhiều năm sau, chàng trai quay lại.

- Xin lỗi, con trai của ta. Nhưng ta chẳng còn gì cho con nữa. Không còn táo.

- Cháu có còn rim nữa đâu mà ăn.

- Ta cũng chẳng còn cành để cho con leo trèo.

- Cháu đã quá già rồi.

- Ta thật sự chẳng giúp gì cho con được nữa. Cái duy nhất còn lại là bộ rễ đang chết dần mòn của ta - cây táo rơi trong nước mắt.

- Cháu chẳng cần gì nhiều, chỉ cần một chỗ ngồi nghỉ. Cháu đã quá mệt mỏi sau những năm đã qua.

- Ôi, thế thì cái gốc cây già cỗi này là một nơi rất tốt cho con ngồi dựa vào và nghỉ ngơi. Hãy đến đây với ta.

Chàng trai ngồi xuống và cây táo mừng rơi nước mắt.

Đây là câu chuyện của tất cả chúng ta. Cây táo là cha mẹ chúng ta. Khi chúng ta còn trẻ, ta thích chơi với cha mẹ. Khi lớn lên, chúng ta bỏ họ mà đi, và chỉ quay về khi ta cần họ giúp đỡ. Bất kể khi nào, cha mẹ vẫn luôn sẵn sàng nâng đỡ chúng ta để ta được hạnh phúc.

Bạn có thể nghĩ cậu bé đã rất bạc bẽo với cây táo, nhưng đó cũng là cách mà chúng ta đang đối xử với cha mẹ mình đấy!

Hương Giang

Đối với cha mẹ, đứa con là tất cả; nhưng đối với đứa con, cha mẹ chỉ là một mắt xích trong cuộc sống.

Cha Tôi

Tôi lớn lên tại một ngôi làng ở vùng quê nghèo khó. Hầu hết dân làng sống bằng nghề chài lưới. Cha tôi, lẽ dĩ nhiên, cũng là ngư phủ.

Mỗi sáng, cha dong thuyền ra khơi, và chỉ trở về khi có được một mẻ lưới đủ nuôi sống gia đình gồm ông bà nội, mẹ, và sáu anh em chúng tôi. Những gian khổ của nghề đã mang lại cho cha dáng vẻ cương tráng và lực lưỡng. Ông thường mặc bộ đồ bằng vải bạt được cắt ra từ những cánh buồm đã hỏng. Mỗi khi đi biển, ông khoác thêm chiếc áo đã bạc màu vì nắng gió. Cho dù mẹ tôi lúc nào cũng giặt giũ rất kỹ lưỡng những bộ đồ ấy, nhưng khi đến gần, chúng tôi vẫn có thể ngửi thấy chút mùi vị tanh nồng đọng lại trên cơ thể của cha.

Thường đó, cha thường chở tôi đến trường trên chiếc xe tải mà ông dùng để chở cá ra chợ bán. Chiếc xe còn già hơn cả ông. Nó thô khùng khục một nhọc trên suốt quãng đường. Cha thường đứng cách trường khoảng 200m để cho chiếc xe có đủ không gian phun khói. Lúc nào cũng vậy, ông bước xuống xe và hôn thật kêu lên má tôi trước khi tôi đi bộ vào trường. Điều này luôn làm tôi khó chịu và xấu hổ với bạn bè. Tôi đã 14 tuổi rồi mà cha cứ coi tôi như một đứa con.

Một hôm, tôi quyết định phản ứng để ông đừng hôn tôi như thế nữa. Thế là sáng đó, khi cha tôi xuống xe và tiến đến, tôi lập tức đưa tay ngăn ông lại và nói:

- Ba, con đã lớn rồi mà ba cứ làm như con còn là con nít. Từ nay ba đừng hôn con nữa.

Đó là lần đầu tiên tôi tỏ ra gay gắt với ông. Cha tôi ngạc nhiên lắm. Ông nhìn tôi rất lâu. Đôi mắt ông chợt đượm buồn. Dừa con ông giờ đã lớn. Nó như con chim đủ lông đủ cánh muốn bay khỏi vòng tay của cha mẹ để khám phá thế giới mới lạ và bất trắc.

- Ủ, con nói đúng. Con đã là một cậu bé... à không, một người đàn ông rồi.

Phản ứng của tôi có lẽ khiến ông bối rối:

- Từ giờ trở đi, cha sẽ không hôn con nữa - giọng ông pha chút buồn bã.

Nghe thế tôi càng khó chịu, và quay lưng bỏ đi. Đến cổng trường, tôi nhìn lại, thấy ông vẫn còn đứng cạnh chiếc xe dõi nhìn tôi. Đồng nhiên tôi thấy thương ông nên vẫy tay chào. Kể từ đó, ba tôi không bao giờ hôn tạm biệt khi tôi vào lớp nữa.

Sáu tháng sau, một cơn bão tai nghiệt tràn vào quê tôi. Dù dài khi tượng đã báo trước, nhưng cha tôi vẫn quyết

định ra khơi. Ông phải làm để kiếm tiền nuôi cái gia đình đông đúc của ông.

Năm nào lại chẳng có bão - cha cười và trấn an mẹ khi bà ngăn không để ông đi. Bà thấy có năm nào mà tôi không trở về đây?

Thế là cha đi và không bao giờ còn trở về nữa. Mẹ con tôi đã ra đứng ngoài bến cá chờ ông suốt một tuần ròng rã. Tôi chợt thêm được ngửi mùi vị tanh nồng trên áo quần ông, trên cơ thể ông. Tôi chợt thêm được ông hôn lên má mỗi sáng đến trường.

Ca Dao

Chết không là giấc ngủ cuối cùng, nhưng là sự tỉnh dậy cuối cùng.

Scott

Những Yết Định

Một cậu bé nọ có tính rất xấu là hay nổi nóng. Một hôm, cha cậu bé đưa cho cậu một túi đinh rồi nói với cậu:

Mỗi khi con nổi nóng với ai đó, thì hãy chạy ra sau nhà và đóng một cây đinh lên cái hàng rào gỗ.

Ngày đầu tiên, cậu bé đã đóng tất cả 37 cây đinh lên hàng rào. Nhưng sau vài tuần, cậu bé đã tập kiểm chế cơn giận của mình, và số lượng đinh cậu đóng lên hàng rào ngày một ít đi. Cậu nhận thấy rằng, kiểm chế cơn giận của mình dễ hơn là phải đi đóng một cây đinh lên hàng rào gỗ.

Đến một ngày, cậu đã không nổi giận một lần nào suốt cả ngày. Cậu đến thưa với cha, và ông bảo:

Tốt lắm. Đây giờ nếu sau mỗi ngày mà con không hề nổi giận với ai, dù chỉ một lần, con hãy nhổ một cây đinh ra khỏi hàng rào.

Ngày lại ngày trôi qua, rồi cũng đến một hôm cậu bé đã vui mừng hãnh diện tìm cha mình báo rằng đã không còn một cái đinh nào trên hàng rào nữa. Cha cậu liền đến bên hàng rào. Ở đó, cha cậu nói với cậu:

Con đã làm rất tốt, nhưng con hãy nhìn những lỗ đinh còn để lại trên hàng rào. Hàng rào đã không giống như ngày

xưa nữa rồi. Nếu con nói điều gì trong cơn giận dữ, những lời nói ấy cũng giống như những lỗ đinh này, chúng để lại những vết thương rất khó lành trong lòng người khác. Cho dù sau đó con có nói xin lỗi bao nhiêu lần đi nữa, vết thương đó vẫn còn lại mãi. Con hãy luôn nhớ: vết thương tinh thần còn đau đớn hơn cả những vết thương thể xác. Những người xung quanh ta, bạn bè ta, là những viên đá quý. Họ giúp con cười và giúp con mọi chuyện. Họ nghe con than thở khi con gặp khó khăn, cổ vũ con và luôn sẵn sàng mở trái tim mình ra cho con. Hãy nhớ lấy lời này!

Hãy gửi câu chuyện này đến mỗi người mà bạn coi là bạn. Còn nếu bạn nhận được câu chuyện này, có nghĩa là người gửi đến đã coi bạn thật sự là bạn của họ.

Mai Văn Khôi

Muốn có sự thật phải có hai người: một người nói và một người nghe.

Thoreau

Trở Về

Một người lính trở về nhà đoàn tụ gia đình sau nhiều năm tham chiến ở Việt Nam. Từ San Francisco, anh gọi điện về hỏi thăm gia đình:

- Cha mẹ ơi, con đang trở về nhà đây. Nhưng có một điều con muốn xin phép cùng cha mẹ. Con muốn dẫn bạn cùng về nhà mình.

- Ô, được thôi con trai. Cha mẹ rất sẵn lòng đón tiếp bạn con.

- Nhưng có điều này cha mẹ nên biết: anh ấy bị thương khá nặng trong chiến tranh, mất cả cánh tay và đôi chân. Anh ấy không còn chỗ nào để nương tựa, vì vậy con muốn anh ấy về sống cùng chúng ta.

- Cha mẹ rất tiếc khi nghe điều này. Có thể chúng ta sẽ giúp anh ấy tìm được chỗ trú ngụ.

- Ô không, con muốn anh ấy ở cùng chúng ta kia.

Người cha ngập ngừng rồi nói:

- Con không biết con đang đòi hỏi điều gì đầu con trai. Một người tàn tật như vậy sẽ là một gánh nặng đè lên vai chúng ta. Chúng ta còn cuộc sống riêng tư của chúng ta nữa chứ, không thể để một điều như vậy chen vào cuộc sống của chúng ta được. Tốt hơn hết là con nên quay về nhà và

quần anh chúng ấy đi Anh ta chắc sẽ chẳng tìm được cách tự kiếm sống thôi.

Nghe đến đó, người con trai gác máy. Vài ngày sau đó, họ đột nhiên nhận được cú điện thoại từ cảnh sát San Francisco báo tin người con trai đã chết sau khi ngã từ một toà nhà cao tầng. Cảnh sát cho rằng đây là một vụ tự sát.

Người cha và mẹ đau buồn này với vợ bay đến San Francisco, và được dẫn đến nhà tang lễ thành phố để nhận xác con. Họ nhận ra anh ngay, nhưng họ cũng kinh hoàng nhận ra một điều khác cùng lúc: Con trai họ chỉ còn lại một tay và một chân.

Thật may mắn, không phải tất cả mọi người đều có cách đối nhân xử thế như vậy. Vẫn còn có những người yêu chúng ta vô điều kiện, sẵn sàng quên đi mọi sai lầm của mình mới chỉ vì muốn chúng ta được sống hạnh phúc. Đó là tình yêu của cha mẹ chúng ta.

Mỗi buổi tối, trước khi cuộn mình vào giấc ngủ, nếu có một điều nguyện ước, hãy cầu nguyện cho bạn có thêm được nghị lực và niềm tin đủ để mở tâm lòng chúng ta đến với những người bất hạnh hơn vì chính con người họ. Hạnh phúc nhất trên đời cũng chính là sống lại tình thương cho những người không thể làm lợi cho chúng ta. Như triết lý Phật giáo đã dạy:

Chỉ cho đi rồi sẽ được!

Đặng Thuỳ Trang

Một Cuộc Đầu Tư Đáng Giá

Thông thả tản bộ trên con tàu Southampton lộng lẫy đang trực chỉ đến cảng New York, tôi được dịp ngắm cảnh đại dương hoành tráng khi văng thây dương đỏ ối chìm dần sau chân trời xa lồi, nhuộm hồng vô vàn đợt sóng tung tăng. Như lại thời gian qua, từng ngày một, phải chứng kiến cảnh bệnh nhân vật vã đau đớn, lưng ướt đẫm mồ hôi trong những ca phẫu thuật phức tạp, những buổi tối lẻ loi trở về phòng ngủ ở bệnh viện, hình như cuộc sống mất hẳn hương vị đối với một bác sĩ như tôi. Chuyến du hành này hy vọng giúp tôi trút bỏ được những căng thẳng thường nhật, mong tìm lại được chút thanh thần cho tâm hồn. Tôi có thể quẳng đi mọi lo toan để giương tay đón nhận bầu trời lộng gió lẫn biển cả mênh mông này. Cảm nhận hạnh phúc đạt dào chợt biến mất: hình như tôi đang bị theo dõi bởi một cặp mắt soi mói nào đó. Quay ngoắt lại, tôi bắt gặp một người đàn ông trung niên trong một bộ vest sẫm màu. Ông ta có vẻ bối rối, rụt rè đến dường gì, tương phản với đôi mắt tinh anh ẩn sau cặp kính hơi cổ lỗ. Qua nhân viên phục vụ, tôi được biết đây là luật sư John Smith có văn phòng tại khu phố nhỏ phía đông ngoại ô London. Hôm sau, trong lúc dạo chơi buổi sáng, tôi gặp lại con người ấy ngồi nghỉ trên chiếc băng dài, cạnh bà vợ đáng yêu phúc hậu. Ông ta vẫn nhìn tôi chăm chú,

về bốn chôn như muốn bắt chuyện. Nhưng linh rụt rè cố hữu khiến ông ta không đủ can đảm nói lời. Ngày cuối khi tàu sắp cập bến, chính bà vợ đã nắm tay ông ta đến xin phép hầu chuyện cùng tôi. Không khí dần trở nên ấm áp thân tình... Mục tiêu chính của hai người không thuần chu lợi. Họ đến New England tham quan các trung tâm giáo dục dành cho thiếu nhi phạm pháp, nghiên cứu những biện pháp giúp các em hội nhập lại vào xã hội. Cả hai hy vọng rút được một số kinh nghiệm để ứng dụng và tổ chức thiện nguyện do họ thành lập ở quê nhà.

- Động cơ nào thúc đẩy luật sư lao vào công việc lao làm khổ lử này? - Tôi tò mò hỏi.

- Thế bác sĩ đã quên cậu bé được bác sĩ cứu mạng tại khu East End cách đây hơn 20 năm? - Ông ta đập vỗ ngực ngẩng - Thánh thiêng! Tôi vẫn ghé qua bệnh viện nhìn bác sĩ tái bật với bệnh nhân, định chờ đợi lời cảm tạ nhưng tôi không đủ can đảm. Lòng tri ân là động cơ tốt nhất giúp tôi vượt bao gian khổ, phấn đấu trở thành luật sư để giúp các thiếu niên lạc lối trở về con đường lương thiện... giống như tôi thời niên thiếu.

Giọng ông ta dường như đầy xúc cảm, sau một giây im lặng.

Thời gian dăm tôi lui về quá khứ, và trong khoảnh khắc nhiệm màu, tôi nhớ rõ như in cái đêm bi thảm mà tôi đã gặp cậu bé John Smith trong một khu phố tối tăm của thủ đô London hoa lệ.

*****

Vừa tốt nghiệp xong, tôi được phân công chăm sóc sức khỏe cho khu phố thợ thuyền East End ở ngoại vi London. Vào một đêm sương mù dày đặc, tiếng gõ cửa hấp tấp đánh thức tôi dậy. Cửa vừa hé mở, trước mặt tôi là một viên trung sĩ cảnh sát, áo khoác ướt đầm sương đêm.

- Có một vụ tự sát ở cuối phố - Ông ta nói ngắn gọn.

Chúng tôi im lặng rảo bước trên quảng đường lấy lại dần dần một chút sự cũ kỹ. Người gác cổng đưa chúng tôi lên tầng trên để theo một hành lang bên thiu. Mùi ẩm mốc bốc lên khiến mọi người lợm giọng. Trong căn phòng tối tăm, một thiếu niên nằm bất động trên chiếc giường gỗ ọp ẹp. Gương mặt xanh xao còn đậm nét chất phác của một dân quê mới ra lính. Xúc động trước cảnh bất hạnh của cậu bé, tôi quyết tâm giành lại cậu ta từ bàn tay nghiệt ngã của tử thần. Trong một thời gian khá lâu, viên trung sĩ cùng tôi thay phiên làm hồ hấp nhân tạo cho cậu bé nhưng mọi việc có vẻ trở nên tuyệt vọng. Bất chợt chính vào lúc chúng tôi định bỏ cuộc, một cơn co giật lay động mạnh cơ thể nạn nhân.

Chúng tôi phần khởi tiếp tục động tác cấp cứu vì cậu bé bắt đầu hồi tỉnh. Nhưng khi nhận ra chúng tôi, con người khôn khéo này lại tỏ vẻ sợ hãi không khiếp. Quan tâm nước mắt, cậu ta thốt thức kể lại nguyên nhân đi tìm cái chết. Mồ côi từ nhỏ, cậu được ông chủ gửi làm nhân viên tạp dịch cho một văn phòng luật sư ở khu phố nghèo này. Không người thân, không bạn bè, cậu ta bị đánh thiếu niên hư hỏng lôi cuốn vào những cuộc đồ đen và các trò cá cược. Số tiền dành dụm chẳng mấy chốc tan thành mây khói. Hy vọng gỡ gạc, cậu ta mượn tạm khoản tiền còn dùng vào việc mua sắm linh linh ở văn phòng để đặt cược trong kỳ đua ngựa vừa qua. Thua cháy túi, run sợ trước viễn cảnh bị truy tố, đêm ấy cậu ta lảng lẽ đóng cửa cửa phòng, mở gas lò sưởi.

"Thế cậu đã lấy bao nhiêu tiền quy?" Viên trung sĩ hỏi nhàn.

Phải khó khăn lắm cậu ta mới có thể đáp:

"Thưa, 7 bảng và 20 shilling."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Chỉ với số tiền mọn này mà một thiếu niên có thể từ bỏ cuộc sống. Cả ba chúng tôi nhanh chóng đi đến quyết định thứ giúp cậu ta làm lại cuộc đời. Viên trung sĩ đã quyết định tác học miễn truy tố cậu bé. Bà chủ nhà thời không đòi hai tháng tiền trọ. Riêng tôi

có một đóng góp khiêm tốn nhất là giúp cậu ta hoàn trả món tiền nợ mà cậu ta lỡ thâm lạm.

*****

Con tàu lướt nhanh êm ả. Chỉ còn nghe tiếng sóng tí tách hoà quyện cùng gió biển thì thầm. Vợ chồng luật sư John Smith và tôi im lặng thật lâu, cùng chìm đắm trong quá khứ. Ôn lại quãng đời đã qua, tôi nhớ đã bỏ ra những số tiền lớn vào nhiều vụ đầu tư để mong sinh lợi. Thật cực, tôi chỉ nhận được những thất bại đầy đắng cay. Tuy nhiên, chỉ ít có một lần tôi đã thành công to với số tiền đầu tư nhỏ nhất: 7 bảng 20 shilling.

Xin cảm ơn cậu bé John Smith, cảm ơn "chàng bác sĩ cách đây 25 năm" đã hé mở cho tôi thấy ý nghĩa đích thực của cuộc đời.

Huỳnh Quang Trọng

Chính cái chung cuộc, chứ không phải là cuộc chiến, hoặc cho ta niềm vinh dự.

Herrick

Cái Chậu Nứt

Một người có hai chiếc chậu lớn để khuôn nước. Một trong hai chiếc chậu có một vết nứt, vì vậy khi khuôn nước từ giếng về, nước trong chậu chỉ còn một nửa. Chiếc chậu còn nguyên rất tự hào về sự hoàn hảo của mình, còn chiếc chậu nứt luôn bị cảm thấy vì không thể hoàn thành nhiệm vụ. Một ngày nọ, chiếc chậu nứt nói với người chủ:

-Tôi thật sự xấu hổ về mình. Tôi muốn xin lỗi ông!

-Người xấu hổ về chuyện gì? - Ông chủ hỏi.

-Chỉ vì lỗi của tôi mà ông không nhận được đầy đủ những gì xứng đáng với công sức của ông! - Chiếc chậu trả lời.

Người chủ liền nói:

-Không đâu! Khi đi về, người hãy chú ý đến những luống hoa bên vệ đường!

Quả thật, dọc theo bên vệ đường là những luống hoa vô cùng rực rỡ. Cái chậu nứt cảm thấy vui vẻ một lúc, nhưng rồi về đến nhà nó cũng chỉ còn phân nửa nước.

-Tôi xin lỗi ông! - Chiếc chậu lên tiếng.

Người chủ bèn nói:

-Người không chú ý rằng hoa chỉ mọc bên này đường, phía của người thôi sao? Ta đã biết được vết nứt của người

và đã tận dụng nó. Ta gieo những hạt giống hoa bên vệ đường phía bên người. Và trong những năm qua, người đã vun tưới cho chúng. Ta thường hái những cánh hoa đó để trang hoàng trong nhà. Nếu không có người, nhà ta không đẹp cũng và duyên dáng thế này đâu!

Mỗi con người chúng ta đều là cái chậu nứt, hãy biết tận dụng vết nứt của mình.

Trí Quyên

Anh cho những gì anh có là anh cho rất ít. Nhưng khi anh hy sinh chính anh thì đó mới là cho chân thật.

Kahlil Gibran

Di Sản

Khi Bob - chồng của tôi, mất đột ngột vào tháng 11/1994, tôi đã nhận được nhiều lời chia buồn qua những lá thư, những tấm thiệp, những bó hoa, những cuộc điện thoại, những buổi viếng thăm từ những người mà tôi không hề quen biết, trong những năm qua. Tuy lòng tôi tràn ngập nỗi buồn, nhưng bù lại tôi được các bạn bè, đồng nghiệp và người thân dành cho những tình cảm dạt dào.

Tôi nhận được lá thư chia buồn của một người bạn thân nhất lúc còn học lớp 6. Điều ấy đã làm tôi vô cùng xúc động. Năm 1949, sau khi tốt nghiệp, chúng tôi đã xa nhau, vì cô ấy ở lại thành phố còn tôi thì không. Tình bạn của chúng tôi dường như đã phai mờ trong 5 hay 10 năm, nhưng có thể hâm nóng lại một cách nhanh chóng.

Pete - chồng của cô ấy, mất cách đây 20 năm lúc còn trẻ, anh đã để lại cho cô một nỗi buồn sâu thẳm và những trách nhiệm nặng nề: kiếm việc làm và nuôi dạy ba đứa con thơ. Cô ấy và Pete cũng giống như Bob và tôi, đã chia sẻ một, trong những mối quan hệ được gọi là "lấy yêu cuộc sống và đứng bao giờ đánh mất nó" rất gần gũi mà hiếm hoi.

Trong bức thư, cô đã kể một câu chuyện về người mẹ của tôi (nay đã qua đời). Cô viết:

"Khi Pete mất, người mẹ thân yêu của bạn đã ôm chặt lấy tôi và nói: Trydy, ta không biết an ủi con điều gì... Ta chỉ muốn nói, ta cũng thương con như vậy".

Cô gấp thư và nhắc lại những lời ấy của mẹ. Ôi, một lời cảm thông đầy sức mạnh! Đạn thân của tôi đã áp ủ nó suốt bao năm và giờ đây truyền lại cho tôi. Những lời hoàn hảo. Một món quà. Một di sản.

Trong cuộc sống, chúng ta rất cần tình thương, dù chỉ một lời hỏi thăm, một lời an ủi, một lời chia sẻ cũng làm cho tâm hồn ta ấm lại. Một trái tim ít khi cô đơn nếu biết tìm kiếm một trái tim cô đơn hơn mình - tự quên mình chỉ tìm những chén tình thương với hơn để đỡ đẩy. Ước gì mỗi người chúng ta luôn biết sống trong tình yêu để giúp thế giới mở rộng vòng tay, để cho đi và đón nhận.

Nguyễn Ngọc Thụy

Ai cho một cách mau mắn là cho gấp đôi.

Publius Mimius

Buổi Chiều Trong Công Viên

Một cậu bé một lần nọ quyết định sẽ đi tìm bằng được thiên thần. Cậu biết rằng chuyến đi sẽ dài và vất vả lắm nên xếp vào túi xách bánh và thức uống.

Khi đã đi qua ba dãy phố, cậu bé gặp một bà lão. Bà ngồi trong công viên, đôi mắt dừng lại ở những chú chim bồ câu. Cậu bé đến ngồi cạnh bà và mở túi xách của mình. Nhìn như bà lão đang đói, cậu bé nhận ra điều này và mời bà một chiếc bánh. Bà lão cười với cậu. Nụ cười dịu dàng đến nỗi cậu bé muốn nhìn thấy nó hiện ra lần nữa. Cậu lại mời bà thức uống. Nụ cười lại hiện ra trên khuôn mặt, phúc hậu của bà làm cậu cảm nhận được sự ấm áp. Họ ngồi suốt buổi chiều ăn uống và mỉm cười nhưng không nói một lời.

Mãi đến khi trời sụp tối cậu bé mới rời chỗ. Rồi bất ngờ cậu quay lại, chạy đến chỗ bà lão và ôm lấy bà từ biệt. Món quà mà bà lão đã tặng cho cậu là nụ cười đẹp và rộng mở nhất của mình.

Khi cậu bé mở cửa vào nhà, người mẹ vô cùng ngạc nhiên vì nét rạng rỡ còn ngập tràn trong ánh mắt cậu:

- Điều gì hôm nay đã làm cho con hạnh phúc vậy?

Cậu bé đáp:

- Con đã ăn trưa với thiên thần. Mẹ biết không, người có một nụ cười lấp lánh nhất trên đời!

Trong khi đó, bà lão cũng bình tĩnh với niềm vui và trở về nhà. Dừa con trai nhận ra vẻ thanh thần trên gương mặt mẹ và hỏi:

- Điều gì hôm nay đã làm mẹ hạnh phúc?

Bà lão đáp:

- Mẹ đã ăn bánh cùng với thiên thần bên cạnh những chú chim bồ câu. Con biết không, người trẻ trung hơn chúng ta ngơ rất nhiều.

Trương Bảo Châu

Một người du lịch khôn ngoan chẳng bao giờ khinh rẻ quà hương mình.

Goldoni

Tình Yêu

Ngay xưa, các vị thần Hạnh Phúc, Khổ Đau, Tình Yêu, Giàu Đàng và nhiều vị khác nữa cùng sống chung với nhau trên một hoang đảo.

Một hôm, cơn đại hồng thủy trên đến, và hòn đảo xinh xắn sắp chìm trong biển nước. Tất cả các vị thần đều chuẩn bị thuyền để vượt biển vào đất liền lánh nạn. Riêng thần Tình Yêu vì quá nghèo nên không có nổi một chiếc xuồng con để ra đi. Thần đành ngồi lặng im và chờ đợi đến giây phút cuối mới quyết định qua giọng các thần khác. Khi thần Giàu Đàng đi ngang qua, thần Tình Yêu bèn nói:

- Anh cho tôi đi cùng nhé!

- Không chắc đâu! Thần Giàu Đàng đáp. Tôi có bao nhiêu là vàng bạc phải mang theo, sao còn chỗ nào cho bạn?

Rồi thần Phú Hoa đến trên một chiếc thuyền lộng lẫy...

- Chị Phú Hoa ơi, xin hãy... Thần Tình Yêu chưa dứt lời thì thần Phú Hoa đã nhún mắt...

- Trông anh ướt sũng thế kia làm sao tôi có thể cho anh lên thuyền được! Anh sẽ lên bến thuyền tôi mới!

Cũng lúc đó, thần Khổ Đau đến gần:

- Anh cho tôi đi với nhé!

- Tôi bất hạnh và buồn chán quá! Tôi chỉ muốn ở một mình thôi.

Thần Hạnh Phúc đi ngang qua cũng thế. Ông ta hạnh phúc cho đến nỗi không nghe được tiếng kêu cứu của thần Tình Yêu.

Bỗng có giọng nói của một cụ già:

- Này Tình Yêu, tôi sẽ đưa anh vào đất liền.

Thần Tình Yêu nghe thế liền chạy nhanh đến thuyền của cụ già. Quá vui mừng vì thoát nạn, thần Tình Yêu quên hỏi tên cụ già tốt bụng. Khi tất cả các vị thần đến được đất liền, cụ già lặng lẽ bỏ đi mất. Khi đó thần Tình Yêu mới sực nhớ rằng quên cảm ơn người đã giúp mình thoát khỏi hiểm nguy. Bèn quay sang hỏi Thần Kiến Thức:

- Thưa ông, cụ già vừa giúp tôi khi này tên gì?

- Đó là thần Thời Gian!

- Thần Thời Gian ư? Nhưng sao cụ ta lại giúp tôi?

Thần Kiến Thức mỉm cười đáp:

- Vì chỉ có Thời Gian mới có thể hiểu được Tình Yêu vĩ đại như thế nào!

Ca Dao

Khi Thượng Đế Tạo Ra Người Cha

Khi Thượng Đế tạo ra các ông bố, Ngài bắt đầu tạo một thân hình cao to. Nữ thần đứng cạnh hỏi:

- Đó là kiểu bố gì vậy? Nếu Ngài định tạo ra bọn trẻ nhỏ bé, thì sao lại làm những ông bố cao lớn như vậy? Hẳn sẽ quý gối khi chơi bời, gặp người khi đặt bọn trẻ vào giường, và cúi mình khi hôn chúng?

Thượng Đế mỉm cười nói:

- Ủ, nhưng nếu ta cho hẳn một thân hình trẻ con, thì sẽ khiến lũ trẻ phải nhìn lên?

Và khi Thượng Đế tạo ra bàn tay bố, đó là bàn tay to và gân guốc. Nữ thần lắc đầu nói:

Những bàn tay lớn sẽ không thể xoay sở với kim bông gài tóc, với những hạt nút nhỏ xíu, và những chiếc ruybăng mềm mại cột tóc đuôi gà!

Thượng Đế mỉm cười và nói:

- Ta biết, nhưng những bàn tay như vậy sẽ đủ lớn và giữ cho bé trai những món đồ đánh rơi khỏi tay, và cũng đủ nhỏ để nâng niu khuôn mặt các con.

Đau, đó Thượng Đế nặn đôi chân dài, ốm và đôi vai rộng. Nữ thần lắc đầu:

- Ngài không thấy rằng Ngài đang tạo ra một ông bố không thể ôm con trong lòng sao?

Thượng Đế nói:

- Một người mẹ cần ôm con trong lòng, còn một người cha cần có đôi vai rộng để kéo xe trượt tuyết, để giữ thăng bằng cho bọn trẻ lập xe đạp, để bọn trẻ tựa đầu ngủ trên đường về nhà từ rạp xiếc.

Lúc Thượng Đế đang làm dở dang những bản chân to chưa từng thấy, nữ thần buột miệng hỏi:

- Thật là sai lầm! Ngài có thể nghĩ rằng những cái xương to bè kia sẽ bật khỏi giường khi đứa trẻ khóc, hay có thể đi qua bữa tiệc sinh nhật nhỏ mà không đâm phải chân ít nhất ba vị khách tí hon?

Thượng Đế mỉm cười trả lời:

- Chúng sẽ ổn thôi. Đôi người ta sẽ thấy, chúng sẽ đỡ đứa trẻ khi nó cưỡi ngựa, hay khi nó hoảng sợ vì lũ chuột trong nhà kho, và chúng sẽ mang những đôi giày to khiến bọn trẻ trầm trồ khi ốm chân vào.

Thượng Đế làm việc suốt ngày đêm. Ngài cho bố lời nói với giọng nói đầy cương quyết và quyền uy; cho bố đôi mắt nhìn thấu mọi sự nhưng bình tĩnh và kiên nhẫn. Cuối cùng, gần như sau khi suy nghĩ lại, Ngài cho bố thêm những giọt nước mắt. Khi đó, Thượng Đế quay qua hỏi nữ thần:

- Bây giờ, ông bố cũng đầy tình thương như ông bố mẹ, người có thích không?

Và nữ thần đã không nói thêm gì.

Lại Từ Quỳnh

Nhìn những cái đẹp, khó hơn nhìn thấy những cái xấu

Chateaubriaut

Phản Thường

Khi nghệ sĩ lừng danh Burt Lancaster còn là một đứa bé nghèo ở thành phố New York, ông vẫn thường có những giấc mơ rất trẻ con về những que kem socola quyến rũ. Lúc đó đồng 25 cent đối với ông là cả một gia tài.

Một ngày kia đi ngang qua một ngân hàng, cậu bé Burt bất chợt thấy một tờ 20 đôla nằm dưới đất chỗ bãi đậu xe. Đó là số tiền lớn nhất mà Burt từng thấy khiến tim cậu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cậu cúi xuống lượm bỏ vào túi quần và liên tưởng ngay đến những que kem cũng như những món đồ chơi mà cậu từng mơ ước. Nhưng ngay lúc đó có một phụ nữ đứng tuổi với vẻ mặt hoảng hốt đi đi lại lại tìm kiếm dưới đất. Thấy cậu bé, bà liền hỏi:

- Con có thấy tờ 20 đôla của bà đánh rơi không?...

Bà già thích đó là số tiền mà cả gia đình đang đức của bà phải nhờ vào để sinh sống cho đến hết tháng này. Vừa kể bà vừa khóc. Bà nói tiếp:

- Bà không biết phải làm gì nếu không tìm ra nó. Chắc có lẽ nó rơi đâu đây thôi...

Những ngón tay của Burt xiết chặt vào giấy bạc. Trong đầu cậu bé những món đồ mà cậu có thể mua được với số tiền to lớn đó lần lượt hiện ra. Rất dễ để trả lời:

- Con không thấy tờ giấy bạc nào hết!

Và bước đi. Nhưng thay vào đó, cậu bé rút tờ giấy bạc ra, đưa bà lão và nói:

- Con lượn được nó đây!

Sự vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt đầy lo âu của bà làm ấm lòng cậu bé. Bà lão cảm ơn và bước đi. Ngôi sao điện ảnh Burt Lancaster nhớ lại, đó là giây phút hạnh phúc nhất cuộc đời ông.

Quốc Khởi

Mắt của tôi, chẳng mất gì cả. Mắt sức khỏe, mắt vài thứ rồi. Còn mất ý chí là mất tất cả.

Anonymous

Quà Giáng Sinh

Khi còn bé, cứ mỗi sáng Giáng sinh tôi vẫn luôn chạy nhanh xuống cầu thang, đổi mắt nhìn quanh cây thông tìm hộp quà to nhất. Vì tôi luôn tin rằng bên trong chiếc hộp là món quà đắt tiền nhất và tuyệt diệu nhất. Nhưng khi thời gian đã mang lại nhiều điều kỳ diệu cho trí óc và tâm hồn của một thanh niên, tôi nhận ra rằng món quà nào cũng độc đáo và ý nghĩa cả. Những món quà được tôi nhớ nhất hầu hết đều được trao bằng cả trái tim, như chiếc áo len và khăn quàng cổ tự tay mẹ đan để tặng. Ý nghĩa Giáng sinh không từ bản thân các món quà, mà từ những điều phía sau món quà ấy.

Ý nghĩa thật sự của Giáng sinh còn nằm ở phần "rao tặng". Vì thế, Giáng sinh này tôi tự hứa với lòng sẽ tìm một món quà thật đặc biệt dành cho Angela, người con gái rất đặc biệt của tôi. Tôi bỏ ra nhiều ngày đi khắp các cửa hàng đồ đồng, đúc, xem đủ các quyển catalogue mùa lễ nhưng vẫn chưa tìm được món quà hoàn hảo. Tôi quyết định vào khu thương mại địa phương một lần cuối cùng, vì có thể tôi đã bỏ qua một cửa hàng hay một món quà nào đó rất ý nghĩa đang nằm trên kệ. Nhưng khi chậm bước ngang qua hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, cũng chẳng có gì đập vào mắt tôi.

Quả tuyệt vọng, tôi quay ngược trở ra. Nhưng vừa ra đến cổng, tôi đột ngột nhìn thấy món quà hoàn hảo.

Món quà không nằm trong một cửa hàng được trang hoàng rực rỡ, cũng không gói giấy màu buộc nơ thật đẹp. Món quà ấy, không thể gửi qua bưu điện. Thế thì tôi tìm thấy món quà hoàn hảo ấy ở đâu? Và quan trọng hơn cả nó là gì? Tôi đã tìm được món quà trong đôi mắt một đôi tình nhân đang hạnh phúc tay trong tay; tôi đã nghe thấy món quà trong những lời vui đùa giữa hai bà cháu họ; và tôi đã nhìn thấy món quà trong cử chỉ của một người mẹ mới sinh con tràn đầy hạnh phúc.

Đúng vậy, món quà tuyệt vời nhất chính là "tình yêu"!
Angela ơi, Giáng sinh này anh sẽ tặng em tình yêu của anh, và anh tin rằng món quà ấy sẽ luôn được em mệnh theo bên mình. Chúc mừng Giáng sinh Angela, anh yêu em!

Mao Trí Hùng

Tình vợ chồng làm nên nhân loại, tình bằng hữu hoàn thiện nhân loại, nhưng tình yêu vừa bồi đắp làm bằng hoại nhân loại và hạ thấp nhân loại.

Francis Bacon

Sắc Màu Của Tình Bạn

Có một ngày, màu sắc của thế giới này bắt đầu tranh luận với nhau xem ai là gam màu đẹp nhất, quan trọng nhất, hữu dụng nhất và được yêu thích nhất.

Xanh lá cây nói:

- Tôi quan trọng nhất. Tôi là dấu hiệu của sự sống và hy vọng. Tôi được chọn màu cho cỏ cây, hoa lá. Không có tôi, tất cả mọi loài trên thế gian này sẽ không thể tồn tại. Cứ hãy nhìn về cánh đồng kia, bạn sẽ thấy một màu xanh bạt ngàn của tôi.

Xanh dương chen vào:

- Bạn chỉ có nghĩ về trái đất. Vậy hãy nhìn vào bầu trời và đại dương xem sao. Nước chính là nguồn sống cơ bản nhất, được tạo ra bởi những đám mây hình thành bởi những vùng biển rộng lớn này. Hơn nữa, bầu trời sẽ cho khoảng không rộng lớn, hoà bình và sự êm ả.

Màu vàng cười lớn:

- Ôi, các bạn cứ quan trọng hoá. Tôi thì thực tế hơn, tôi đem lại tiếng cười, hạnh phúc và sự ấm áp cho thế giới này. Đây nhé, mặt trời màu vàng, mặt trăng màu vàng, các vì sao cũng màu vàng. Mỗi khi các bạn nhìn vào một đóa hướng dương, bạn sẽ thấy cả thế giới này đang mỉm cười. Không có tôi, cuộc sống này sẽ chẳng có niềm vui.

Màu cam lên tiếng:

- Tôi là gam màu của sự mạnh mẽ và sức mạnh. Mặc dù lượng màu của tôi không nhiều bằng các bạn, nhưng tôi mới đáng giá nhất vì tôi là nhu cầu của sự sống. Tôi mang đến hầu hết các loại vitamin tối quan trọng như cà rốt, cam, xoài, bí ngô, đu đủ... Tôi không ở bên ngoài nhiều, nhưng khi bình minh hay hoàng hôn xuất hiện là với sắc màu của tôi. Ở đây có bạn nào sánh kịp với vẻ đẹp ấy không?

Màu đỏ không thể nhịn được, cũng nhảy vào cuộc:

- Tôi là máu! Cuộc sống này là máu! Tôi là màu sắc của sự đe dọa, nhưng cũng là biểu tượng của lòng dũng cảm. Tôi mang lửa đến cho con người. Tôi sẵn sàng chiến đấu vì mục đích cao cả. Không có tôi, trái đất này cũng sẽ trống rỗng như mặt trăng. Tôi là sắc màu của tình yêu và đam mê, của hoa hồng đỏ, của hoa anh túc...

Màu tím bắt đầu vươn cao và góp tiếng:

- Tôi tượng trưng cho quyền lực và lòng trung thành. Vua chúa, các vị lãnh tụ hay những người lãnh đạo, thường chọn tôi vì tôi là dấu hiệu của quyền lực và sự xuất chúng. Không ai dám chất vấn tôi. Họ chỉ nghe lệnh và thi hành.

Cuối cùng, màu chàm lên tiếng, không ồn ào nhưng đầy quyết đoán:

- Hãy nghỉ đến tôi. Tôi là sắc màu im lặng và hầu như không ai chú ý đến tôi. Nhưng nếu không có tôi thì các bạn

cũng chỉ là những vẻ đẹp bên ngoài. Tôi tượng trưng cho suy nghĩ và sự tương phản, bình minh và đáy sâu của biển cả. Các bạn phải cần đến tôi để cân bằng cho bề ngoài của các bạn. Tôi chính là vẻ đẹp bên trong.

Và cứ thế, các màu sắc cứ tiếp tục tranh luận. Thuyết phục màu khác về sự vượt trội của mình, bằng một ánh chớp sáng loé trên nền trời, âm thanh dữ dội của sấm sét và mưa bắt đầu nặng hạt. Các sắc màu sợ hãi đứng khấp nép vào nhau để tìm sự ẩn nấp.

Mưa nghiêm nghị nói:

- Các bạn thật là ngờ ngẩn khi chỉ cố gắng vật lộn với chính các bạn. Các bạn không biết là các bạn được tạo ra vì một mục đích thật đặc biệt, đồng nhất nhưng cũng khác nhau sao? Các bạn là những màu sắc thật tuyệt vời. Thế giới này sẽ trở nên nhàm chán nếu thiếu một trong các bạn. Nào, bây giờ hãy nắm lấy tay nhau và bước nhanh đến tôi!

Các sắc màu cùng nắm lấy tay nhau và tạo thành những sắc màu da dẹt.

Mưa tiếp tục:

- Từ bây giờ, mỗi khi trời mưa, tất cả các bạn sẽ vươn ra bầu trời bằng chính sắc màu của mình, và chắt hợp lại thành vòng để nhắc nhở rằng các bạn phải luôn sống trong hoà thuận, và ta gọi đó là cầu vồng. Cầu vồng tượng trưng cho "niềm hy vọng của ngày mai". Và cứ như thế mỗi khi trời mưa,

để gọi rửa thế giới này, trên nền trời sẽ ánh lên những sắc cầu vồng làm đẹp thêm cho cuộc sống, để nhắc nhở chúng ta phải luôn trân trọng lẫn nhau.

Phan Đào Khương Như

Kẻ biết người là người "Khôn"
Kẻ hết mình là người "Sang".

Lão Tử

Sự Bình Yên

Một vị vua treo giải thưởng cho nghệ sĩ nào vẽ được một bức tranh đẹp nhất về sự bình yên. Nhiều họa sĩ đã cố công. Nhà vua ngắm tất cả các bức tranh nhưng chỉ thích có hai bức, và ông phải chọn lấy một.

Một bức tranh vẽ hồ nước yên ả. Mặt hồ là tấm gương tuyệt mỹ vì có những ngọn núi cao chót vót bao quanh. Bên trên là bầu trời xanh với những đám mây trắng mịn màng. Tất cả những ai ngắm bức tranh này đều cho rằng đây là một bức tranh bình yên thật hoàn hảo.

Bức tranh kia cũng có những ngọn núi, nhưng những ngọn núi này trần trụi và lởm chởm đá. Ở bên trên là bầu trời gợn dờ dờ mưa như trút kèm theo sấm chớp. Dở xuống bên vách núi là dòng thác nổi bọt trắng xóa. Bức tranh này trông thật chẳng bình yên chút nào.

Nhưng khi nhà vua ngắm nhìn, ông thấy đằng sau dòng thác là một bụi cây nhỏ mọc lên từ khe nứt của một tảng đá. Trong bụi cây, một con chim mẹ đang xây tổ. Ở đó, giữa dòng thác trái xuống một cách giận dữ, con chim mẹ đang an nhiên đậu trên tổ của mình.... Bình yên thật sự.

"Ta chọn bức tranh này!" Nhà vua công bố. Sự bình yên không có nghĩa là một nơi không có tiếng ồn ào, không

khó khăn, không cực nhọc. Bình yên có nghĩa: nguy chính khi đang ở trong phong ba bão táp, ta vẫn cảm thấy sự yên tĩnh trong trái tim. Đó mới chính là ý nghĩa thật sự của bình yên".

Đào Thị Diễm Tuyết

Cũng là một thuộc tính của Thượng Đế, dù rằng bằng nhau, nhưng sự khoan hồng chói sáng hơn cả sự rực rỡ của công lý.

Cervantes

Sự Động Viên

Cách đây vài năm, tôi làm việc như một trợ lý hiệu trưởng một trường trung học địa phương bởi hơn 1400 học sinh. Tôi thích quan sát và kiểm tra bọn trẻ trong giờ ăn trưa nhất.

Một hôm, tôi trông thấy một cậu bé đổ vãi sữa trên bàn ăn. Trông thật bẩn. Sữa tràn trên bàn, xuống ghế và sàn nhà. Tôi tiếp tục quan sát cậu. Tôi nghĩ chắc cậu ta sẽ chuẩn bị mất và để bàn ăn dơ lại cho người khác dọn thôi. Thật ngạc nhiên, cậu bé chạy qua quầy ăn lấy khăn lau và quay lại bàn. Khi lau sạch bàn, cậu quỳ xuống lau ghế và sàn.

Tôi tìm mã số học sinh của cậu và gọi về nhà cậu. Sau vài tiếng rì rào, một giọng phụ nữ trả lời máy.

- Xin chào, lời là Rich Kornoclic gọi từ trường trung học.

Tôi nghe tiếng nuốt nước bọt, và một khoảng lặng ở đầu giây bên kia. Tôi chợt nhận ra rằng, lần nào tôi gọi cho các bậc phụ huynh cũng là những vấn đề gây rối trong trường. Tôi nói nhanh:

- Con trai bà cư xử rất tuyệt hôm nay ở trường ... Rồi tôi kể toàn bộ sự việc.

Sau một hồi im lặng, tôi nghe tiếng thút thít:

- Có lẽ cô không bao giờ biết rằng cuộc gọi của cô có ý nghĩa biết bao với tôi. Chồng tôi mất đã lâu, tôi một mình nuôi con. Thật khó khăn. Tôi biết nó ngon ở nhà nhưng tôi luôn tự hỏi con mình ra sao ở trường. Tôi thật cảm ơn cô.

Cuộc gọi đã thay đổi suy nghĩ trong tôi. Từ đó, tôi thường buộc mình mỗi tuần một lần dành ra một cuộc gọi khuyến khích các bậc phụ huynh. Tôi cố gọi cho những bậc phụ huynh mà con em họ ít khi được khen thưởng. Các bậc cha mẹ được tiếp thêm sức mạnh, bọn trẻ được động viên và tất cả chúng tôi thắng lớn.

Lại Tử Quỳnh

Cuộc đua không chỉ ở nhanh. Cuộc chiến không chỉ ở mạnh.
Ecclesiastes

Sức Mạnh Của Tình Yêu

Vu chiếc tàu Titanic bị chìm ngoài khơi Bắc Đại Tây Dương đêm 15.04.1912 làm hơn 1500 người thiệt mạng đã không ngừng làm đề tài cho bao tác phẩm văn chương nghệ thuật.

Titanic có nghĩa là vĩ đại. Đặt tên như thế cho con tàu, con người muốn nói lên niềm kiêu hãnh cho một công trình có một không hai vào thời bấy giờ. Nhưng cái vĩ đại mà con người tưởng mình có thể đạt được trong tiến bộ khoa học kỹ thuật ấy không là gì trước sức mạnh thiên nhiên.

Sau khi chiếc tàu vĩ đại ấy bị đắm, một tờ báo xuất bản ở Anh đã đăng kế nhau hai bức ảnh minh họa có nội dung như sau:

Trong bức ảnh thứ nhất, người ta thấy chiếc tàu chìm vào tầng băng, bên dưới có dòng chữ:

"Đức yếu đuối của con người và sức mạnh của thiên nhiên".

Còn bức ảnh thứ hai, người ta lại thấy một người đàn ông nhường chiếc phao cứu vớt của mình cho người đàn bà đang bế con trên tay. Lần này, bức ảnh được chú thích bằng dòng chữ:

"Đức yếu đuối của thiên nhiên và sức mạnh của con người".

Sức mạnh, sự vĩ đại đích thực của con người không nằm trong khả năng chinh phục hay chế ngự thiên nhiên, mà chính là trong khả năng chế ngự được bản thân, vượt thắng sự ích kỷ. Mahatma Gandhi, người giành độc lập cho Ấn Độ bằng cuộc đấu tranh bất bạo động, đã nói:

- "Sức mạnh vĩ đại nhất mà nhân loại có trong tay chính là tình yêu".

Tương Quan.

Tha thứ đã là rồi, nhưng quên đi lại còn tồi hơn.

Browning

Sức Mạnh Của Ý Chí

Phương tiện để sưởi ấm của ngôi làng bé nhỏ rất cổ lỗ than đá!

Mỗi ngày, một đứa trẻ trai có nhiệm vụ đến trường sớm, châm lửa vào thùng chứa than để làm ấm phòng học trước khi thầy giáo và các bạn đến.

Một buổi sáng kia, mọi người đến trường như thường lệ và thấy ngôi trường ngập trong biển lửa. Họ lập tức lôi cậu bé ra khỏi ngọn lửa hung ác, nhưng cậu bé đã bị phỏng nặng khắp nửa dưới thân mình và được đưa ngay đến bệnh viện làng bên cạnh.

Cậu bé nằm trên giường mang theo những vết phỏng thật khủng khiếp. Nửa tỉnh nửa mê, cậu mơ màng nghe bác sĩ nói với mẹ cậu:

- Con trai bà chắc chắn không qua khỏi cái chết. Thật ra đó là cách tốt nhất, vì đám cháy ghê sợ đã phá hủy thân dưới của cậu bé rồi.

Nhưng cậu bé can đảm ấy không muốn chết vì cậu quá quyết là cậu sẽ sống. Rồi không biết bằng cách nào, trước sự kinh ngạc của bác sĩ, cậu đã dần dần hồi phục!

Khi mối nguy hiểm đe dọa tính mạng đã qua, cậu lại nghe mẹ thì thầm với bác sĩ:

- Từ khi đám cháy tàn phá quá nhiều du lịch phần thân dưới của con tôi, nhiều người cho rằng nếu cháu có sống sót thì tấm thân tàn phế không thể thành công trong cuộc đời...

Đã hơn một lần cậu con trai can đảm quyết tâm cậu sẽ không bị tàn tật, và cậu sẽ đi bằng hai chân. Nhưng thật không may, từ thất lưng trở xuống, cậu chẳng còn khả năng cử động nữa. Đôi chân teo đét chỉ như treo lỏng thông, không còn sức sống.

Cậu bé được đưa trở về nhà. Mỗi ngày cậu được mẹ xoa bóp đôi chân bé xiu, nhưng chúng vẫn chưa có cảm giác hay cử động chút nào.

Dù sao, quyết tâm đi bằng hai chân của cậu bé vẫn mạnh hơn bao giờ hết.

Cuối cùng, bằng việc xoa bóp thường nhật, sự kiên trì sắt đá và những quyết tâm táo bạo, cậu đã dùng hết khả năng của mình để đứng lên, sau đó là đi khắp khiêng, rồi đi như người bình thường, và sau hết cậu đã chạy được.

Thế là cậu học trò nhỏ đã có thể trở lại trường. Ban đầu cậu đi bộ, sau đó cậu tập chạy với niềm say mê. Không lâu sau, cậu thành lập một đội chạy đua trong trường.

Và rồi chẳng mấy chốc, tại công viên quảng trường Madison, người thanh niên ngày trước đã chẳng mong được

cứu sống với đôi chân teo liệt nay trở thành vô địch thế giới về cự ly chạy một dặm. Đó là Dr. Glenn Cunningham.

- Tôi có một người anh trai tên V, trong một lần từ trường trở về nhà, anh của tôi đã bị tai nạn. Bao ngày chữa trị mà vẫn không đem lại điều gì khả quan. Cuối cùng anh tôi đã bị liệt một phần thân thể. Tưởng như cuộc sống đã kết thúc từ đó. Nhưng không! Anh tôi đã từng bước khắc phục bệnh tật. Thân thể anh cứ đau nhói cả lên mỗi lần tập luyện, cuối cùng anh tôi cũng đã tự tay mình điều khiển máy tính và làm nhiều công việc khác. Đến nay, tuy vẫn ngồi trên chiếc xe lăn, nhưng anh tôi rất giỏi về công nghệ thông tin. Đó cũng là niềm đam mê và hạnh phúc của anh tôi.

Vâng, cuộc sống luôn có những khó khăn, thử thách, nhưng nếu có lòng tin vào mình, có một ý chí mạnh mẽ... thì chúng mình cũng sẽ làm được nhiều điều bất ngờ tuyệt diệu lắm đấy!

Bạn có tin như thế không?

Trịnh Thị Trà My

Nên thường tha thứ cho người khác, nhưng nên
khe khắt với chính mình.

Syrus

Sức Mạnh Của Lời Nói

Một bầy ếch đi dạo trong rừng và có hai con ếch bị rơi xuống một cái hồ sâu. Tất cả các con ếch còn lại trong bầy đều bu quanh miệng hồ để tìm cách cứu chúng lên. Nhưng khi thấy cái hồ quá sâu, cả bầy liền nói với hai con ếch dưới đó rằng chúng chỉ còn nước chết mà thôi.

Hai con ếch bỏ ngoài tai những lời bình luận đó, và cố hết sức nhảy lên khỏi hồ. Những con ếch kia lại nói với chúng đừng nên phí sức, rằng chúng chỉ còn nước chết.

Sau cùng, một con ếch phía dưới nghe theo những gì cả bầy nói, nó bỏ cuộc và ngã lăn ra chết trong sự tuyệt vọng.

Con ếch còn lại tiếp tục cố gắng nhảy. Một lần nữa cả bầy xúm lại và hét lên khuyên nó hãy thôi đi. Nó càng nhảy mạnh hơn nữa. Cuối cùng nó nhảy được lên bờ. Cả bầy vây quanh và hỏi nó:

- Anh không nghe tại tôi nói gì hay sao?

Con ếch bảo nó bị điên. Nó tưởng cả bầy đã động viên nó suốt khoảng thời gian vừa qua.

Có một sức mạnh sống và chết nơi miệng lưỡi chúng ta. Mọi lời động viên khích lệ cho một người đang bế tắc có thể vực người ấy dậy và giúp họ vượt qua khó khăn. Nhưng cũng lời nói có thể giết chết một người trong cơn tuyệt vọng. Do

đó, hãy cẩn thận với những gì chúng ta nói ra. Bất kỳ người nào cũng có thể nói những lời huỷ diệt để cướp đi tinh thần của những người đang ở trong hoàn cảnh khốn khổ, nên quý báu thay là những ai dành thời giờ để động viên và khích lệ người khác.

Quốc Khôi.

Người ta chẳng bao giờ tin một tên nói láo dù
nó nói thật đi nữa.

Cicero

Tình Thương Không Lời

Cha tôi dường như không biết thể hiện tình yêu thương của mình. Cả gia đình tôi sống vui vẻ và thoải mái, tất cả cũng là nhờ mẹ tôi. Mỗi ngày cha chỉ sáng sớm đi làm, chiều tối về nhà. Thế nhưng sau khi nghe mẹ tôi kể về những tội mà chúng tôi đã phạm phải trong ngày thì cho lại không tiếc lời rầy la chúng tôi.

Có lần tôi trộm một cây kẹo ở cửa tiệm nhỏ đầu phố. Cha biết chuyện và nhất định bắt tôi đích thân đem trả, đồng thời phải thú nhận với chủ tiệm rằng tôi đã ăn trộm cây kẹo. Không những phải đem kẹo trả lại, cha còn bắt tôi đến quét dọn cửa tiệm để chuộc lại lỗi lầm. Lần ấy duy chỉ có mẹ hiểu, bởi dù sao tôi cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Tôi chơi bóng rổ bị gãy chân. Trên đường đến bệnh viện, người ôm tôi vào lòng là mẹ. Cha đứng xe hơi của ông trước cửa phòng cấp cứu, nhưng người bảo vệ yêu cầu ông đậu xe nơi khác vì chỗ đó chỉ dành cho những xe cấp cứu đỗ mà thôi. Cha nghe xong liền nổi giận:

- Thế ông tưởng xe của chúng tôi là xe gì? Xe du lịch chặc?

Trong những buổi tiệc mừng sinh nhật của tôi, cha chẳng giống một người cha chung vui với tôi chút nào. Cha chỉ mãi lo thời bóng bóng, bày bàn tiệc, hoặc làm những việc phục vụ

vật vụn. Vẫn là mẹ cầm nến lên bánh kem và đưa đến cho tôi thổi.

Xem những album ảnh, bạn bè thường hỏi:

- Cha của bạn đâu?

Chỉ có lời nói hiểu nổi, vì lúc nào cha cũng là người cầm máy chụp hình. Còn mẹ và tôi thì luôn cười tươi như hoa, và ảnh chụp dĩ nhiên là vô số.

Tôi còn nhớ có lần mẹ nhờ cha tập cho tôi đi xe đạp. Tôi xin cha khoan hãy buông tay ra, nhưng cha nói đã đến lúc cho không nên yin xe cho tôi nữa rồi. Và thế là cha buông tay. Tôi té xuống đất, mẹ vội chạy lại đỡ tôi dậy, còn cha thì khoát tay ra hiệu mẹ tránh ra. Lúc đó tôi rất giận, và nhất định phải chứng tỏ cho cha thấy tôi cũng không cần sự giúp đỡ. Nghĩ vậy, tôi lập tức gắng leo lại lên xe, và chạy một mình cho cha xem. Lúc ấy cha chỉ đứng yên và nở nụ cười.

Tôi vào đại học, tất cả thư từ đều do mẹ viết cho tôi. Cha chỉ gửi tiền ăn học và duy nhất một bức thư ngắn trong vòng 4 năm trời, nội dung chỉ vắn vắn vài dòng về chuyện tôi rời khỏi nhà đi học xa, nên chẳng còn ai đã bỏ bóng trên thềm cổ trước nhà nữa, khiến thăm cổ của cha ngày càng tươi tốt.

Mỗi lần tôi gọi điện về nhà, cha dường như đều rất muốn trò chuyện với tôi, nhưng cuối cùng ông lại nói:

- Cha gọi mẹ lại nghe điện nhé!

Thế rồi lời cũng kết hôn, lại vẫn là mẹ khác. Chu chỉ sợ
sốt mũi vài cái, rồi bước ngay ra khỏi phòng.

Từ bé đến lớn, cha chỉ thường nói với tôi những điều đại loại như: "Con đi đâu đấy?... Mấy giờ về?... Xe còn đủ xăng không?... Không, không được đi..."

Chưa hẳn toàn không biết thể hiện tình thương yêu của mình. Trừ phi... Trừ phi... Phải chăng cha đã thể hiện rất nhiều nhưng tôi lại vô tình không cảm nhận được tình thương yêu bao la đó?

Hanh Quyên.

Xin Thầy Hãy Dạy Cho Con Tôi

(Đây là trích thư của Tổng thống Mỹ Abraham Lincoln gửi thầy Hiệu trưởng ngôi trường, nơi con trai ông theo học)

Con tôi sẽ phải học tất cả những điều này, rằng không phải tất cả mọi người đều công bằng, tất cả mọi người đều chân thật. Nhưng xin thầy hãy dạy cho cháu biết cứ mỗi một kẻ vạ lại ta gặp. Trên đường phố, thì ở đâu đó sẽ có một con người chính trực; cứ mỗi một chính trị gia ích kỷ, ta sẽ có một nhà lãnh đạo tận tâm. Bài học này sẽ mất nhiều thời gian, tôi biết; nhưng xin thầy hãy dạy cho cháu biết rằng một đồng đôla kiếm được do công sức lao động của mình bỏ ra còn quý giá hơn nhiều so với năm đôla nhặt được trên hè phố...

* Xin hãy dạy cho cháu biết cách chấp nhận thất bại và cách tận hưởng niềm vui chiến thắng. Xin hãy dạy cháu trân trọng sự cố kỵ. Xin dạy cháu biết được bị quyết của niềm vui chiến thắng thâm lặng, dạy cho cháu biết được rằng những kẻ hay bắt nạt người khác nhất lại là những kẻ dễ bị đánh bại nhất...

*Xin hãy giúp cháu nhìn thấy thế giới kỳ diệu của sách... nhưng cũng cho cháu có đủ thời gian để lặng lẽ suy tư về sự bí ẩn muôn thuở của cuộc sống: đèn chim tung cánh trên

hầu trời, dần ông bay lượn trong ánh nắng, và những bông hoa nở ngát bên đồi xanh...

*Ồ trưởng, xin thầy hãy dạy cho cháu chấp nhận thi trước còn hơn gian lận trong khi thi. Xin giúp cháu có niềm tin vào ý kiến riêng của bản thân, dù tất cả mọi người xung quanh đều cho rằng ý kiến đó hoàn toàn sai lầm...

*Xin hãy dạy cho cháu đối xử dịu dàng với những người hoè nhả và cứng rắn với những kẻ thô bạo. Xin tạo cho cháu sức mạnh để không chạy theo đám đông khi tất cả mọi người đều chỉ biết chạy theo thời thế.

*Xin hãy dạy cho cháu biết phải lắng nghe tất cả mọi người, nhưng cũng xin thầy dạy cháu biết cần phải sống học những gì nghe được qua tấm lưới chân lý để chỉ chọn nhận những gì tốt đẹp.

*Xin hãy dạy cho cháu biết cách mỉm cười khi buồn bã... Xin hãy dạy cháu biết rằng không có sự xấu hổ trong những giọt nước mắt. Xin hãy dạy cho cháu biết che giấu những kẻ yếu thế và cần trọng trọng sự ngọt ngào đầy cảm thấy.

*Xin hãy dạy cho cháu rằng có thể bán cơ bắp và trí tuệ cho người ra giá cao nhất, nhưng không bao giờ cho phép ai ra giá mua trái tim và tâm hồn mình.

*Xin hãy đối xử dịu dàng với cháu nhưng đừng vuốt ve nuông chiều cháu, bởi vì chỉ có sự thử thách của lửa mới tôi luyện được những thanh sắt cứng rắn.

*Xin hãy dạy cho cháu biết rằng cháu phải luôn có niềm tin tuyệt đối vào bản thân, bởi vì khi đó cháu sẽ luôn có niềm tin tuyệt đối vào nhân loại.

*Đây quả là một yêu cầu quá lớn, tôi biết, thưa thầy nhưng xin thầy cố gắng hết mình... Con trai tôi quả thật là một cậu bé tuyệt vời.

D.V.

Lời Kết

Khi đọc những câu chuyện trong tập sách "Chuyện hay ý đẹp" này, bạn nên vui lòng quên đi những gì đã học được từ phương pháp đọc nhanh, bạn đọc chậm chậm để nghe những câu chuyện nói trong tâm hồn mình, cũng như nghe chúng nói đầu đầu! Với từng mẩu chuyện, bạn hãy tự hỏi:

- Câu chuyện đã đánh thức tại cái gì?
- Khiến gọi lại trong đời sống tại cái gì?
- Đã thúc đẩy tới hành động ra sao?

Có đôi chuyện làm bạn xúc động, có đôi chuyện mang đến cho bạn một ý nghĩa sâu sắc đậm đà, đôi chuyện làm cho bạn bật cười, đôi chuyện khác làm cho bạn rơi nước mắt, đôi chuyện sẽ sưởi ấm tâm hồn bạn và đôi chuyện khác lại khiến cho các bạn thấy thế nào là hiệu năng của một hạt mầm.

Nhìn bạn cảm thấy câu chuyện nào là một câu chuyện sâu sắc nhất? Khi đọc một câu chuyện khiến bạn phải nghĩ đến một người nào khác thì bạn hãy đến với người ấy và lại chia sẻ nghe. Trong khi đọc, bạn hãy đắm chìm mọi sự vào câu chuyện và bất kỳ ý tưởng nào đến với bạn đáng lúc bạn đọc thì bạn hãy biến nó thành hành động.

Họ mong rằng các bạn sẽ có được nhiều niềm vui khi đọc quyển sách "Chuyện hay ý đẹp" này. Và xin nhắc nhở cho các bạn biết, "Chuyện hay ý đẹp" tập hai sẽ đến với bạn trong ngày mai, nếu bạn đang có trong tay tập một, và muốn.....

Chúc bạn thành công trên bước đường tương lai!